

ЛАС СМОЛ БЛАГОСЛОВЕНИ ОТ СЪДБАТА

Част 5 от „Сестрите Ламбърт“

Превод от английски: Лилия Михайлова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Беше непосредствено след Нова година, когато Греъм Ролинс посрещна приятеля си Джим и засмян го попита още от вратата:

— Как се чувства най-преследваният Дон Жуан в целия Федерален окръг Кълъмбия? — Говореше малко провлечено, с акцента на човек от Средния запад.

Когато Джим приближи бюрото му, Греъм забеляза, че приятелят му има твърде уморен вид. Вместо да отговори на поздрава му — както обикновено — с някоя дръзка забележка, Джим не каза нищо, само смръщи вежди.

Привидно разочарован, Греъм запротестира:

— Поне да беше намерил някой по-разумен отговор като например: „Изморен съм“ или „Върви по дяволите, остави ме на мира“... — Забеляза обаче, че Джим не му обръща внимание.

И двамата бяха юристи. В града повечето политици и хората от висшата администрация говореха малко и подбираха думите си. Това важеше и за лобистите агенти на влиятелни банкови и финансови групировки, които правят всичко възможно да влияят на депутатите от Конгреса. Джим също имаше навика да подбира думите си, но го правеше незабележимо. А сега сякаш бе онемял. Погледна многозначително и каза:

— Срещнах жена с голямо жилище. Искане да вземе за квартирант мъж. Не е далеч от тук. Чакай! И през ум да не ти минава онова, което можеш да си помислиш. Предложението е делово.

Смаян, Греъм смръщи вежди и попита:

— Защо не отидеш ти? Нали търсиш жилище близо до службата?

— Не си търся съпруга. Бърти е... — поколеба се Джим.

— Кой е този Бърти?

— Това е жената, за която току-що ти споменах. — С ръце в джобовете започна да крачи из стаята като адвокат, който се стреми да внуши на съдебните заседатели колко свестен човек е неговият довереник. — Казва се Робърта Ламбърт. От Тексас е и е... специална.

На Греъм не му оставаше нищо друго, освен да попита:

— Щом Бърти е толкова специална, защо я пробутваш на мен?

С безупречната логика на врял и кипял в занаята юрист Джим отговори:

— Смятам, че ти е време да се ожениш.

Греъм не вярваше на ушите си!

— Говоря съвсем сериозно — продължи Джим. — Стига си тичал подир фустите, огледай се, докато е време. Скоро жените, които срещаш, или ще са женени, или разведени с по някое дете...

Със същата логика на юрист Греъм попита:

— Защо на мен да ми е време да се женя, а на теб не? Ти си на тридесет и две, с една година си по-голям от мен. И ако на мен ми е време да се оженя, какво остава за теб?

Джим кимна и остана сериозен. Загледан в обувките си, поясни:

— И аз планирам да се женя.

— Наистина ли?! И коя е скъпоценната? — Остана озадачен от небрежното махване с ръка на приятеля си. Защо ли му предлагаше тази жена? Попита с подозрение: — Да не би Бърти да е някоя твоя стара любовница, от която искаш да се отървеш? — Джим го изглежда така враждебно, че Греъм неволно се отдръпна, сякаш да се предпази: — Не мога да те разбера. Твърдиш, че я познаваш, готов си да я защитиш, но не смяташ да си опиташ късмета. Казваш, че имаш намерение да се жениш, но не за нея и настояваш да опитам аз. Каква става?

Все още враждебно настроен, Джим нямаше желание да продължи разговора, но обясни:

— Сигурно знаеш какво значение има кариерата за мен. Време е да направя удар. Но за спътница в живота ми е нужен друг тип жена, не като Бърти.

— И какви са отношенията ти с нея?

— Никакви! — Започна да диша учестено, явно насоката на разговора го дразнеше.

— Тя бременна ли е?

Джим неволно зае войнствена поза и очите му гневно проблеснаха.

— Говориш глупости! Бърти не е бременна!

Греъм застана срещу приятеля си и каза съвсем сериозно:

— Дължиш ми повече обяснения. Защо ме набутваш между шамарите при една жена, която ти отбягваш? Какви са отношенията ти с нея?

— С теб сме добри приятели, уважавам те, Греъм. Смятам, че си добър човек. Приеми, че Бърти не е за мен. — Бръкна в джобовете си и продължи: — Юристка е и работи за екологическото лоби. Отдадена е на работата си изцяло и смята, че може да направи кариера. Не е от жените, чиято единствена цел е да свият домашно гнездо. Къщовница е, но иска да се омъжи за човек, който ще зачита правата ѝ и ще я обича достатъчно, за да отгледат заедно няколко хубави дечица, обаче няма да ѝ пречи да работи. Тъкмо като за теб.

— А защо не за теб? — вече по-спокойно попита Греъм.

— Защото бих могъл да се влюбя в нея!

Греъм знаеше, че приятелят му говори сериозно и е премислил добре всяка дума, затова настоя:

— Кажичестно, спал ли си с нея?

Нетърпелив и начумерен, Джим изстреля на един дъх:

— Не! Аз дори не я познавам добре. Виждал съм я само няколко пъти.

— Проклет да съм, ако разбирам нещо!

Без да дочака дали приятелят му ще добави нещо, Джим обясни:

— Тя си търси мъж квартирант. Ако имаш разум, действай! Само не се издавай, че тя те интересува като жена. Престори се, че от значение за теб е единствено квартирата, защото е близо до службата ти. Бъди делови и направи добра сделка. Предложи ѝ например да изхвърляш боклука и да помагаш в чистенето срещу намаление на наема... — Млъкна, за да подчертае следващите си думи: — Бъди сигурен, че няма да ти направи отстъпка, но я накарай да се пазари. Ще мисли, че нямаш интерес към нея.

Загубил търпение, Греъм вдигна глава към тавана и попита:

— Щом работите стоят така, как бих могъл да се ожения за нея?

— Ако изиграеш добре картите си, може и да успееш. Само се подготви психически. Видиш ли я, ще се предадеш без бой.

— Трябва да призная, че ме запали. Не си от тези, които се шегуват с подобни неща. И все пак да вярвам ли на всичко, което казваш?

— Напълно! Но ако случайно я обидиш по някакъв начин, мисли му! Ще си имаш работа с мен!

Греъм реши да прояви здрав разум. Обади се, за да поиска среща. Робърта Ламбърт имаше приятен глас и се оказа съвсем делова. Поиска му препоръки, имената на четирима негови приятели и гаранция за платежоспособност. Предупреден от Джим да преговаря, Греъм поиска същото от високомерната госпожица Ламбърт. Беше очаквала от него точно такова поведение и то му спечели червена точка. Тя прие да се срещнат.

Това повдигна духа му в този мрачен януарски ден, който превръщаше Кълъмбия в непознат мрачен град...

Греъм мина през Агенцията по околната среда, където работеше Бърти. Огледа жените, като се мъчеше да познае коя от тях би могла да предизвика интереса на Джим Макфарланд. След приятния оглед избра пет от тях като „възможни“. Защо ли не беше попитал как изглежда Робърта? Щеше да му е от полза, дори да знаеше само цвета на косата ѝ. На този етап обаче не би могъл да попита за това приятелите ѝ, които му бяха дали препоръки. Опасяваше се, че ще ѝ кажат. А тя не биваше да знае, че се интересува от нея самата...

— Видяхте ли се? — Два дни по-късно го попита Джим по телефона.

— С кого? — Греъм се усмихна многозначително.

— Дяволски добре знаеш с кого! Не се прави на ударен!

— Още не. Засега сме говорили само по телефона. Тя как изглежда?

Като пое дълбоко дъх, Джим обясни кратко, но изчерпателно:

— Брюнетка, разкошни коси, сини очи.

— Чудесно, това елиминира половината от жените в окръг Кълъмбия. Висока? Ниска? Закръглена?

— Среден ръст... Истинска красавица!

— Много добре, така ги намалихме до около стотина хиляди.

Джим не каза нищо повече и прекъсна телефонния разговор.

Очевидно за него нещата бяха сериозни.

Когато най-после получи официална покана и му бе назначен час за разговор и оглед на апартамента, Греъм беше подготвен. Отиде до Александрия с автобуса. Огледа се още от спирката. Видя малък търговски център, а жилищните сгради приличаха на зайчарници. Малко по-нататък беше комплексът на Робърта. И там сградите бяха подобни, но потънали в зеленина. Имаше борове, кленове, дъбове. Той оцени въображението на проектанта, който благодарение на уметелото групиране и свързване на сградите с околната среда, внушаваше усещане за разнообразие. С удоволствие би живял тук. Ако тази Ламбърт се окажеше поне малко отстъпчива и търпима, щеше да наеме жилището. Тръгна между сградите, за да намери необходимата. Тази, в която живееше Робърта, се оказа далеч от паркинга, а апартаментът ѝ — на партера. Точно когато намери желания адрес, Греъм съзря поточето.

То течеше бързо по неравния наклонен терен. Водата беше бистра и бълбукаше между камъните, които стърчаха направо от пясъчното дъно. Виждаха се няколко водопадчета, високи от метър до метър и половина. По дърветата подскачаха сиви катерици. Това го изненада. У дома в Индиана катериците бяха с кафява козина. Изпита блажено спокойствие. Мястото му хареса. Дори да не успееше в преговорите с жената, щеше да си намери друго жилище в същия комплекс. Наложил си маската на много сериозен и почтен мъж и позвънил на вратата. Не бе подготвен обаче за изненадата, която го очакваше.

Бърти отвори вратата и го погледна. Беше висока до раменете му. Лицето ѝ беше гладко, като мраморно, косите — дълги, но прибрани назад на опашка. Изглеждаше шестнадесетгодишна. Той почти се канеше да каже, че търси майка ѝ, защото знаеше, че Робърта Ламбърт е на двадесет и девет.

— Вие сигурно сте Греъм Ролинс — каза младата жена. — Приятно ми е, аз съм Робърта Ламбърт.

Той беше малко по-висок, отколкото си го бе представяла. Освен това изглеждаше неотразимо мъжествен и очарователен. За щастие беше рус, а тя нямаше слабост към русокосите мъже.

Греъм я изгледа и кимна, сякаш преценяваше положителните ѝ качества. Сега той приличаше на лекар, който си придава важност пред пациентите. Робърта беше юристка и също умееше да преценява хората. „Не можеш да надхитриш хитреца“, помисли тя и погледна в очакване.

— На мен също ми е приятно — промърмори той със закъснение.

— Заповядайте да огледате жилището. — Отстъпи настрана и му направи път да влезе.

Греъм забеляза, че дясната ѝ ръка е гипсирана. Повече нямаше време да мисли за това, защото Бърти му показваше дневната. Обширното помещение беше застлано с дебел мек килим. Бе обзаведено с малка масичка, няколко стола, диван, покрит с богато оцветена плюшена дамаска, и старинен стол от орехово дърво с резба, поставен до прозореца. Нямаше изкуствени цветя. Младата жена се насочи към вратата от дясната страна на дневната, отвори я и каза:

— Това е стаята и банята към нея. От другата страна — посочи наляво — са трапезарията и кухнята. Оттатък са моята стая и банята ми. Разположението е много удобно, тъй като дава самостоятелност за двама души, които да не си пречат.

Греъм я погледна усмихнат:

— Освен ако вие не организирате щури събирания, на които няма да съм канен, а ще ми се наложи да подслушвам през стената, за да чуя вицовете, които си разправяте. — Като изтърси това обаче, се стресна и млъкна.

— Рядко каня гости и те обикновено се държат прилично — поясни Робърта с хладен тон. После млъкна и го изчака да разгледа стаята.

Греъм отбеляза наум, че младата жена не спомена дали ще го кани на събиранията си... Той мина през вратата и се озова в малко антре с вграден гардероб. Отдясно беше вратата на спалнята. Влезе в нея и прецени, че е светла и удобна. Имаше двойно легло, шкаф и писалище с лампа и телефон.

Робърта го изчака в антрето, докато той огледа и малката баня. Пусна водата във ваната и провери дали канализацията функционира нормално. Всичко беше безупречно. Той остана доволен от себе си,

защото му се струваше, че по този начин показва на младата жена колебанието си.

Робърта го преведе през дневната към столовата и кухнята. Той си даваше сметка, че тя очаква някаква реакция и затова важно каза:

— Много добре. — Даде си вид, че още по-старателно оглежда помещението. Опита как се затваря контейнера за смет, надзърна в празния шкаф, който щеше да ползва. Хвърли поглед към фризера и хладилника. Направи огледа с леко повдигнати вежди и скептично стиснати устни. Не пропускаше от време на време да прокара пръст по някоя повърхност или предмет, сякаш проверяваше дали има прах. Правеше се на сериозен наемател, който държи на реда и чистотата.

Робърта не му показва спалнята си. Гръм можеше да се обзаложи, че е обзаведена с вкус и блести от чистота. Искаше му се да надзърне и в нея. Бяха достигнали до вратата ѝ и той попита:

— Това вашата стая ли е?

Младата жена го погледна така, сякаш искаше да му подсказе, че само луд би си въобразил, че може да проникне там. После кимна.

Гръм я гледаше изпитателно. Значи това беше жената, която Джим така упорито избягваше. Смръщи вежди и погледна масата в столовата. Върху нея бяха пръснати някакви документи.

— Имате ли нещо против да седнем тук? — покани го тя.

Той оцени находчивостта ѝ. Обстановката беше много по-делова, отколкото в дневната. Трябваше да седнат един срещу друг край масата — като на истински преговори.

— Всичко е горе-долу около средното — наем, такси, допълнителни услуги... — Бърти разлисти документите.

Стори му се, че точно сега трябва да започне да преговаря и да се преструва на не особено заинтересован.

— Какво ще кажете, ако се съглася да върша някоя работа срещу намаляване на наема? — попита я.

— Извинете, но ако не можете да си позволите такъв наем, то няма защо да си търсите жилище в този район. Освен това искам предплата за един месец, за да съм сигурна, че няма да напуснете и да изчезнете, без да платите. — Изгледа го изпитателно, сякаш искаше да се увери дали разбира смисъла на това, което му казва.

— Няма ли да има намаление, ако обещава например да хвърлям боклука? — усмихна се той подкупващо.

Младата жена почти бе решила да го среже, но се въздържа.

— Боклукът не е проблем — отвърна.

— Е, добре тогава. Мисля, че всичко е наред.

— Вижте, ако имате някакви колебания, можете да си помислите през почивните дни. Има още двама души, които се интересуват от предложението ми. Ще чакам отговора ви до понеделник, но след това няма повече да пазя квартирата за вас.

Греъм погледна към кухнята и дневната, после погледът му спря върху затворената врата, зад която беше царството на Робърта.

— Смятам, че всичко е наред, госпожице. Хареса ми поточето с водопадите навън. Струва ми се, че бих живял дори в дървена колиба без всякакви удобства, стига да съм на брега му.

Тя се усмихна — за първи път, откакто бе дошъл. Той пое въздух, защото почувства, че близостта на тази красавица го вълнува. Остана неподвижен, сякаш се страхуваше да не ѝ се стори дързък, ако направи някое неволно движение.

Бърти плъзна поглед по мъжественото му тяло и светлите коси, контрастиращи с тъмните вежди и без всякаква връзка с разговора отбеляза:

— Интересно, изглеждате доста добре. Досега просто не забелязвах русокосите мъже. Те не ми допадат. — Внезапно се стресна от триумфалната усмивка на Греъм и продължи делово с условията: — Имайте предвид, че няма да ви ставам секретарка и да отговарям, когато ви търсят по телефона. Освен това няма да търпя среднощни посещения на разни жени. Това е против разбиранията ми за морал. Също така се дразня, ако някой яде от моите хранителни продукти или пък, ако не си мие съдовете. Най-добре е по тези въпроси се разберем още сега.

Той реши, че е уместно да вметне:

— Всичко това, надявам се, важи и за вас, включително нощните посещения, нали, госпожице?

— Разбира се — сякаш не го е чула, продължи тя, — всеки трябва да си почиства.

— Ако важи за двете страни, приемам — парира той.

— Естествено. Е, роднини могат да преспят понякога тук.

— Съгласен съм и с това.

— Но никакви полуголи „братовчедки“ из апартамента!

Този път Греъм се засмя и каза:

— Разбрано.

— И държа да не давате моя телефонен номер на вашите „братовчедки“.

— Защо да го правя? — учуди се Греъм.

— Някои жени са много нахални. Могат да започнат да оставят съобщения за вас на моя телефонен секретар. А и мъжете им могат да започнат да ги търсят при мен...

— Приемам, защото и аз имам телефонен секретар.

— И никакво нахлуване в чужди владения, освен ако няма специална покана!

— В това има смисъл — съгласи се той.

— Тогава ми се обадете в понеделник.

— Готов съм да подпиша договора веднага. Поточето ме подкупи...

Подписа договора и чека, взе ключа от апартамента и се сбогува. Беше толкова деликатен, че дори не я разцелува по случай успешната сделка.

Пренесе се два дни по-късно. Широкоекранният телевизор остави в дневната, а йониката внесе в стаята си. Щеше да живее под един покрив със синеоката тъмнокоса магьосница, която примамваше и съблазняваше всеки мъж. Вероятно точно това беше направила и с Джим Макфарланд... Както и да е, Греъм беше готов да се жертва заради приятеля си. Джим трябваше да му е благодарен. Той беше възрастен човек и щом бе решил да избяга от нея, защо трябваше да го разубеждава?

На следващия ден Греъм се събуди рано. Няколко приятели му се обадиха по телефона и го поканиха да отидат на излет, но той отхвърли предложението.

Искаше да се срещне с Робърта. Обу джинси и отиде до кухнята. Тя не беше там, нямаше и бележка.

На обяд приготви храна за двама, но тя не се появи. След като се нахрани, Греъм изми чиниите, избърса ги и ги прибра. Помота се из дневната, след това реши да излезе да се поразходи край потока. Не се мяркаха никакви деца. „Изглежда, е жилищен комплекс за

пенсионери“, помисли той, ала скоро намери обяснение за необичайното спокойствие и тишина. Тук живееха млади делови хора, загрижени за кариерата си, които нямаха време за деца. Беше тъжно, че това красиво кътче не се оглася от детски викове и смях, но за сметка на това щеше да е господар на пенливия поток, бълбукащ между камъните.

Когато му омръзна да се разхожда, се върна в апартамента. Реши да го огледа по-внимателно. В библиотеката откри книги за ядрените отпадъци и за застрашени от изчезване животински и растителни видове.

Любимото кътче на Робърта в дневната очевидно беше край библиотеката. До нея имаше удобен стол и кошница с плетиво. Чудеше се как ли си е счупила ръката. Може би се е подхлъзнала някъде...

Греъм разгледа целия апартамент и най-после се престаши да почука на вратата на спалнята ѝ. Отговор нямаше...

Той хапна набързо, а после седна пред йониката си и засвири. Привечер облече анцуг, обу маратонки и излезе да потича. Беше си избрал една пътечка, която лъкатушеше между дърветата покрай потока. Когато, капнал от бягането и изпотен, се прибра вкъщи, Робърта беше там. Не знаеше какво да ѝ каже, затова попита:

— Всичко наред ли е?

Тя погледна невероятно мъжествената му фигура. Стори ѝ се, че изпълва цялото помещение.

— Не мога да повярвам, че би могъл да съществува телевизор с такъв широк екран — не отвърна на въпроса му тя.

— Съвършено нов е, а като гледам мач, все едно, че съм на стадиона — обясни с гордост той.

— Играеш ли футбол?

— Не съм играл отдавна. — Обърна се и сякаш да подчертае, че не е във форма, продължи: — Нали разбираш, по цял ден седя зад бюро. Така човек се заседява.

Робърта загледа изпитателно тялото му и това го накара да настръхне. Пое си дъх, за да се съвземе от внезапната тръпка, и изтърси:

— Как си счупи ръката?

— Един джебчия, замахнах и му счупих носа. — Тя повдигна гипсираната си ръка и се намръщи от досада. — Нямаше как, трябваше

да се защитя.

С един удар бе разбила носа на джебчия! Греъм я погледна с респект и каза:

— Мисля, че ще ти хареса да гледаш футбол. От утре започват мачовете за първенството.

Робърта отговори незаинтересовано:

— Цял Тексас е луд по футбола, но никой от семейството ми не е запаляно. Аз имам три сестри.

— Поне баща ти не е ли любител?

— Неговата слабост е родеото — състезание по обядване на диви коне. Дай на мъжете да си чупят вратовете.

— Родео ли?

— Връзват коне в тесни неудобни коридори от дъски и ги подлудяват. След това ги пускат и ездачът трябва да се задържи на седлото определен брой секунди. Кажете, това не е ли върхът на глупостта?

— Аз харесвам само футбола.

На Бърти не ѝ бе и хрумвало за футбола, когато бе решила да вземе мъж квартирант. Само като си помислеше за този груб спорт, сякаш чуваше виковете, виждаше блъсканицата и прострените на игрището контузени играчи. Футболът я ужасяваше.

Без да подозира какви мисли я вълнуват в момента, Греъм предложи:

— Какво ще кажеш за едно какао? До вечеря има още време. Ще приготвя пържоли, за да отпразнуваме моето нанасяне.

Робърта се усмихна и се извини:

— Ще трябва да го отложим за някой друг път. Тази вечер съм заета. А и не бива да свикваме да се изчакаме, за да вечеряме заедно. Така ще губим време, а и бюджетите ни ще изтънеят.

— Е, добре, но сутрин ставам рано и нищо не ми коства да правя кафе за двама ни. От работа също се връщам по-рано и бих могъл понякога да приготвям нещо за хапване. Само когато се уговорим, разбира се — допълни бързо.

— Виж, аз съм лобист и служебно съм принудена да посещавам често разни коктейли. Рядко се прибирам вкъщи за вечеря. Законодателите ще се завърнат към средата на месеца за традиционното Обръщение на Президента. Тогава ще се организират

един след друг благотворителни коктейли, за набиране на средства. Организират се от различни членове на Сената. Входът за тях е не помалко от двеста и петдесет долара. Посещавам тези мероприятия, защото се налага да поговоря лично с хората, от които зависи гласуването на законите за защита на природата. Няма как, това е част от работата ми.

Греъм кимна и счете за нужно да обясни:

— Не се опитвам да ти натрапя определено разписание, само имах предвид, че е достатъчно да оставиш бележка, когато трябва да свърша някоя работа, и аз с удоволствие ще го направя. Няма нищо лошо, ако някой път се случи и да вечеряме заедно.

— Благодаря ти.

— Ето телефонните ми номера, на които можеш да ме потърсиш при нужда.

Нито една от квартирантите й досега не бе постъпвала така. Робърта беше трогната от жеста му, но това я накара да си спомни, че не е излишно да е малко по-предпазлива. Тя взе листчето с номерата и повтори:

— Благодаря ти. — Неволно помисли, че да има мъж за квартирант не е толкова лесно, както си бе въобразила. Трябваше да се държи по-официално и строго. Отказа такаото и се извини, че е изморена. Погледна Греъм и допълни: — Щом като вече си тук, добре дошъл. Надявам се, че няма да си пречим и да си досаждаме взаимно.

Застанал насред дневната, Греъм гледа след нея, докато тя прекрачи прага на тайнствената врата, която тихо се затвори зад гърба й. Току-що му бе внушила, че ще се държи настрана от него. Да, точно това му бе дала да разбере. Трудно беше да реши как да приеме думите й и как самият той да се държи занапред...

Робърта излезе от стаята си около седем часа вечерта. Синя копринена рокля покриваше стройното й женствено тяло. Бе великолепа! Греъм се усмихна и сякаш между другото каза:

— Изглеждаш фантастично! На среща ли отиваш?

— Не, на вечеря със стари приятели. — Отвърна на усмивката му и му пожела лека нощ.

Греъм отново остана сам...

ВТОРА ГЛАВА

Малко след като Робърта излезе, пристигнаха техниците, за да свържат телевизора. Ако майка му го видеше, щеше да припадне. Преди години тя му казваше:

— Виж какво, Греъм, за времето, което отделяш за филми, би могъл да четеш книги и това да ти е от полза. — Тя изобщо не ходеше на кино. Не бе гледала дори „Отнесени от вихъра“.

Греъм избра някакво предаване. Напразно се бе надявал, че Робърта ще си остане у дома тази вечер. Беше се погрижил да имат за вечеря по една пържола, салатата и шампанско. Но...

Очите му следяха екрана, но съзнанието беше заето с мисълта за нея. Колко лесно може да се излъже един мъж в представата си за някоя жена! Джим бе споменал, че е домашарка. Това веднага предизвикваше представата за мила и беззащитна жена, отдадена на домакинство, готова да жертва дори кариерата си. Първите впечатления явно заблуждаваха — та тя даже рядко вечеряше вкъщи!

Отиде в кухнята, взе бутилката шампанско от хладилника, отвори го и се върна в гостната с чаша от пенливото питие. Вдигна тост за новото жилище, за широкоекранния телевизор и за липсващата хазайка...

По телевизията даваха семейна драма. Когато му омръзна, превключи на друга програма, за да гледа мач от Националната футболна лига. Тъкмо започваше късната развлекателна програма, когато Робърта се прибра. Греъм стана и учтиво ѝ помогна да си свали палтото.

— Пристигаш точно навреме, ще дават „Широко сърце“.

— Така ли? Никога не съм го гледала.

— Каня те на филм — каза Греъм любезно. — Така ще имаме възможност и да вдигнем тост за новата ми квартира.

Робърта бе учудена, че е прекарал сам съботната вечер. Той се държеше приятелски, филмът обещаваше да е интересен, а тя искаше

да се държи любезно с квартиранта си. Следващият ден бе неделя и можеше да се наспи.

— Ей сега ще дойда — обеща тя и забърза към стаята си.

Греъм я проследи с поглед чак до прага на нейната част от апартамента. През отворената врата зърна шкаф като при него, но това беше единственото, което успя да види. Отвъд беше нейната неприкосновена територия.

Той побърза да донесе още една чаша и се настани по средата на дивана. Чувстваше, че го обзема приятна възбуда, сякаш дълго и безнадеждно бе преследвал някаква цел, която най-после е постигнал. Изчака завръщането на Робърта и весело я подкани:

— Побързай! — Очевидно компанията ѝ му бе приятна.

— Идвам! — отзова се Робърта и прекоси помещението, без да откъсва очи от огромния екран.

Тя седна в ъгъла на дивана и веднага бе увлечена от интересния филм. Греъм го беше гледал и сега цялото му внимание беше съсредоточено върху нея. За щастие тя не забелязваше. Бе облякла синя роба, която обгръщаше съвършеното ѝ тяло. Не носеше сутиен. Свита в ъгъла на дивана, тя изглеждаше уязвима и беззащитна. От време на време разменяха по някоя реплика. Дори и двамата се разсмяха при една комична сцена. Очевидно Бърти се забавляваше.

Греъм ѝ предложи чаша шампанско, която тя пое със здравата си ръка, и отпи глътка. Седнал удобно, той я изпиваше с поглед. По едно време Робърта стана, изчезна в кухнята и се върна бързо с голям пакет пуканки. Предлагаше му нещо от свое, след като му бе внушавала да не пипа храната ѝ! Затова постъпката ѝ го трогна. Наистина беше щедра.

Щедра ли? Та той ѝ предлагаше френско шампанско! „Хайде, Греъм, не се оставяй да те изхвърлят през борда“ — мислеше той. Както и да е, все пак му се струваше, че това е добро начало. Кой знае, сега делеше с него пуканките си, а може би при по-подходящи обстоятелства щеше да подели и нещо друго...

Тази мисъл го накара да се усмихне. Огледа с възторг изящия ѝ профил, след това проследи извивките на тялото. Чудеше се как ли ще реагира тя на любовните сцени във филма и следеше израза на лицето ѝ. Изглежда обаче тя не изпитваше неудобство. Видя как облизва устни и това му се стори много по-възбуждащо, отколкото сцената на екрана.

Възможно ли бе тази жена да не е чувствена? Едва ли имаше на света мъж, който не би я пожелал. Не бе чудно, че и Джим Макфарланд бе закопнял за нея. Дали тя изпитваше същото влечение към Джим?

Греъм едва изчака края на филма. Вълнуваше се от мисълта, че тя може би харесва Джим. Той обаче се стремеше към върховете на обществото. Какво щеше да стане с уязвима жена като нея, когато се почувства пренебрегната и изоставена?

С разпуснати по раменете коси, Робърта приличаше на самодива и излъчваше непреодолим магнетизъм. Греъм искрено съжаляваше приятеля си. Сега, когато си припомняше първия им разговор за Робърта, си даваше сметка какво е означавало за приятеля му да се откаже от такава изключителна жена. Поднасяше му я като скъпоценен дар. Какво не би дал, за да разбере дали тя държи на Джим! А може би Бърти имаше друг любим? Надяваше се да не е така и се молеше съдбата да е на негова страна.

— Хареса ли ти филмът? — попита той.

— Беше чудесен. Никога не съм имала кабелна телевизия, рядко ходя и на театър. Благодаря ти за развлечението.

— Ти... — Опита се да поведе разговор в желаната от него посока, но не успя, защото тя го прекъсна:

— Шампанското е фантастично. — Вдигна чашата и се взря в кехлибарената на цвят течност.

Греъм обаче реши да довърши въпроса си:

— Познаваш ли Джим Макфарланд? — Притаи дъх в очакване на отговора ѝ.

Може би не беше чула въпроса му, защото попита учудено:

— Джим Карланд ли?

— Джим Макфарланд — поправи я той.

— Не. Той свързан ли е с екологията?

— Юрист е.

— Май не го познавам. Приятел ли ти е? Защо питаш, трябва ли да го познавам?

— Не. Попитах ей така? — Тя не си спомняше за Джим!

— Във връзка с работата си срещам толкова много хора, че е невъзможно да запомня всички. Съсредоточавам вниманието си само върху онези лица и имена, които ще са полезни за работата ми.

— Значи работата преди всичко...

— Да — отговори съвсем искрено тя. Направи му впечатление, че Робърта не се опитва да го спечели за екологията. Значеше ли това, че не представлява интерес за нея?

Тя стана и се протегна несъзнателно. Прииска му се да я прегърне. С огромно усилие на волята се въздържа — познаваха се едва от три дни! Въпросът беше колко ли пъти тя се е виждала с Джим, за да го омагьоса така...

— Моята компания беше ли толкова приятна, колкото вечерята с приятелите ти? — попита изненадващо Греъм.

— Да. Това беше хубав завършек на днешния ден. Лека нощ.

Когато Робърта се скри от погледа му, магията изчезна. Той отново седна на дивана и прокара ръка по възглавницата, която още пазеше топлината на тялото ѝ. Дълбоко в съзнанието му се породи надежда — тя не си спомняше за Джим. Изключи телевизора и се замисли отново. Може би беше забравила само името му, а сега, отпусната в мекото легло, си мечтаеше за него... Изведнъж му хрумна една идея — щеше да им уреди среща! Веднага обаче отхвърли тази мисъл. Ако Робърта наистина не си спомняше за Джим, защо трябваше специално да привлича вниманието ѝ? Трябваше да направи всичко възможно, за да я държи далеч от Джим! Това, че тя не си спомняше името му, бе успокояващо. „В любовта е като на война — всички средства са позволени“ — помисли той и изведнъж застина на място. Нима влечението му към тази неотразима жена бе любов? Та двамата се познаваха съвсем отскоро! Усещаше, че му трябва още съвсем малко, за да се влюби в нея безумно и завинаги. Нима Джим беше прав, че само като я види, ще се предаде?

Все пак Греъм си даваше сметка, че би било справедливо приятелят му да получи един последен шанс да я завоюва. Но ако Джим и Робърта се видеха отново, той самият можеше да се окаже излишен!

В неделя сутринта Робърта се върна от църква, когато футболният мач по телевизията вече беше започнал. Това, че беше пропуснал неделната служба, караше Греъм да изпитва вина. Ако беше отишъл, може би щеше да отбележи „червена“ точка.

Робърта му се усмихна приветливо още от вратата. Вниманието ѝ веднага бе привлечено от големия екран. Греъм долови интереса ѝ и отново се загледа в играта. Не забеляза кога е излязла от стаята.

Робърта се върна скоро, облечена в синята роба. Сгуши се в ъгъла на дивана и се загледа в играта. Когато някой от играчите напускаше терена контузен или се просвасваше, превит от болка върху терена, върху лицето ѝ се изписваше ужас и тя питаше:

— Какво му е, зле ли го удариха? — Поглеждаше към него възмутена. — Това е най-сигурният начин да ти съсипят здравето!

В общи линии тя знаеше правилата на футбола. Поне беше наясно с каква цел отделните отбори се мъчат да си отнемат топката и се опитват да я пренесат в полето на противника. През второто полувреме постепенно се увлече от играта. Свиваше се инстинктивно, когато удареха някого от играчите, размахваше гипсираната си ръка и викаше:

— Давай! — Когато играта станеше по-напрегната.

Въпреки че отборът на Греъм загуби, той изпитваше задоволство, защото бе наблюдавал интересната игра заедно с ентузиазирани запалнянци като Робърта. Усмихна ѝ се и тъкмо се канеше да каже нещо, когато момичето го прекъсна:

— Хубаво се наредих! Имам да чистя.

Греъм огледа стаята учудено и възрази:

— Но тук е съвсем чисто! И как ще се справиш с една ръка?

— Не е невъзможно. По отношение на чистенето майка ми беше непреклонна. Чистя един път седмично. Така ме е учила.

— Моята майка е същата — въздъхна с разбиране Греъм.

— Повечето майки са такива, но тя така мило съветва, че ако не го изпълняваш, изпитваш ужасна вина.

— И моята ме съветваше, но не чак толкова мило и понякога отнасях по някой шамар.

— Да не би да не си слушал? — пошегува се тя.

— Веднъж не си смених чаршафите цели три седмици! — тържествено призна той.

Робърта весело се разсмя, после рече:

— Освен майка, ме поучаваше и сестра ми Тейт. Тя има такъв твърд характер, желязна воля и новаторски дух, че станах свръх изпълнителен перфекционист.

— Мразиш ли я?

— Тейт?! Разбира се, че не! Тя е чудесна! Само те подтиква да правиш нещата както трябва, за твое добро.

Греъм се изправи и я погледна засмяно.

— Казвай какво се иска от мен?

— Нямах предвид и ти да се включиш в чистенето. Не и този път. Иначе ще се редуваме през седмица. Тази неделя си свободен. Разбира се, трябва да почистиш стаята и банята си. — Погледна го дяволито и подхвърли многозначително: — Освен ако си решил да не си сменяш чаршафите.

Приятно му беше, че отношенията им са приятелски. Не можеше да я остави да се оправя сама, при това — с гипсирана ръка. Двамата почистиха кухнята, столовата и дневната — Греъм местеше мебелите, а тя чистеше с прахосмукачката. Когато свършиха, върху устните на Робърта цъфна усмивка, която му се стори неземна.

— Лесно се справихме — каза тя. — Благодаря ти. Ще приготвя нещо да вечеряме заедно.

— Нека да излезем да се поразходим около потока. А за вечеря ще купя хамбургери.

Тя се съгласи, но побърза да направи уговорката:

— Само ако разделим сумата.

— Недей, ще се минеш, защото аз ям по много. Щом като толкова настояваш, по-добре ще е да платиш само твоята сметка.

— Добре, съгласна съм — промълви тя.

Робърта не беше от приказливите и двамата се разхождаха, без да разменят и дума. Наоколо цареше пълна тишина и покой. Все пак на Греъм му се искаше между него и Бърти да прескачат искрите на възбудата, която в момента изгаряше тялото му. Защото той изпитваше към нея нещо много повече от първична страст. Душата му бе завладяна от някакъв непознат трепет, който го привличаше непреодолимо към нея.

Тя вървеше съвсем спокойно и не се притесняваше, че се разхожда с мъж. Нейното безразличие го дразнеше, защото искаше Робърта най-после да разбере, че той е мъж в разцвета на силите си — мъж, предопределен от съдбата за нея...

След разходката двамата си купиха хамбургери и хапнаха набързо в пълно мълчание. После Греъм я покани двамата да гледат

някакъв филм по телевизията, но тя само поклати глава, пожела лека нощ и се скри в стаята си...

Той отново остана сам пред телевизора...

Понеделникът започна както обикновено. Греъм приготви кафе и за Робърта. След като намери димящото кафе, Робърта се отпусна и се помота повече от обичайното при подготовката си за излизане, което наруши графика ѝ. Закъсня за автобуса и за работа и всичко това заради новия ѝ квартирант!

Греъм пристигна в службата си преди Джим Макфарланд. Беше се задълбочил в работа, когато той влезе в кабинета. Греъм инстинктивно почувства заплаха и се наежи. Приятелят му седна срещу него на ръба на бюрото и без да го поглежда в очите, попита:

— Успя ли да се преместиш?

Греъм затвори папката, изправи се и каза твърдо:

— Да.

— Тя... Как я намиращ?

Вместо да каже нещо дръзко и лекомислено, както обикновено, този път Греъм отвърна само:

— Добре.

— Внимавай как се държиш с нея!

Греъм отбеляза:

— Тя е същинско природно чудо. Наистина трябва да се пази.

При тези думи Джим помръкна и изрече сериозно:

— Да.

— Каж ми честно... Наистина ли се отказваш от нея?

— Наистина. Колкото и трудно да ми е да го направя, нещата стоят точно така.

Грижливо подбирайки думите си, Греъм бавно рече:

— Виж, мислих дълго. Прецени добре, защото това е последният ти шанс да промениш решението си. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Тя не се интересува от мен като от мъж — окуражи го Греъм.

— Тя е толкова заета да запази онова, което е останало от природата, че дори не забелязва мъжете. — Загледа се разсеяно в обувките си.

— Тя среща ли се с някой? — попита колебливо Греъм.

— Не, само тича по благотворителни коктейли и приеми, за да разговаря с конгресмени и председатели на разни комитети. Няма време за любов или връзка.

— Как бих могъл да привлека вниманието ѝ тогава?

Джим го изгледа намръщено.

— Свързах те с нея, но не очаквай да ти помогна и да я спечелиш.

— Джим... — започна, обаче млъкна и безпомощно сви рамене.

Приятелят му отмести поглед някъде над рамото на Греъм.

— Може и да не танцувам на сватбата ви, но ще съм кръстник на първородния ви син. — Без да каже нещо повече, Джим поклати замислено глава и излезе умърлушен от стаята.

Греъм зарови лице в дланите си и разтърка слепоочията си. Как би могъл да приеме спокойно любовта на Робърта, като виждаше как Джим страда по нея? Все пак, щом решението на приятеля му беше окончателно, Греъм имаше свободата да действа. Единственото, което го занимаваше сега, бе как да спечели любовта ѝ, а това можеше да стане едва след като привлечеше нейното внимание. Като начало тя трябваше поне да разбере, че е мъж. По какъв начин един мъж би могъл да заинтригува някоя жена? Никога досега не се бе изправял пред подобен проблем. Имаше нужда от съвет.

Греъм прекара целия следобед в Конгресната библиотека. Опитваше се да открие в каталога нещо на тема „Как да привлечем противоположния пол“. Ето, това беше неговият проблем. По въпроса обаче имаше десетки книги, затова той се обърна към библиотекарката за помощ.

Тя го загледа учудено, като отначало не можеше да разбере какво иска от нея. Греъм търпеливо обясни, че се нуждае от помощта ѝ да подбере най-подходящото заглавие.

Тя премигна недоумяващо. Тогава той обясни бавно и търпеливо:

— Коя от всички тези книги ще ми помогне да намеря начин да накарам една жена да се интересува от мен?

Най-после разбрала за какво става дума и развеселена, библиотекарката го огледа от главата до петите и предложи:

— Защо не опитате с мен? — И избухна в смях.

— Това звучи доста приятно — започна Греъм сериозно, — но аз съм влюбен в тази жена и едва ли би било честно да бъда с вас, а да мисля за нея.

Тя разбра и отново възвърна сериозното си изражение. Предложи му две заглавия. Трябваше обаче да ги препрати в библиотеката на Министерството на правосъдието — неговата служба, откъдето щяха да му ги дадат.

На следващия ден той ги получи, прибра ги в непрозрачна торбичка и ги занесе в службата си. Целия следобед нямаше търпение да надзърне в книгите, от които очакваше полезни съвети по неговия проблем.

Върна се вкъщи и намери бележка в кухнята, която гласеше: „Тази вечер съм на голяма благотворителна вечеря, ще закъснея много“.

Бележката му достави огромно удоволствие. Съобщаваше къде отива, значи все пак се съобразяваше с него. Излезе да потича за разтоварване. Когато се върна, си направи сандвич със сирене и изпи една бира. Огледа апартамента, който блестеше от чистота, и отново помисли със задоволство: „Тя ми е оставила бележка!“.

Отиде в стаята си, пусна касетофона да послуша музика, проведе няколко разговора с приятели, след това се опъна на леглото и започна да чете как е най-умно да се постъпва с жените. Книгите го заинтригуваха.

Едната от тях съдържаше основни правила. Там между другото се казваше, че мъжът трябва да се къпе всеки ден, да облича чисто бельо и да държи на външността си. Това беше ясно.

Когато му омръзна да чете практичните съвети, затвори книгите и ги остави настрана. Отиде в дневната и от библиотеката си избра романа „Тиха пролет“. Върна се в стаята си и потъна в увлекателното четиво.

Понеже четеше бързо, някъде след девет часа, вече бе прочел книгата. Протегна се. Робърта щеше да се прибере всеки момент. Току-що беше включил телевизора, когато я чу да отключва външната врата. Греъм скочи и услужливо ѝ помогна да съблече палтото си.

Когато влезе в гостната, тя се загледа в телевизора и каза:

— Спомням си този филм, много е хубав.

Останаха да го гледат заедно.

По време на рекламите се подкрепиха с лека закуска и някъде към единадесет Робърта му пожела лека нощ.

През седмицата я видя само веднъж. Този път тя дори не погледна към телевизора, само каза:

— Не мога да остана до късно, много съм изморена.

В събота нямаше нито един футболен мач. Греъм съобщи на Робърта, че за сметка на това програмата е запълнена с баскетбол. Тя се пошегува:

— Може ли сериозен човек като теб да се отнася с такова пренебрежение към баскетбола?

Логичният му отговор беше:

— Баскетболът не е футбол!

Робърта отново имаше служебни ангажименти и излезе. Греъм беше нещастен, защото се чувстваше ограбен и самотен.

Тя се завърна късно, уморена и бледа. Поздрави го бегло и без дори да се спре, изчезна в стаята си.

В неделя излезе, преди Греъм да се е събудил, и се върна късно следобед. Още от вратата, като се опитваше да надвика врявата от футболния мач, който предаваха по телевизията, тя попита:

— Какво става?

С няколко думи ѝ разказа развоя на играта и двамата останаха да гледат заедно мача. По време на рекламите Робърта се измъкна, но скоро се върна, този път облечена в розова кадифена роба, също толкова мека и съблазнителна, колкото и синята. Седна в ъгъла на дивана и се настани удобно.

Целият следобед мина пред телевизора. По-късно, когато отново даваха реклами между полувремената, Робърта отиде в кухнята и се върна с кутия, пълна със сладки, които бе донесла вкъщи от петъчния прием.

— Познавам доставчика, той ми ги даде. Опитай тази... — подканяше го тя. — Ти си взе само една, не ти ли харесват? Не! Не взимай тази, последна е, тя ми е от любимите...

Греъм беше очарован от Робърта, но всичко в държанието ѝ към него говореше, че го смята едва ли не за брат. Близостта ѝ му беше изключително приятна, но той желаше много повече. Представяше си я отмаляла от любов, опряна на рамката на вратата да протяга ръце

към него... А вместо това тя го черпеше със сладки, донесени вкъщи от някакъв прием или коктейл! „Господи!“ — изстена мислено той, ала побърза да се успокои, че постъпката ѝ може би е добра за някакво начало...

ТРЕТА ГЛАВА

Майката на Греъм винаги казваше, че за да се научи нещо, което си струва труда, е нужно време. Най-често го повтаряше, когато ставаше дума за упражненията му по пиано. Понеже му беше омръзнало да му натякват, че не свири достатъчно, той твърдо реши да не свири, докато учеше в гимназията. Скоро обаче промени решението си, защото откри, че свиренето на пиано е нещо като пропуск за всяко събиране. Съблазни го и това, че момичетата се трупаха край пианистите. Те се навъртаха и около саксофонистите, но докато пианистът може да свири и да разговаря, да се усмихва прелъстително и да иска телефонния номер на някоя красавица, то за саксофониста това беше невъзможно. Едва ли майка му бе имала предвид флиртуването с момичета, когато настояваше той да учи пиано, но важното бе, че Греъм обикна музиката. Разбра и колко време и постоянство са необходими, за да се научи да свири добре. Сега беше благодарен на майка си.

Да привлече вниманието на Робърта, като ѝ предложи да я научи да свири на пиано, щеше да му отнеме доста време. А и тя не се задържаше вкъщи. Едно от първите правила, за които ставаше дума в двете книги със съвети, беше: „За да ухажваш една жена, ти трябва време. Предлагай ѝ вино, вечери и цветя...“ Първият път, когато занесе цветя у дома, нея я нямаше. Беше му оставила бележка:

„Заминавам за Невада във връзка със замърсяване на почвите. Ще се прибера в четвъртък.

Бърти“.

Греъм никога не я бе наричал Бърти, винаги ѝ казваше Робърта, за да ѝ напомня, че тя е жена, а той — мъж.

В книгите пишеше: „Възхищавай се на добрите ѝ качества“. А той го правеше непрекъснато. В раздела „Съвети специално за мъжа“

се казваше: „Помагай й, когато сте заедно, не я оставяй да носи тежки предмети. Защиатавай я, създавай й удобства“. Би го правил с огромно удоволствие, но Бърти беше в Невада, където каубоите сигурно се сбиваха за нея. „Всеки знае що за типове са тези каубои!“ — ядосваше се той. Те едва ли бяха чели книги от типа на „Как да се харесаме на жените“.

Няколко дни по-късно, когато закусваше в едно кафене, Греъм беше осенен от блестящата идея как да спечели признателността, а оттам — и благоволенieto на Робърта. Една жена, седяща на съседна маса, сподели с приятелката си:

— Голяма колкото котка! Пребяга от единия край на стаята до другия със скоростта на светлината и аз щях да умра от страх!

За Греъм това беше достатъчно, защото веднага се сети: „Мишка! Тя говори за мишка“. Не беше лесно да се купи обикновена мишка във Вашингтон, Федерален окръг Кълъмбия. Продавачът от магазина за домашни любимци го попита:

— Защо ви е притрябвала сива мишка? Продаваме само бели. Сиви има с дузини по мазетата.

Не му трябваше бяла мишка. Робърта щеше да се усъмни, защото белите са опитни. Плати пет долара на едно момче да му хване обикновена сива мишка и купи специална клетка с кръгъл под и телени стени. Отначало момчето го гледаше подозрително, но се успокои и прие задачата, защото Греъм обясни:

— За една позната е, искам да я изплаша.

Момчето се разсмя и два дни по-късно Греъм вече разполагаше с жива мишка. Един бог знаеше обаче къде се бе вряла! А не би си позволил да внесе в апартамента бълхи и зараза, затова се отби при ветеринарен лекар.

Сестрата на рецепцията погледна мишката, след това Греъм и попита смаяно:

— Искате да се обезпаразити и ваксинира?!

— Да, ако може.

Тя се извини и влезе в кабинета. Хората в чакалнята загледаха Греъм с откровено любопитство. Може би бяха отегчени от чакането, а може би за първи път виждаха сива мишка в кафез.

Ветеринарната лекарка излезе в чакалнята, кимна на Греъм, вдигна клетката и погледна мишката.

— Добре — съгласи се тя, — ще ви приема. Дайте необходимите данни на Шейла и изчакайте реда си. — После се върна в кабинета.

— Името, ако обичате — помоли Шейла.

— Греъм Ролинс.

— Не вашето, а на мишката.

— Ъъъ... Ами... Гюс. — Греъм винаги бе харесвал дебелото мишле на име Гюс от анимационния филм на Уолт Дисни „Пепеляшка“.

Сестрата написа с едър четлив почерк: „Гюс“. Попълни и други данни, след това покани Греъм да седне и му обясни:

— Лекарката приема пациентите по реда им.

Греъм седна на свободното място с клетката на колене и започна да оглежда останалите домашни любимци, които бяха тук в качеството на пациенти. Имаше кучета и котки, които проявиха интерес към Гюс. Папагалът изобщо не му обърна внимание. След време някой от присъстващите попита:

— Вашият питомец има ли родословие? — И избухна в смях.

Греъм само се усмихна любезно и отговори с леден тон:

— Не.

Шегобиецът кимна и не каза нищо повече. Дойде млада жена с дългоопашат папагал, който от време на време се провикваше: „По дяволите!“. Жената беше много общителна и каза на Греъм:

— Не ми се бе случвало да видя сива мишка в кафез. Защо сте я затворили?

— Смятам да спася една жена от нея.

Непозната се засмя, а след нея започнаха да се смеят и някои от мъжете. Част от присъстващите жени обаче бяха ужасени. Една го упрекна:

— Как бихте могли да го направите?!

Един мъж обаче оцени идеята като велика и отбеляза:

— Сигурно имате проблем, защото тя не ви обръща внимание, нали?

Най-после някой го бе разбрал! Знаеше, че винаги ще се намери някой да посъветва нуждаещия се, затова отвърна честно:

— Тя не се интересува от мен като от мъж.

Всички присъстващи останаха смаяни.

— Значи ще занесете мишката, ще я пуснете, жената ще се уплаши и вие ще я спасите! Е, това не е лошо! Съвсем не е лошо като идея! — Забележката бе направена от млад мъж.

Една възрастна госпожица с дебел едър котарак, чиито очи святкаха злобно, промърмори с пренебрежение:

— Мъже!

Греъм все пак трябваше да обясни постъпката си, затова поде притеснен:

— Тя е много заета. Какво ли не опитах! Рядко я виждам, а тя мисли за всичко друго, но не и за мен. — Огледа се, за да прецени впечатлението от думите си. Ситуацията много му напомняше на онези прословути сбирки за групова терапия.

Една от жените попита:

— Защо не се разболеете? Тя трябва да е безсърдечна, ако и тогава не ви обърне внимание.

Друг се намеси:

— Поговорете с жената и се разберете.

Мъж на средна възраст отсече:

— Преди да се правите на болен, все пак опитайте с мишката. Мишка, писъци, страх... О, със сигурност ще помогне!

Като център на внимание Греъм се почувства малко неудобно и единственото, което му оставаше, бе да кима и да се усмихва от време на време.

С първоначалната инвестиция от пет долара, седемте и половина за клетката, както и с разноските за лекар и храната, дотук мишката му струваше около петдесет долара. Всъщност не беше „мишка“, а мишок. И сега вече Греъм гледаше на него като на съзаклятник.

Докато пътуваха с колата, той поглеждаше от време на време към клетката, където мишлето чистеше муцунката си с лапки. Когато спряха на един светофар, Греъм каза на Гюс:

— Ти, приятел, мислиш, че светът е пощурял. Ето, сега, вместо да бягаш от гладните котки и да се опитваш да намериш нещо за хапване, ти си изкъпан, ваксиниран и имаш пълно сандъче с витаминизирана храна. Късметлия гризач си ти! Единственото, което се иска от теб, е да си изиграеш ролята, когато дойде време. Успееш ли да изкараш акъла на Робърта, няма да си живял напразно!

При спирането на следващия светофар Греъм отново заговори на малкия си приятел:

— И защо не ядеш? Трябваше да попитам на каква възраст си. Държиш се като хлапе, което яде само хамбургери и не иска да погледне зеленчуците. Само да огладнееш, Гюс, тогава ще разбереш кое е добро за теб.

Когато пристигна в комплекса, за да пренесе клетката специално я уви в стара риза. Не можеше да рискува някой да забележи, че пренася мишка.

Намести клетката в ъгъла на спалнята си, а храната и специалния съд с вода — в дъното на стенния шкаф. Изми си ръцете и реши със задоволство, че е свършил добра работа. Нямахме какво да прави, затова се излегна на леглото и започна да измисля сценария — ще пусне Гюс от клетката, мишлето ще побегне през кухнята, Робърта ще го види и ще се разпищи. Тогава, както става във филмите, ще се появи и самият Греъм в ролята на героя спасител. Робърта сама ще се хвърли в обятията му, ще потърси неговата закрила и най-после ще осъзнае, че го желае! Той ще е полуоблечен, скоро и тя ще се съблече, двамата ще отпуснат на пода и ще се любят направо там!

„Да, точно така стават тези неща“ — помисли Греъм и продължи да си представя развоя на предстоящите събития, този път — по-реалистично. Е, добре, ще я прегърне, ще я успокоява, а тя ще му бъде благодарна.

Днес бе вторник и Греъм очакваше Робърта да се прибере в четвъртък. Трябваше да изчака още само ден-два, докато настъпи подходящият момент. В събота се играеха мачовете за купата, цялата нощ щеше да е пред тях и той ще я успокоява и убеждава, че е в безопасност и ще я пази...

Когато се сети за предпазване, Греъм предвидливо се отби в аптеката и купи презервативи.

Но в сряда от службата му наредиха да замине командировка за Джорджия. Щеше да отсъства два дни. Прибра се вкъщи да си приготви багажа и сложи храна и вода, които щяха да стигнат на Гюс за три дни. Вземането на показания обаче, за което бяха изпратили Греъм, се проточи цели четири дни. Той се обади и остави съобщение на телефонния секретар на Робърта, че ще се забави ден-два. Накрая едва не провали грижливо подготвения си план за съблазняването на

хазайката си, като ѝ поръча: „Погрижи се за...“ Тъкмо да каже „Гюс“, но се усети навреме и млъкна. Не знаеше как да продължи и набързо добави: „Греъм“, и затвори телефона. Някоя неволно изпусната дума можеше да засили бдителността ѝ. „Какъв глупак съм!“ — укоряваше се той. Не я заслужаваше. Ами! Разбира се, че я заслужава! Щеше да бъде негова! На всяка цена!

Би могъл спешно да се обади на Робърта още в петък и да я помоли: „Би ли нахранила мишката ми?“. Но това щеше да е истински провал. Когато се оказа, че разпитите, които той провеждаше, макар и успешни, изискват още доста време, той плати обратния път до вкъщи, за да нахрани мишлето, което с пътните, които плати, вече му струваше около двеста и петдесет долара. Но Робърта си заслужаваше тази инвестиция. Време беше да пусне Гюс!

Греъм не беше изненадан, когато не я завари вкъщи. Мишлето, щом го видя, се изправи на задни лапи и започна да души смешно. Имаше достатъчно храна и вода.

— Създаваш ми много грижи — каза му Греъм, като че то щеше да го разбере. — Но скоро ще дойде време да действаш, разбираш ли? — Мишлето го гледаше учудено и започна да цвърти.

Греъм почисти целия апартамент, после загаси лампите, седна пред телевизора, изключи звука и се загледа в немите образи, като мислеше за Робърта.

Тя се върна след десет. Придържаше наранената си ръка и по страните ѝ се стичаха сълзи. Когато я чу, че хлипа, той изплашено скочи от дивана и с един скок се озова до нея. В първия момент тя изпищя ужасена, но когато разбра, че е той, се успокои и проплака:

— Греъм, ти ли си?

Той докосна ръката ѝ загрижено.

— Удари ли се?

— Греъм, ръката ми! — изстена младата жена.

— Извинявай, не съобразих. — Той отдръпна ръката си от нейната.

— Изкара ми акъла. Мислех, че още си в Джорджия.

— Защо плачеш? — В очите му се четяха нежност и тревога.

— Някакъв мъж слезе след мен от автобуса и започна да ми досажда, стана много нахален и се принудих да го ударя. И...

Изглежда ръката ми отново се счупи... Тъкмо онзи ден ми свалиха гипса, а сега пак...

— Какъв беше този нахалник?

— Не знам. Охраната го подгони, но едва ли е успяла да го хване.

— Охраната ли?

— Обикновено вземам такси, тогава не е опасно. Днес обаче пътувах с автобуса, но добре, че охраната на комплекса беше наоколо.

— И в какво състояние е ръката ти сега?

— Не зная. Костта тъкмо беше зараснала, но сега отново ме боли нетърпимо. Ще се преоблека и веднага отивам в болницата да й направят рентгенова снимка. Ще извикам такси.

— Не и след като аз съм тук. Освен това изглеждаш чудесно, защо трябва да се преобличаш? — Вятърът бе разпилял косите ѝ. С лявата си ръка Робърта се опита да прибере непослушните кичури, но не успя. Греъм, който внимателно наблюдаваше всяко нейно движение, вдигна ръка и предложи: — Остави, аз ще ти помогна.

Робърта застана послушно. С несръчни движения той прихвана копирените ѝ коси и ги приглади. Изпитваше огромно удоволствие да я докосва. После, завладян от неустойимо изкушение, повдигна брадичката ѝ и се взря в очите. Когато видя още незасъхналите сълзи по страните ѝ, сърцето му се сви. Нежно ги избърса с пръсти.

— Много ли се изплаши, Бърти? — За първи път я наричаше така.

— От него ли? Разбира се, че не! Но ръката ме боли...

Това, че не се бе уплашила, го стресна. Може би тя наистина не се плашеше лесно и плановете му да я спечели с помощта на Гюс можеха да се окажат напразни.

Излязоха набързо и забравиха телевизора включен, както и чантата ѝ, захвърлена на дивана. Греъм спря такси и то бързо ги откара до болницата.

Когато влязоха в отделението за спешни случаи, той забеляза подозрителния поглед на пазача. Греъм не беше бръснат и русата му коса бе разрошена. Беше нахлузил стари протрити джинси и риза. Шлиферът му не бе гладен. Всеки би могъл да го помисли за бандит, а Робърта — за нещастната му жертвата.

За щастие хирургът, който лекуваше Робърта, случайно беше в болницата заради някаква автомобилна катастрофа. Тъкмо беше

свършил с пациента си и се готвеше да си тръгва. Когато видя Робърта. Явно си спомни за нея, защото я поздрави дружелюбно, като стар познат. Колко хирурзи си спомнят пациентите си, които са били при тях само заради някакъв си гипс? Греъм го загледа намръщено.

— Какво ти се е случило този път? — попита я хирургът.

— Същото като миналия. И изглежда ръката ми пак е счупена.

— Той ли е виновникът? — Лекарят кимна към Греъм.

— Разбира се, че не! — побърза да отговори тя.

След като рентгеновата снимка доказа ново счупване на същото място, Греъм остана да гледа как гипсират ръката на Робърта. Не искаше да я оставя сама. Когато сестрата се опита да го отпрати, той настоя да остане. Хирургът махна с ръка.

— Искаш да гледаш ли?

Греъм навъсено кимна. Настроен шеговито, лекарят се обърна към Робърта:

— Той досажда ли ти?

— С мен е, за да ме пази — отвърна уверено тя.

Сърцето на Греъм трепна. Неговата Робърта го защитаваше пред лекаря! Това събуди надеждите му. Да, но имаше и друг възможен вариант — тя беше еколожка и нищо чудно да гледа на него като на застрашен вид, така както защитаваше скалните орли, например. Все още не можеше да бъде сигурен.

Сега държеше с едрата си длан здравата ѝ ръка, притискайки я към гърдите си, за да ѝ вдъхне смелост. Знаеше, че когато човек попадне в ръцете на лекар, има нужда поне от морална подкрепа. Всяко трепване на Робърта преминаваше през тялото му като светкавица. Тя понасяше търпеливо болката, но Греъм страдаше заедно с нея, сякаш той бе пациентът.

Най-после лекарят въздъхна и обяви:

— Мисля, че вече всичко е наред. Можете да си тръгвате. След три седмици, госпожице, заповядайте да ви свалят гипса.

Сестрата излезе с тях в приемната, където Греъм плати сметката, тъй като Бърти си бе забравила чантата. После той излезе да спре такси, а двете жени останаха да изчакат във фоайето.

Внезапно сестрата зададе на Робърта съвсем личен въпрос:

— Абсолютно сигурна ли сте, че не той ви е счупил ръката?

— Разбира се!

— А защо тогава вие сте облечена официално, а той дори не се е избръснал? Може би сте искали да излезете някъде, той не ви е пуснал и сте се спречкали?

— О, не! Нещата са съвсем различни. Връщах се с автобуса и когато слязох на спирката, ме нападна някакъв мъж. Добре, че имаше човек от охраната, който го подгони. Но аз и без това вече бях го подредила добре...

— На ръката ви имаше кръв...

— Сигурно съм му счупила носа — невъзмутимо изрече Бърти.

— Едно на нула за вас! — разсмя се сестрата. Робърта отвърна на усмивката ѝ. — Държите ли на този мъж? Имате ли нещо против да ми дадете телефонния му номер?

— Имам! — възмути се Бърти, а сестрата се засмя насила и в смеха ѝ прозвуча истинска ревност.

В този миг Греъм влезе и взе Робърта, качи я в таксито и поеха към вкъщи. Отиването до болницата, рентгеновата снимка, гипсирането и връщането у дома им бе отнело около час и половина. Когато се прибраха, Робърта изглеждаше изтощена. А единственото желание на Греъм беше да останат заедно. Затова ѝ предложи да изпият по чаша горещо какао. Тя обаче отказа. Освен това в болницата ѝ бяха дали някакви хапчета, от които ѝ се спеше.

— Лека нощ, Греъм — пожела тя и се прибра в стаята си.

— Лека нощ, Бърти. — Проследи я с поглед, докато изчезна зад вратата.

Когато премисляше всичко, което се бе случило тази вечер, той си спомни, че на два пъти се бе обърнала към него с малкото му име. Но какво странно можеше да има в това хората да се обръщат един към друг по имена? Разбира се — нищо, но не и за него!

Спомни си и за болницата. Бяха го помислили за бандит, но тя го защити. За нея Греъм Ролинс беше добър човек... Той изключи телевизора, загаси лампите и се прибра в стаята си.

Изпитваше силно желание да приласкае и успокои Робърта. А повече от всичко на света искаше да легне до нея, да сложи главата ѝ на рамото си и да остане да бди над съня ѝ. Тя обаче не би го разбрала. Дори да се доближеше до леглото ѝ, Бърти сигурно щеше да подскочи от възмущение, стресната от погрешни заключения. А така му се искаше да е с нея!

Той стоя дълго под горещия душ, докато почувства, че дневната умора постепенно изчезва. Облече пижама и след като взе два аспирина, седна на ръба на леглото и започна тихичко да говори на Гюс:

— Не можем да изпълним плана утре и ще трябва да почакаме, докато тя се съвземе. Трябва да проявиш търпение. — Мишлето го гледаше с малките си уплашени очички. Греъм го увери: — Тя не заслужава излишни неприятности...

Накрая загаси светлината и легна. Повъртя се малко, после стана, написа на едно листче: „Почистих“. Подписа го само с буквата Г. Можеше да мине и за Гюс. Усмихна се. Та тя не знаеше за Гюс! Занесе бележката в кухнята и я опря на кафеварката.

Когато се събуди в събота, минаваше осем часа. Повъртя се в леглото обезкуражен. Беше се надявал тази събота да стане преломен ден в отношенията му с Бърти, но снощният нападател бе осуетил плановете му... Той стана и отново поведе разговор с Гюс. Мишлето настървено гризеше от храната си. Греъм се обръсна, изкъпа и облече чисти дрехи.

Излезе и на пръсти отиде в кухнята да приготви кафе. Бележката му стоеше на мястото си. Значи Робърта още спеше. Озадачено смръщи чело. Обади се в болницата и попита какви лекарства са дали на госпожица Ламбърт миналата нощ, защото спи непробудно. След малко жената, към която се бе обърнал, отвърна шеговито:

— Ако не се събуди до четири, събудете я насила.

— Да я събудя насила?! Какво искате да кажете?

Тя се разсмя и каза:

— Погъделичкайте я по стъпалата и ако реагира, значи е добре. Била е в стресово състояние. А сънят е най-доброто лекарство против него.

Греъм благодари и прекъсна разговора. Ако Робърта не се събудеше до четири, щеше да почука на вратата ѝ. Можеше дори да натисне дръжката и да влезе...

Докато приготвяше закуската, се стараеше да не вдига шум. Междувременно мислеше, че макар да познава доста хора, все се чувства самотен. Както сега.

След закуска смени чаршафите и занесе бельото в пералнята. Срещна се с охраната на комплекса и разпита за снощния инцидент. Обясниха му, че са хванали нападателя, който бил много пиян. Носът му кървял и го пуснали, понеже обещал да не се мярка никога повече наоколо.

Греъм остана леко разочарован. Когато се върна в стаята си, разказа на Гюс всичко. Нямаше какво друго да прави и отново запрелиства книгите със съвети. Там пишеше да не се мръщи, а с ведра усмивка да създава добро настроение. Казваше се още, че трябва да подбира думите си и да говори изискано, да се облича стилно, да спазва нормите на доброто поведение и още куп други неща...

Реши, че е по-добре да поспи.

Беше оставил вратата на стаята си отворена и се стресна, когато чу, че хладилникът се отваря. Беше спал толкова дълбоко, че в първия момент не можеше да разбере къде се намира и какво става. Гюс цвъртеше в ъгъла и издаваше някакви почти музикални звуци, като че пееше. Развеселен, Греъм погледна малкото си приятелче.

Прокара ръка по лицето си и разбра, че трябва да се избърсне. Побърза да затвори вратата и влезе в банята. Когато отиде в столовата, Робърта седеше до масата и се хранеше. На устните ѝ разцъфна прелестна усмивка, сякаш слънцето огря стаята в този мрачен, навъсен ден. Греъм също ѝ се усмихна и попита:

— Как си?

— Чувствам се идеално.

— Чудесно.

— Благодаря за почистването.

— Нямах друга работа, а по телевизията не предаваха и футбол. Трябваше да правя нещо, за да не скучая.

Робърта се засмя закачливо и смехът ѝ го накара да настръхне. Присъствието ѝ, гласът, дяволитите пламъчета в огромните сини очи го караха да се вълнува от зашеметяваща еротична тръпка.

— Ще закусиш с мен или вече си хапнал?

Греъм отговори честно:

— Мисля да обядвам.

Робърта се накани да стане от масата. Може би се канеше да му предложи нещо за обяд? Затова побърза да каже:

— Не сега. Преди два-три часа хапнах сандвич със сирене. А ти сигурно си гладна. Не прекъсвай закуската си. Битките винаги увеличават апетита...

„Боже господи! Защо го казах?“ — помисли Греъм. Кой знае какво можеше да си помисли Робърта. Беше постъпил нетактично. Точно обратно на онова, което се казваше в книгите със съвети!

— Да. — Робърта направи ядосана гримаса. — Напоследък станах много добра по крошетата.

— Как е ръката ти?

— Малко ме боли, но не толкова зле, колкото я чувствах, когато счупих носа на първия нахалник.

— Когато се спречка с крадеца ли?

— Това стана точно преди Коледа. А в чантата, която той се опита да задигне, беше листчето с мерките на близките ми. Можех ли да им купя подаръци без мерките? Само това вече беше достатъчно основателна причина да му счупя носа!

Греъм се засмя. Може би нещата помежду им щяха да потръгнат от само себе си и нямаше да се наложи да използва Гюс...

Обядваха заедно, но Робърта през повечето време мълча, макар да изглеждаше спокойна и доволна.

Греъм реши, че действието на хапчетата още не е преминало. Можеше само да съжалява, че е пропуснал шанса да попадне в царството ѝ и да я погъделичка по босите стъпала... За да я събуди насила...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бърти и Греъм седяха край масата в трапезарията, след като бяха хапнали. Разговорът доставяше удоволствие и на двамата, защото искаха да се опознаят по-добре. Разказваха за семействата си, за училищата, в които бяха учили, споделяха мисли за възгледите си. Греъм я слушаше с внимание и ѝ се усмихваше. Накрая каза:

— Сигурно ще ти е трудно да смениш спалното бельо с гипсирана ръка. Бих могъл да го направя вместо теб, стига да не си в разгара на триседмичен бунт. — Не успя да се въздържи и звучно се разсмя.

Робърта кимна и отговори в тон с шегата му:

— Ще стачкувам във връзка със сменянето на чаршафите от утре. Тези, които ще сменя сега, ще отидат в пералната. Ако носиш твоите до там, би ли ги взел и моите?

— Естествено. — Любезно подмина факта, че вече е занесъл чаршафите за пране, и попита: — Имаш ли някакви други поръчки? Да купя нещо от супермаркета може би?

— Вече направих покупките си. Ще готвя задушено на слаб огън. Ще участваш ли?

— Ммм! — с удоволствие примижа той.

Робърта се засмя от сърце:

— Не мисли, че те съблазнявам.

Той не знаеше какво да отговори на шегата ѝ. Можеше ли да бъде съблазнен? Какво ли пишеше в книгите по този въпрос? Какво извинение би могъл да намери, за да отиде и направи справка? Затова каза само:

— Не мисля, че досега някоя жена се е опитвала да ме съблазни. Всъщност как става това? Дали един мъж разбира кога го съблазняват?

Тя прихна да се смее. Греъм не повярва на ушите си. — Звучният ѝ смях огласяше целия апартамент! Наблюдаваше я внимателно.

Най-сетне Робърта си пое дъх и успя да изрече:

— Нито една жена не е... Аха. Пращаш ме за зелен хайвер. Така ли?

— Скъпа... — каза го толкова тихо, че едва ли го чу, ала произнасянето на тази дума му достави истинска наслада. — Трябва да имаш предвид, че не познавам много жените. Наистина е така! А сега се успокой и ме изслушай. Когато бях в гимназията и колежа, играех футбол. Баща ми беше починал и майка ни отгледа сама мен и останалите ми шест братя и сестри. Нямаше пари за всички ни дори за гимназия, камо ли за университет. Трябваше да се боря, за да успея. Така нищо не разбрахме от детството си. Единствената жена, която наистина познавам, е майка ми. Тя е самоотвержена жена с твърд характер, която ни обича безкрайно и винаги иска ние, децата ѝ, да сме изрядни във всяко отношение. С търпение и упоритост тя успя да изглади острите ръбове в характерите ни. Затова ще сме ѝ благодарни цял живот. Какво да ти кажа за себе си — учех, работех и свирех на пиано.

— Значи... — Робърта млъкна, после го погледна и продължи: — Значи ти свириш на пиано?

— И то доста добре. — Скромно сведе поглед и продължи да обяснява: — Може би тъкмо това е причината никоя жена да не ме е съблазнявала. Момичетата идват, застават до пианото, казват на пианиста „здравей“ и толкоз. Мен никой не ме е съблазнявал. Как го правят жените? С пълна тенджерата задушено ли?

— Въпросът не е в тенджерата със задушеното, а в това как жената го поднася. С усмивка, мило и любезно.

— Значи по това може да се познае...

— Да.

— Мога да се състезавам по готвене с всяка жена.

— Това е извън правилата. — Робърта тръсна глава с упрек. — Пътят до мъжкото сърце минава през стомаха му. Ако не се нуждаеш от някой да ти готви, тогава какво остава? — Усмихна се лъчезарно, а страните ѝ порозовяха. — Ами ако ти бях направила вкусните тексаски курабийки на семейство Ламбърт, дали щеше да се досетиш, че съм те примамила.

— Бих помислил, че ти е домъчняло за курабийките на мама. Само не знам дали умееш да ги правиш като нея. Току-виж съм си счупил някой зъб! — засмя се той.

Погледът, който тя му хвърли, спокойно можеше да мине за нежен.

— Ти само опитай една, пък после ще говорим. Ако пък те почерпя само с една-единствена лъжица от сладкото на сестра си Джорджи, направо ще се предадеш. Когато последния път си бях вкъщи, измъкнах цял буркан.

— Значи такива били правилата за съблазняване на мъжете. — Говореше, сякаш е недоволен от нещо, но я гледаше с нежност. Изведнъж смени темата. — Знаеш ли, дрехата, която си облякла, ти отива и ми харесва много.

— Обличането с гипсирана ръка е истинска мъка. Затова купих тези пенъоари.

— С удоволствие ще ти помогна с каквото мога. Приятел в нужда се познава. — Изглежда я замислено и преценяващо, после добави: — Обзалагам се, че с една ръка трудно се справяш с женските дрехи. По всяко време съм готов да помогна.

— Няма начин. Успокой топката.

Греъм се престори на учуден:

— Защо?

Робърта се засмя предизвикателно, взе съдовете и ги занесе на мивката. Докато ги миеше, попита:

— Като какъв си играл във футбола?

— Играл съм на различни позиции и мисля, че се справях добре. Треньорът обаче смяташе, че играя посредствено. Играл съм за „Жребците от Индианаполис“. При тях бях неоценим нападател. Случвало се е понякога да изпусна топката и треньорът, който беше раздразнителен, ми казваше, че не ме бива.

— Каква жестокост! — подсмихна се тя.

— Когато отнемех топка от противниковия отбор, очаквах да ме похвали, но той само ми се зъбеше и подвикваше: „Защо не тичаш по-бързо?“. Съвсем не го интересуваше, че в същото време най-малко петима се мотаят в краката ми и ме блъскат. — Греъм въздъхна. — Напуснах, след като завърших гимназията.

— Треньорът не настоя ли да останеш?

— Ами! Дори организираха банкет, за да отпразнуват напускането ми. Дойдоха всички, смяха се, веселиха се, никой не пророни и сълза — усмихна се той.

— Липсват ли ти футболът и приятелите?

— Отчаяно! — довери й Греъм.

Робърта се усмихна и той внезапно помисли, че тя го избягва. Може би й се струваше неприятен и отблъскващ. А може би Бърти просто се предпазваше от него... Май щеше да се наложи да прибегне до помощта на Гюс!

Отидоха в дневната и се разположиха на дивана.

— Утре ще има мач за Купата на шампионите — каза Греъм. — Ще бъде страхотен. Ако нямаш други ангажменти, можем да го гледаме заедно. Ще купя кренвирши и бира, пуканки и сладолед.

— Добре. — В отговора й не прозвуча особен ентузиазъм.

— Имай предвид, че това ще е последният мач за годината. Ще наблюдаваме истински сблъсък на титани във футбола.

— Не разбирам много от тези работи, затова вярвам на преценките ти. А и утре няма организирани никакви срещи и коктейли. Ще погледам поне малко.

— Може и да не го осъзнаваш, но очевидно футболът ти допада. Нали когато преди две седмици гледахме по телевизията мач, ти се вълнуваше и викаше. Борбен човек си, това е в кръвта ти. С тази гипсирана ръка ми приличаш на някой контузен играч. Веднъж, когато още топлех резервната скамейка, реших да изглеждам като герой от някой предишен мач и взех, че се бинтовах целия, без да има нужда...

Робърта се усмихна. Задържа поглед върху него малко повече от обичайното, сякаш й се искаше да го опознае по-добре.

— Имаш ли планове за довечера? — попита Греъм неуверено.

Тя поклати глава отрицателно.

— Добре тогава. Кажи ми къде са нещата за пералнята. — Стана и тръгна към вратата на стаята й.

Робърта обаче го настигна и препречи пътя му.

— Аз ще ти ги донеса — каза бързо и изчезна зад вратата.

Тайните намерения на Греъм да надникне в стаята й отново бяха осуетени... Тя се върна скоро със спалното бельо, здраво вързано в стегнат вързоп. Беше се справила бързо. Не можеше и да бъде другояче. Жена, която чисти и без това чистото жилище, не може да не е оправна. Изглежда никога нямаше да надзърне в спалнята й.

Беше заинтересован да се върне вкъщи колкото може по-бързо, затова изпълни поръчките веднага. Когато позвъни и Робърта отвори,

изпита такъв трепет, че трябваше да си поеме дъх и да си наложи да се държи колкото може по-естествено, без да се докосне до нея. Още не му беше дошло времето... Влезе и отиде до спалнята си да вземе вестник с програмата на телевизията. Робърта го последва по коридорчето. В последния миг Греъм усети, че е по петите му и може да чуе цвъртенето на Гюс.

— Не чу ли някакъв особен звук? — попита го тя озадачено.

— Не — промърмори тихо той, влезе в стаята си, грабна вестника и почти моментално излезе.

Учудена от странното му поведение. Бърти го гледаше с недоумение.

Скоро обаче случката бе забравена. Двамата прекараха целия ден заедно в приятен неангажиращ разговор. Греъм се чудеше как да ѝ угоди. Окуражаваше я да разказва за семейството и за работата си в областта на екологията.

— Разкажи ми с какво се занимавате сега в службата.

— Приготвихме годишния отчет. Следващата седмица ще го разпращаме. Ще сгъваме, ще лепим марки...

— Това нали е техническа работа? — попита Греъм.

— Така е, но сме малко и не можем да си позволим да имаме и технически сътрудници. Понякога набираме доброволци.

— Какво представлява отчетът?

— Не е твърде песимистичен. Постарахме се да е сериозен и да накара хората да се замислят и да разберат, че проблемите са ужасни, но разрешими. Специално пишем за замърсяването и местата за складиране на радиоактивни отпадъци. Планетата ни е една, трябва да се борим, за да я опазим. Бях на парада по случай четвърти юли. Имаше много хора. Когато тържеството свърши и средната класа си тръгна, остави след себе си бъркотия и отпадъци. На човек му става обидно от безотговорността на хората.

— Нали не е в техния двор! — възмути се Греъм.

— Да, но това е техният свят!

Греъм кимна, убеден в правотата на думите ѝ. По-късно излязоха заедно да се поразходят, но помежду им сякаш изневиделица се бе издигнала някаква преграда. Разходката мина в мълчание.

Когато се завърнаха в апартамента, си устроиха гощавка със задушеното и сладкото на Ламбъртови от Тексас. Греъм бързо се

справи с порцията си и поиска още, защото бил голям лакомник. Робърта не само, че не отрече това му качество, но го излови, когато се опита да гребне за втори път от буркана със сладкото на сестра й Джорджи. Греъм се престори на обиден и се опита да спори, но тя му посочи колко малко от сладкото е останало в буркана.

— Какво пък, щом като толкова държиш на сладкото, съди ме! — пошегува се той.

— Бих го направила, но съдията вероятно ще иска да опита сладкото, за да установи тежестта на престъплението, а аз нямам намерение да го прахосвам напразно! — засмя се тя.

После гледаха двусериен филм и през цялото време коментираха и спориха. Всичко беше толкова усложнено и забъркано, че интригата трудно можеше да се улови. В полунощ Бърти несприлюдено пожела лека нощ на Греъм и се оттегли.

Той остана пред телевизора още малко с надеждата, че Робърта може да се появи отново, но когато разбра, че това няма да стане, също се прибра в стаята си. Още от прага чу цвъртенето на Гюс. В първия момент не можеше да повярва на ушите си — звуците бяха толкова мелодични, че приличаха на песен. Запита се дали Робърта е чула мишока. Наведе се над клетката и огледа малкия си приятел. Мишлето се бе изправило на задните си лапки и го наблюдаваше толкова изразително, като че всеки момент щеше да проговори.

— Внимавай да не ме провалиш! — предупреди го Греъм.

Мишлето продължи да цвърти, той се повъртя край него, после приготи леглото си и по-късно, пред огледалото, докато миеше зъбите си, каза на своето отражение:

— Всеки друг мъж не би спал сам след три седмици под един покрив...

Изгаси светлината, легна и се загледа в тавана. Скоро се унесе, приспан от тихото приятно цвъртене на мишлето.

На следващия ден — денят на големия мач за Купата, Греъм съсредоточено приготвяше за закуска яйца и бекон, когато вратата се отвори и „богинята“ се появи в земното си превъплъщение на име Робърта.

— Добро утро! — поздрави тя.

— Добро утро, Бърти. Искаш ли яйца с бекон? — Реши, че е много по-добре да се държи нормално, отколкото да падне на колене и да я боготвори.

— Чудесна идея, гладна съм като вълк.

— Сядай и си чакай реда — подхвърли той през рамо.

— Нали знаеш, че остана малко сладко... — поде неуверено

Робърта.

Греъм се обърна с ръце на кръста и поклати глава.

— И сега искаш да си го изядеш сама! — обвини я той.

— Не! — запротестира тя. — И за двама ни има по две лъжички.

Макар че твоите трудно ще ми откъснат от сърцето!

— Нали знаеш, че днес е голям ден?

— Какъв голям ден? — попита неуверено.

— Днес е мачът за Купата!

— Сигурно ще пуснеш корени пред телевизора...

— Трябва да се обзаложим за крайния резултат! — сети се

Греъм. — Това е неписан закон. Днес можеш и ти да опиташ сили в спортното залагане.

— Охо!

— Какво ще кажеш за двадесет цента като начало?

— Трябва да проверя финансите си, за да видя дали ще ми позволят да рискувам — разсмя се тя.

— Тогава е време да решим кой отбор избираш!

Греъм отчупи кибритена клечка и сравни двете части.

— Късото избира сините, дългото — червените, съгласна ли си?

— Протегна ръка, а между пръстите му се подаваха по малко двете парченца от клечката.

Робърта се протегна към едното, но Греъм отдръпна ръка.

— Ей, не тази! — изрече с глас на обидено дете.

— Мислех, че изборът е свободен — възмути се тя.

— Нищо в живота не се избира свободно. Всичко е измислено така, че да те съблазни. Издърпай другата клечка.

— Защо тогава са тези клечки? Не можеше ли направо да ми кажеш кой тим трябва да предпочета?

Греъм си престори на засегнат:

— Това щеше да си е чиста диктатура.

— Ти си невъзможен!

— Напротив, аз съм най-сговорчивият мъж на света!
— Де да беше истина — въздъхна Бърти.
— Говориш така, като че ли ми нямаш доверие.
— Смяташ ли да поканиш още някого за тази... Купа?
— Не съм мислил по въпроса.
— Срамота е да криеш само за себе си този разкошен екран.
Няма ли да поканиш... Как беше... Джим Макфарланд.
— Не.
— Мислех, че сте приятели.
— Да, нещо такова — каза неохотно Греъм.
— Нали така се казваше мъжът, за когото ме пита?
— Не си спомням! — почти се тросна той.
— Така беше, иначе откъде ще знам това име? — Наблюдаваше го с нескрито любопитство. Беше ли започнала да си спомня за Джим? Дали този спомен нямаше да засегне някоя струна на сърцето ѝ? Не би го позволил!
— Имам йоника. Искаш ли да ти посвирия? — изведнъж попита Греъм. Смяташе, че така ще я отклони от мислите ѝ за Джим.
— Наистина ли свириш добре?
— Страхотно! Нали вече ти казах?
— Толкова добре ли, колкото си играл футбол? — подразни го. Той кимна и остана сериозен.
— Почти толкова добре. Какво искаш да изсвирия?
— Ами например „Блести, блести, мъничка звездице“.
Греъм я погледна и отиде да донесе йониката. Побърза да затвори вратата, защото още с влизането му Гюс се разцвърча. Занесе йониката в дневната и затвори вратата след себе си, за да не се чуват „песните“ на мишлето.
Греъм свири брилянтно. Това неочаквано просълзи очите на Робърта. Беше възхитена от талантливото изпълнение. Помоли за още, но той отказа под предлог, че е обещал да изсвири само едно нещо.
— Трябва да знаеш, че аз спазвам обещанията си. Ще ти посвирия още някой друг път.
— Не е честно. С твоите шегги ме накара да помисля, че и този път се шегуващ, а ти наистина свириш божествено. Знаеш ли, ти май си голям хитрец.
— Когато се наложи... — съгласи се Греъм.

— Какво означава това?

— Че можеш да ми вярваш. Никога не бих те обидил.

— Това ли е отговорът? — смръщи вежди тя.

— Ако е необходимо, ще обясня.

— Искаш да кажеш, че можеш да хитруваш, без да ме обиждаш?

Греъм я изгледа, усмихна се и я подкани:

— Няма ли най-после да избереш една от клечките?

— Отказвам, сама ще избира отбора, за който ще викам!

— Ти ни се водиш, ни се караш.

— Колко странно — и баща ми казва същото.

— А какво казва майка ти?

— Когато ѝ трябвах за нещо, винаги започваше да изрежда: Тейт, Фред, Джорджи и накрая — Бърти! Най-веселото от всичко беше, че винаги ме слагаше накрая. Чакахме докде ще спре, за да разберем за коя от нас се отнася. Истинска досада. Човек непрекъснато трябваше да е нащрек. Тейт най-много. Майка винаги започваше с нейното име.

— Не те питах как ви е викала майка ви, а какво е казвала за теб специално. Как те е наричала.

— Скъпоценна...

— Защо те наричаше така?

— Е, не само мен. Така казваше, когато бе изморена, за да не изброява всички ни, докато стигне, до която ѝ трябва.

— Ясно — отсече Греъм и я покани да гледат телевизия.

— Не е ли по-добре да се поразходим малко? Кога започва мача?
— пое инициативата тя.

— Има още време.

Направиха дълга и приятна разходка. През цялото време Греъм внимаваше да не докосне счупената ѝ ръка, но се шегуваше, че се пази да не пострада и неговия нос. Тя го успокояваше, че няма да му се случи нищо, защото не е бандит. А той я попита откъде е толкова сигурна...

За Греъм да гледа големия мач заедно с Робърта беше като сбъдната мечта. Беше облякла жълта кадифена роба, косите ѝ бяха като черен облак, обрамчващ красивото лице, сините очи — внимателни и оживени. Тя напълно се вживя в играта.

Избра предпочитания отбор едва след първата четвърт. Отборът на Греъм започна с удачно нападение и постигна гол. Всеки опитен

футболен запаянко знае, че в такова голямо състезание, отборът, който пръв открие резултата, обикновено печели. Греъм дори посъветва Робърта да си спести двадесетте цента, но тя не го послуша.

Той помисли, че всяка жена на място, която има поне малко мозък, би го послушала. Намръщи се, но махна с ръка, нямаше защо да се вживява чак толкова — Робърта беше великолепа и нямаше никакво значение дали харесва, или не, отбора, на който той държи.

„Но защо все пак тя избра по-слабите?“ — запита се той озадачено. Какво ли пък можеше да се очаква от една еколожка! За нея целият свят е губещ и тя се опитва да го спаси. Защо да не изпитва същите чувства и към футболния отбор този следобед?

Късно вечерта Греъм трябваше да се върне в Джорджия. Предложи на Робърта да ползва колата му, но тя отказа:

— Ще липсвам на постоянните пътници в автобуса, които ще се тревожат за мен, а и в града трудно се намира място за паркиране.

Греъм взе двете книги с полезни съвети и ги пхна в пътната си чанта. Погрижи се Гюс да има достатъчно храна и вода и му прошепна доверително:

— Не вдигай много шум, Гюс! Ако тя те открие и аз не съм тук да я защита, всичко отива по дяволите. Разбираш ли?

Мишлето притихна. Възможно ли беше една мишка да научи английски само за седмица? Куче — да, но мишка?

Излезе от спалнята си и завари Робърта да го чака в антрето, за да се сбогуват. Греъм се зачуди дали ще го целуне. Тя не го направи. Само се усмихна и каза:

— Жалко, че отборът ти загуби. Дължиш ми двадесет цента.

— Какви двадесет цента? — Лицето му бе невинно като на младенец. — Имаш ли документ? Комарът е забранен. Не мога да вземам участие в незаконни сделки! — Робърта го погледна възмутена, после се засмя добродушно, а той продължи: — Не плачи, ще ти се зачервят очите. Връщам се във вторник.

— Довиждане и добър път.

— Ще ми липсваш.

— Така ли? Виж да помислиш откъде ще вземеш двадесетте цента, които ми дължиш! — пошегува се тя и се разделиха.

Греъм не успя да прочете нито ред. Беше зает със задачите си, а през останалото време мечтаеше как ще се прибере, какво ще й каже, как щяха да бъдат заедно. Когато най-после във вторник се върна вкъщи, завари жилището празно. Нямахте и бележка. Тя знаеше, че този ден ще се върне, не можеше ли да напише поне едно „здравей“? Знаеше, че тя не би могла да бъде у дома по това време, но се бе надявал, че ще я завари. Гюс беше в добро настроение, посрещна го весело и Греъм попита:

— Как вървят нещата тук? — Гюс издаде няколко различни звуци. — Опитваш се да разговаряш? Слушай, приятелче, тук си само за да свършиш нещо много важно. Няма защо да се привързваме един към друг — Подреди багажа си и затвори вратата, за да заглуши цвъртенето на милото създание.

Спомни си, че тази седмица агенцията на Робърта изпраща отчетния доклад и се нуждае от доброволци. Без да сменя дрехите, с които бе пътувал, той взе автобуса.

Когато видя наемателя си, Робърта се учуди, смути и зарадва. Въведе го в своя свят и го настави пред една маса, където бяха наредени купища листове. Всеки минаваше, вземаше по един лист от всяка купчина и така целият доклад — събран, се предаваше на човека с пликете, който бе в края на масата.

Греъм започна, а Робърта изчезна някъде. Той работи четири часа без прекъсване. Щом свърши, тръгна да я търси из стаите, но откри, че вече е отишла на събрание да се види с някакъв сенатор. Уморен и разочарован, Греъм махна с ръка на останалите и си отиде. Прибра се вкъщи с автобуса, но тя още не се бе прибрала. Направи си сандвич и пи бира. Взе душ, а после отиде в дневната по пижама да гледа новините. Изтощен от тежкия ден, скоро заспа.

Събуди се сутринта на дивана, завит с одеяло. Погледна часовника — бе обичайното му време за ставане. Стана му приятно, че Робърта се е погрижила за него. Какво ли си е помислила, когато го е видяла заспал? Дали го е наблюдавала как спи, или просто го е помислила за луд, щом не си е легнал удобно в леглото?

В кухнята нямаше никаква бележка, никакво „Добре дошъл у дома“ или благодарности за помощта в службата — нищо! Беше се писал доброволец само да направи впечатление на Робърта и да спечели точка, но какво от това? По навик направи кафе за двама и

приготви овесени ядки с мляко. Побърза да се яви в службата, предаде отчета си и помоли да го пуснат за два дни в отпуск. Шефът разреши. Веднага отиде в службата на Робърта. Работи чевръсто и свърши работа за двама. На обяд тя раздели храната си с него.

— Това не е достатъчно — оплака се Греъм.

— Аз се чувствам добре, всеки ден ям по толкова.

Греъм се учуди, но си спомни, че в семейството са само момичета. Нямаше как да знае за апетита на мъжете... Когато работният ден свърши, двамата се прибраха вкъщи с автобуса. Очите на постоянните пътници не се откъсваха от Робърта и многозначително поглеждаха към Греъм.

Следващите три вечери тя щеше да е ангажирана. Значи оставаше тази вечер. Времето бе настъпило. Времето на Гюс... И на Греъм...

ПЕТА ГЛАВА

Разделиха се в дневната и всеки отиде да се преоблече. Греъм се сети навреме и започна да си подсвирква, защото се опасяваше, че Робърта може да чуе цвъртенето на Гюс.

Побърза да затвори вратата след себе си, защото още щом го зърна, мишлето започна да цвърти. Греъм се наведе над клетката и заговори ласкаво на малкия си приятел:

— Дръж се, момчето ми, това е голямата ти нощ! Ще се преоблека, а ти в това време се подготви психически. Давам ти пет минути.

Обръсна се, след това застана под душа. Би могъл да стои под свежата струя дълго, но нямаше търпение. Облече чисто бельо и си сложи одеколон. Усмихна се на себе си в огледалото, смигна и прошепна:

— На слука! — Вдигна клетката и я занесе до вратата като през цялото време мърмореше тихо: — Дръж се на положение и писукай по-силно, за да привлечеш вниманието й. Това ще свърши работа. Няма да хапеш. Действай! Аз ще бъда готов, след като чуя писък. Наясно ли си, приятел? Нека я изплашим.

Отвори леко вратата, огледа дневната, наведе се, вдигна преградата на клетката, а мишлето завъртя смешно главица, замаяно от свободата. Не помръдна. Греъм хвърли поглед към кухнята, откъдето се чуваше потракването на съдовете, които вероятно Робърта прибираще. Той разклати клетката, но мишлето остана и по пода се разпиля само малко от храната. Наведе и просъска през зъби:

— Марш! — Гюс изскочи и се огледа учудено, но не побягна. — Ще свикнеш, хайде, действай! — каза с досада.

Протегна крак и с палеца побутна мишлето в правилната посока. Гюс побягна настрана и изчезна под дивана. Греъм беше потресен! Как можа тази двеста и петдесет доларова мишка да му изиграе такъв номер. Това не се предвиждаше. Върна клетката в стаята си и мрачно започна да оглежда дневната. Проклетата мишка трябваше да се е

свряла някъде тук! Той крадешком започна да наднича по ъглите, след това се наведе ниско, за да погледне и под дивана.

— Какво търсиш, Греъм? — стресна го гласът на Робърта.

— Ами... — Той се усмихна виновно. — Копчето...

— Имам цяла кутия с резервни копчета, може би ще намеря такава, каквото ти трябва. — Бе застанала на прага на дневната и го гледаше учудено. Очевидно не подозираше нищо.

Греъм продължи да се оглежда, сякаш търсеше копчето, но проклинаше наум мишката, от която нямаше и следа.

— Ще отида да потърся в спалнята, може би съм го загубил там — каза той неуверено, сви рамене и се отправи към вратата.

Робърта се върна в кухнята. Изведнъж спря втрещена — там имаше мишка! Вместо дрезгав писък на страх Робърта извика с цяло гърло и сграбчи метлата.

Греъм чу вика. Усмихнат и доволен, че планът е в ход, се изправи и тръгна да спасява жертвата, когато чу ударите на метлата: прас, прас, прас!

Чу се победен вик:

— Довърших я! И то с лявата ръка!

Беше убила Гюс! Греъм не бе и помислял за съдбата на малкия си приятел, а сега мишлето бе мъртво...

Той побягна към кухнята и още щом се появи, Робърта сама се хвърли в обятията му, както беше по плана. Той стоеше там, където бе пожелал, и то при обстоятелствата, за които бе мечтал. Единственото, което помрачаваше радостта му, беше малкото безжизнено телце на мишлето. Смъртоносна метла лежеше до Гюс. Под закрилата на неговата прегръдка Робърта погледна мишката и каза с изненада:

— Ама... Тя е съвсем малка... — Завладяна от непреодолим порив, обви с ръце врата на Греъм и прошепна: — Убих го! Бях много смела...

В този момент, както се полагаше, той я привлече още по близо и каза:

— Не се безпокой, аз ще го погребя.

Изведнъж младата жена сграбчи Греъм и се развика:

— Мишлето помръдна! Видях го да трепва!

Нима Гюс беше оживял въпреки жестоката разправа? В изблик на вдъхновение Греъм каза:

— Ригор мортис! Тоест „вдървяване след смъртта“. — Притисна я силно в обятията си, а главата ѝ се озова на рамото му. Така той успя да види, че мишлето още е живо. Мислите му бяха заети с това как да спаси мишката, затова рече. — Аз ще се погрижа за мишката, а ти върви в дневната. Гледката не е от най-приятните.

Тя с готовност напусна кухнята, докато Греъм се наведе над мишлето. Гюс отвори очи и изцвърча. За да прикрие съживяването, Греъм започна да подсвирква някаква траурна мелодия съвсем неволно. Гюс не спираше да писука. Проклето мишле, сякаш се мъчеше да му разкаже за чудовището в кухнята, което го бе зашеметило с метлата! Греъм грабна замаяното животинче.

Робърта надникна и попита:

— Какво правиш?

Лицето му беше безизразно.

— Мъртво е, ще го погребва — отвърна.

— От петнадесет години не съм погребвала домашен любимец. Ще ни трябва кибритена кутия от по-големите — каза тя делово и побърза да отиде в кухнята.

„Ние ли?“ Изглежда тя се канеше да му помага... Какво да направи, за да избегне погребението на живата твар? Той сложи примрялото животинче в джоба на сакото си, след това събра двете си длани, все едно, че то беше още там.

Робърта се завърна с кибритената кутийка и той я пое. Застана с гръб към Бърти, отвори и затвори кутийката, все едно, че е поставил мъртвото мишле в нея. При външната врата той каза:

— В багажника имам походна лопата за разриване на сняг, ще я използвам.

Отиде до ъгъла на сградата. Като разбра, че е сам, изтича до колата, отвори багажника, постави мишлето в кърпата си и завърза здраво краищата ѝ. Ами ако то избяга?

Греъм постави вързопчето в кутията с инструментите, взе лопатата, празната кибритена кутийка и се запъти към потока. Наметнала палтото си, Робърта го очакваше зъзнеца.

След като е такава къщовница, тя може да е видяла разпиляната храна на мишката при вратата му, помисли Греъм. От любопитство може да е отворила вратата и да е видяла клетката. Ако е станало така, тя е разбрала, че мишката е домашна. Защо обаче не го показваше? Тя

го погледна и предложи да посадят бръшлян на гроба. Греъм беше трогнат. Изкопа горния слой и попита:

— Да копая ли по-надълбоко?

— Не — отговори тя.

Греъм погледна младата жена, която явно беше разстроена. Точно на това се бе надявал! Щеше да се възползва от създалото се положение, но преди това трябваше да спаси проклетото мишле! Тя наистина го беше ударила здравата. Празната кутийка беше „погребана“, бръшлянът — посаден и двамата се завърнаха в апартамента. Тя застана пред него и се усмихна:

— Ти наистина си много сладък.

Сега беше моментът! Греъм разтвори ръце и тя се сгуши в обятията му. Той я притисна силно, измъчван от страст и неутолимо желание. Но там, в кутията за инструменти, беше неговото малко приятелче, премазано и може би задъхано за глътка въздух! Греъм целуна Робърта чувствено, ръцете му я притиснаха и започнаха да я гаят, почувства как по тялото ѝ премина тръпка... Внезапно я отдалечи от себе си.

— Имам важна среща, но няма да се бавя. — Не позна гласа си, който прозвуча дрезгаво.

Думите му изненадаха Робърта, но тя не каза нищо, само го изгледа изпитателно. Той сведе глава и я целуна по бузата, усмихна се виновно и се отдръпна. Нямахше място за колебание! Трябваше да измъкне клетката от стаята си!

— Трябва да взема нещо от стаята — смотолеве той и се запъти натам. Затвори вратата след себе си, сложи клетката в голям сак и я покри с дрехи, сякаш щеше да ги носи на химическо чистене. Постара се да скрие на сигурно място двете книги със съвети и се върна в дневната. Робърта все още стоеше в средата на помещението и го гледаше смаяна.

— Ще се върна скоро — обеща той и остави сака на пода. Притисна я отново към себе си и я целуна жадно и трескаво, но отново я отстрани и за трети път повтори: — Няма да се бавя.

Първата му работа беше да освободи Гюс от кърпата и да го върне в клетката. Сложи я на предната седалка до себе си, запали мотора и потегли спешно към ветеринарната клиника. Още от вратата каза забързано на Шейла:

— Спешен случай!

Тя го въведе в кабинета и лекарката скоро се появи.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Тя го удари с метлата!

Лекарката дори не се усмихна. Беглият преглед на Гюс ѝ даде представа за случилото се. Върна бедното създание в клетката и рече:

— Ще се оправи. — Греъм въздъхна с облекчение. Лекарката се облегна на масата за прегледи и кръстоса ръце на гърдите си. — Ти си интересен човек, ще ми се да те опозная по-добре. Имаш ли сърдечни ангажименти?

Греъм погледна младата привлекателна жена и въздъхна със съжаление:

— Да, с жена, която не се погажда с мишката ми...

— Очевидно си късметлия, но защо си я изоставил, за да търсиш помощ за мишлето?

— Престорих се пред нея, че го погребвам, но всъщност погребвахме празна кибритена кутия...

— Ще намеря подходящ дом за пациента. — Лекарката се запъти към вратата. — Когато се разцвърчи, е прелестен и хората обичат мишлетата, стига да са в клетка. Ще го дам на някой, който да се грижи за него. — Погледна Греъм дяволито, преди да добави: — Ако не ти провърви с нея, намини насам да видиш Гюс...

— Ако нещата с Робърта не потръгнат, съм намислил да стана монах!

Лекарката кимна с разбиране.

— Е, твоя работа, но преди да станеш монах, помисли, че аз ще съм тук...

— Беше много мила, благодаря ти.

Гюс бе застанал на задни лапки и чистеше муцунката си. Греъм и лекарката го загледаха. Сякаш усетил вниманието им, той побягна из клетката и взе да души за храна. Изглежда намери някое останало зрънце, защото се настани удобно и започна да гризе. Греъм каза развеселен:

— Мислех, че само котките имат по девет живота...

Лекарката се засмя тихо и погледна нагоре към снажния красив мъж. Сви рамене и каза:

— Наистина се надявам да ти потръгне с нея, но дали тя те заслужава?

Греъм беше абсолютно сигурен в това!

Когато се върна в апартамента, завари бележка. Робърта беше написала:

„Извикаха ме от службата. Трябва да се изпратят последните писма. Може да се наложи да работим до късно през нощта. Благодаря, че се погрижи за мишката.

Робърта“.

Тя си бе въобразила кой знае какво и бе намерила претекст да не прекарат заедно вечерта. Беше я обидил! А му се искаше да я види час по-скоро, но се чудеше как да се държи, когато тя се върне.

Обра с прахосмукачката разпиляната храна на мишлето, взе кутията и я занесе в багажника на колата. На следващия ден щеше да я занесе на ветеринарната лекарка. Започна да мисли за своите познати, които биха могли да оценят жена като нея. Мнозина биха били щастливи с нея...

Изчака до полунощ и отиде да си легне. По всичко личеше, че Робърта го отбягва.

Когато стана в петък сутринта, я завари да чисти. Поздрави го и каза:

— О, най-последно. Трябваше да пусна прахосмукачката, но ме беше страх да не те събудя.

Думите ѝ го подразниха. Не го беше виждала, откакто я бе „спасил“ от Гюс и не каза нищо друго, освен че трябвало да изчисти! „Ето ти нежни любовни поздравии!“ — помисли той с раздражение.

Робърта го погледна и каза:

— Някой е изкопал гроба на мишката и е оставил кутийката празна.

— Така ли?! — възкликна Греъм и се престори на учуден. — На кого ли му е потрябвало да изкопава мъртвата мишка? Кой знае... Светът е пълен със странни хора. — Наля си чаша портокалов сок.

— И теб си те бива, хвана мишката с голи ръце...

— Какво от това, нали не можеше да ме ухапе? — Той си досипа от портокаловия сок и опита да смени темата. — Успяхте ли да разпратите писмата?

— Да, наложи се да поработим до два през нощта.

— Толкова ли беше важно да се свърши всичко?

— Така е по график. Трябваше да информираме нашите дарители срещу какво се борим и когато ги поканим, да се отзоват и да знаят защо.

Греъм кимна. Беше облякла една от онези предизвикателни кадифени роби, които обгръщаха голото ѝ красиво тяло. Без да крие възхищението си от прекрасната гледка, той промълви:

— Може би в графика ти днес има някое мероприятие... Ще почистя вместо теб. Нямам никакви ангажименти.

— Чудя се, щом наистина нямаш никакви специални ангажименти, дали би могъл... Разбира се, ако нямаш нищо против... Да... Да дойдеш с мен. Случайно имам две покани за един коктейл с много важни и интересни хора. Ще поднасят различни видове сирена и вино. Бихме могли да прекараме вечерта заедно. Поканите пристигнаха съвсем неочаквано. Един от хората, с които работим, ги изпрати в службата ми. И понеже никой от останалите няма защо да присъства, взех и двете покани. — Греъм се усмихна, а тя добави, без да го поглежда: — Има още нещо... Всъщност има един досадник, който ме ужасява. Наричаме го Джо Ръкаров, защото не пропуска случай да пусне ръка на някоя жена...

Робърта търсеше закрилата му, но не от едно мишле, а от истински плъх в човешки облик! Заля го вълна на ревност.

— Разбира се, че ще дойда, и то с удоволствие — съгласи се. — Само ми дай списък на онези гадини, които смеят да се държат по този отвратителен начин!

— Само той си позволява волности...

— А останалите мъже?

— Те са безобидни... — Тя се намръщи. — Да не би да намекваш, че ходя по коктейли заради мъжете?

— Не, само исках да знам дали трябва да те държа под око през цялото време.

— Това вече не е необходимо...

— Благодаря за поканата — усмихна се той.

Тя вече отиваше към стаята си, когато се обърна и отбеляза с официален тон:

— Ще си добре дошъл, но в тъмносин костюм, бяла риза и червена вратовръзка.

— Няма проблем.

— Отлично — отбеляза развеселена младата жена.

— В колко часа трябва да съм готов?

Тя погледна часовника.

— Ще се срещнем в шест часа пред сградата на Сената. — Погледна го и се разсмя от сърце.

Срещнаха се навреме сред тълпата от пристигащи. Робърта помисли, че Греъм е неотразим. Той ѝ се усмихна, а в погледа му долови чисто мъжко желание... Започнаха да обикалят из залата като всички останали.

— Кажеш с кого искаш да се срещнеш — предложи Греъм. — Нямам равен да се справям с навалищата.

— Не се грижи за това, само ме пази от Джо.

Греъм успяваше с голяма лекота да си пробива път между хората, за да може Робърта да се добере до личностите, които я интересуваха. Това я забавляваше. Той беше толкова внимателен към нея и любезен с другите! Така умело маневрираше в тълпата! Натъкнаха се на Джо, който ентусиазирано поздрави Робърта. Протегна ръка, но вместо нейната, намери дланта на Греъм.

Робърта се засмя развеселена и Джо помисли, че тя се радва да го види. Отново посегна свойски, за да я хване за лакътя, но отново се натъкна на Греъм. Започна да се чувства неудобно. Успокоена от сигурната си защита, Робърта се впусна в някакъв законодателен проблем и хвана Греъм под ръка. Той се зачуди дали тя съзнава какво прави...

Прекараха чудесно. По някое време Бърти отбеляза:

— Колко е приятно! Никога не съм прекарвала така добре. Ти беше чудесен. Радвам се, че дойде.

Някаква млада жена от лобито на еколозите му кимна и промърмори:

— И вие ли сте еколог?

— Не, но ми се налага да си губя времето с такива като вас.

— Защо говорите така? — обиди се непознатата.

Робърта му пошушна:

— Виждам я за първи път.

Въпреки всичко, преди да си тръгне, жената мушна визитната си картичка в ръката на Греъм. Той проследи с поглед отдалечаващата се непозната и като се засмя, внимателно пхна картичката в деколтето на Робърта.

— Ей, какво правиш? — попита тя с престорена сърдитост.

— Тук е много весело! — засмя се той.

— Днес наистина беше забавно, но това се дължи на теб. Не мисли, че винаги е приятно. Все пак работата си е работа. А и поканите за повечето коктейли се плащат. Организират ги за събиране на средства за кампаниите на политиците. Но плащаме, за да присъстваме, защото така имаме възможност да се срещнем и да разговаряме с хората, от които зависи решаването на куп проблеми. Когато за първи път попаднах на подобно мероприятие, не знаех какво да правя. Въртях се като муха без глава и не смеех да приближа до онези, с които трябваше да говоря. Но с течение на времето придобих опит. А и на тези коктейли политици и лобисти се опознават и се създава взаимно разбирателство... Греъм разбираше.

— Така е във всички професии. Един млад практикуващ юрист например е изложен на опасността да допусне доста грешки. Ако обаче има щастието да попадне под ръководството на някой опитен колега, бързо напредва. Джим например... — Внезапно млъкна и изруга наум. Не биваше да споменава пред Робърта за него.

— Джим ли? За Джим Макфарланд ли става дума? Той ли ти е бил нещо като настойник?

Греъм поясни без желание:

— Да. — Не можеше да си криви душата: — Доста пъти ме е спасявал. Научи ме да предвиждам неприятностите и да ги изпреварвам с контрадействия, преди да са се стоварили на главата ми. Това е особено важно, когато се прилагат законите...

— Ще ми е приятно да се срещна с Джим — прекъсна го тя. — Изглежда ти е добър приятел.

Греъм не отговори. След като Робърта се срещна с всички, с които трябваше да разговаря, двамата с Греъм се уединиха в едно ъгълче на залата.

Робърта реши да похвали кавалера си:

— Ти май омаловажаваш спортните си умения, а свърши отлична работа, като ми проправяше път между гостите, за да отида, при когото трябва. Без тебе щях да се чувствам като загубена сред толкова много хора. Страхотен си!

— През всичките тези години съм играл американски футбол, за да мога днес да ти помогна — пошегува се той. — Безстрашно съм излагал нещастното си тяло на опасността да ме контузят, защото съм предчувствал, че един ден Робърта Ламбърт ще се нуждае от мен...

— И дори не те беше страх да погребеш мишката...

Греъм си спомни веселия Гюс при ветеринарната лекарка и отвърна самодоволно:

— Допада ми да демонстрирам смелост.

— Радвам се, че те избрах за квартирант...

Двамата бяха притиснати един до друг, защото тълпата ги побутваше от всички страни. Тя се усмихваше и говореше оживено. Греъм усещаше дъха ѝ да докосва ухото му и едва се сдържаше да не я прегърне. Робърта се бе притиснала към него, но не го забелязваше. Близостта ѝ го възбуждаше.

Той успя да се добере до масите с храна и напитки и донесе за двамата. Робърта едва се докосна до сирената с обяснението:

— Обикновено лобистите не ядат по много на коктейлите, защото има опасност да надобелеят. Рядко минава ден да не са на коктейл или на официална вечеря.

Взеха такси, за да успеят за следващия коктейл. Докато Греъм плащаше на шофьора, забеляза Робърта пък да плаща неговата покана. Тя го направи толкова дискретно, че ако не бе видял, никога не би се досетил. Желанието ѝ той да я придружава го окриляше. Доставяше му истинско удоволствие. Беше му казала, че го кани само на първото събиране, а сега щеше да е с нея цяла вечер!

Греъм беше изключително внимателен с дамата си. Изчакваше я търпеливо, докато тя приключеше с поредния разговор. Въпреки че се открояваше с ръста си сред гостите, той се стремеше да остане незабелязан.

Робърта си вършеше работата с изключително умение. Беше сериозна и съсредоточена. Конгресмените, с които разговаряше, явно я уважаваха. Греъм се гордееше с нея. Смяташе, че е много сериозна, делова, внимателна, учтива и с изискани обноски.

На връщане взеха метрото. Чувстваха приятна умора и не бяха гладни. Когато се прибраха и Робърта тръгна към спалнята си да се преоблече, Греъм съвсем сериозно предложи да ѝ помогне. Тя отказа развеселена. Той се прибра в стаята си и по навик хвърли поглед към ъгъла на Гюс. Неговото приятелче — мишлето, му липсваше...

Греъм обу старите си джинси, в които се чувстваше най-удобно, и облече кафява фланелка с цвета на очите си. Усмихна се на отражението си в огледалото и прибра в задния си джоб един презерватив.

Завари Робърта в кухнята. Блестящи и тежки, косите ѝ падаха свободно по раменете. Беше облечена в червен кадифен пенъоар, закопчан до горе. Под него не носеше нищо и Греъм чувстваше осезателно как меката материя гали тялото ѝ...

Той прекоси помещението, но се чувстваше толкова развълнуван и напрегнат, сякаш краката му бяха от олово.

— Гладен ли си? — попита Бърти.

— Има ли нещо за ядене?

Тя се обърна и се засмя:

— След всичката храна на двата коктейла не говориш сериозно, нали?

— Какво да се прави, всеки има слабо място.

— Това ли ти е слабо място? Нямах ли други пороци?

Греъм се доближи плътно до нея, а гърдите и бедрата му докоснаха тялото ѝ.

— Разбира се, че имам. Например умирам за жени в червено кадифе. Подлудяват ме. — Дали не я изплаши? Не! Защото тя се разсмя и това го окуражи. Той повдигна брадичката ѝ и прошепна заговорнически: — А ако не се лъжа, ти си облечена в червено кадифе. Знаеш ли какво се случва с жените, облечени в червено кадифе?

— Ами... Тогава да се преоблека — едва промълви тя.

Греъм плъзна ръка по гърба ѝ и почувства как младата жена се разтрепери. Зарови другата си ръка в копринените ѝ коси, притегли я към себе си и я целуна нежно. За миг откъсна устни, за да поеме дъх.

Господи, как я желяеше! Обсипа я с горещи целувки и тя отвърна на тях с не по малко плам. Целувката ѝ се различаваше много от онази, първата, когато бе помислила, че е убила Гюс. Тази беше сладка, опияняваща... Греъм простена:

— Господи, наистина ме влудяваш?

Тя го погледна и каза сериозно:

— Влудявам ли те? А какво правиш с мен ти?

— Какво... Какво правя с теб? — заекна той.

Тя отстъпи назад и отговори искрено:

— Не зная точно, обаче ми се вие свят, губя равновесие... —

Махна небрежно с ръка и продължи: — И ми е някак... приятно...
Може би съм пийнала повечко.

— Не, не си пила много.

— Какво искаш да кажеш? — Изгледа го учудено.

— Така няма да ме сбъркаш с някой друг, когато се любим... —
прошепна той.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ти... Ти искаш да се любим? — Сериозна и съсредоточена, тя съзнаваше, че трудно ще устои на любовния порив.

— Облечена си в червено кадифе — напомни ѝ шеговито Греъм.

Тя сведе поглед.

— Надявам се, ще ми спестиш необходимостта да сменям червената дреха...

— Тя няма да е бог знае какво препятствие, но можеш да опиташ...

Робърта отстъпи назад и скръсти ръце.

— Ще се върна веднага!

— Почакай, недей! Можеш да го направиш и тук.

— В кухнята?

— Аз ще ти помогна... Нали гипсираната ръка ти пречи? Хей, да не вземеш да ми разкърваши носа?

— Ти си малко по-особен Дон Жуан... Затова носът ти е в безопасност.

Прегърна я през раменете и я поведе внимателно, ала настоятелно към дневната. Там той отстъпи крачка назад, погледна я с нескрито възхищение и каза:

— Красива си... Може ли да видя невероятното ти тяло?

— Създадена съм като всички останали — възрази тя и продължи смутено: — Освен това... Аз... Аз... Никога не съм го правила... А и всичко се случи твърде бързо...

— Значи ти е за първи път?! — Не успя да скрие смайването си.

— А и знам много малко за секса...

Гледаше я изумен. Значи беше девствена! И той щеше да бъде първият мъж в живота ѝ! Облиза устни притеснено и пое дъх.

— Скъпа, да оставим нещата както са... Поне засега. Не бива да бързаме.

— Не ме ли желаш? — В гласа ѝ се долавяше разочарование.

Той се засмя и изрече дрезгаво:

— Желая те, разбира се!

— Нали не ми се подиграваш? — попита тя плахо. Изглеждаше толкова безпомощна и уязвима!

— О, Бърти! — Притегли я в сладостна прегръдка и тя усети силата на желанието му. — Искам да ти е добре с мен. Не бива да избързваме, ако не си готова.

— Но нали ти ме искаш? — Притисна се до силното му тяло.

Отново го бе изненадала. В очите му затанцуваха пламъците на страстта.

Внезапно Робърта попита:

— Какво трябва да направя? — Бе съвсем сериозна! — Как трябва да започнем?

— Както ти пожелаеш, скъпа...

— Ами аз... Май трябва да седна... Коленете ми се подкосиха...

Греъм я заведе до дивана и ѝ помогна да се настани, след това седна до нея и я попита:

— Какво чувстваш?

— Усецането е много особено...

Той я прегърна и я привлече отчаяно към себе си, след това отново я целуна. Когато пое дъх, Греъм я попита:

— Как са коленете ти сега?

— Имам друг проблем... — едва промълви тя. Отпусната в прегръдките му, изглеждаше като замаяна. Главата ѝ беше отпусната назад, а гипсираната ръка стърчеше безпомощно зад главата на Греъм.

Той постави длан върху коленете ѝ.

— Тук ли е проблемът?

— Не мога... да определя, стомахът ми се бунтува.

Греъм повдигна вежди учудено:

— Повдига ли ти се?

Тя направи усилие да се засмее, ала очите ѝ останаха затворени, сякаш всеки миг щеше да припадне.

— Усецам как ми прималява... — отвърна.

Той постави треперещата си ръка на корема ѝ.

— Тук ли?

— Аха. — Устните ѝ се разтегнаха в блажена усмивка.

— Приятно ли ти е да те гаят по корема? — Плъзна длан под робата и нежно помилва копrienената кожа.

Тя успя само да кимне със застинала върху лицето си усмивка. Греъм почувства как тялото ѝ започна да се извива в ръцете му и я чу да стене приглушено. Той облиза устни, след това потърси прекрасната ѝ бяла шия и я обсипа с целувки. Езикът му остави огнена диря до едното ѝ ухо. Нежно го ухапа. Това я накара да настръхне. Той отново целуна устните ѝ, които веднага се отвориха. Този път тялото ѝ се изви като тетива на лък и пръстите ѝ се забиха в рамото му. Греъм тържествуваше. Ръката му, която нежно притискаше корема ѝ, се плъзна галещо към гърдите ѝ и това я накара да изстене.

— Приятно ли е? — пошушна в ухото ѝ той и повтори ласката. Тя издаде гърлен звук на удоволствие и Греъм прошепна: — И на мен ми е безкрайно хубаво...

После смъкна робата от раменете ѝ. Пред очите му се разкри омайната прелест на голото ѝ тяло. Той започна да изследва гладката копринена кожа с ръце и устни. С трескави пръсти помилва връхчетата на гърдите ѝ и ги накара да се втвърдят. Обзета от желание, Робърта изтегли фланелката му и я захвърли на пода. Греъм следеше със затаен дъх действията ѝ, а в очите му се четеше въодушевление и безгранична любов. Беше напрегнат до краен предел. Той привлече любимата жена към гърдите си и почувства как тя постепенно се отпуска в обятията му и премалява от сладостна тръпка.

Наведе глава над бялата, гладка като мрамор, шия и впи жадно устни в нежната плът. И двамата бяха достигнали предела и нямаше връщане назад. Робърта с усилие повдигна гипсираната си ръка, за да го улесни, а пръсти на другата погалиха нежно лицето му. Устните ѝ жадно търсеха неговите, за да се слоят във всеотдайна целувка.

Греъм потръпна и отново я притисна плътно до себе си. Сякаш се страхуваше, че всичко, което ставаше с тях сега, е само един вълшебен сън. Въздъхна и пое дълбоко дъх. После внимателно я отстрани и стана от дивана, където седяха. Отиде до прозореца, погледна навън в мрака, като се мъчеше да успокои дишането си. Замаяна от възбуда, Робърта се бе отпуснала на дивана. Наблюдаваше Греъм с любопитство и с някакво непознато ѝ до сега чувство на покорство и радост.

— Наистина ли си готова да отидеш до край? — Достигна до съзнанието ѝ пресипналият му глас. Робърта не беше съвсем наясно какво имаше предвид той. — Много бих желал всичко да стане

постепенно и да изпиташ удоволствие, а не съм сигурен, че сега ще е така. — Приблѳжи се до нея.

Тя никога не бе виждала мъж, изпаднал в такова особено състояние. Греъм беше потен, а косите му бяха разбъркани. Целият треперещ от напрежение, той седна на дивана до нея, а тя, усетила допира му, протегна ръка да го погали. Той обърна глава и целуна дланта ѝ.

— Скъпа, трябва да знаеш, че има граница, след която е невъзможно мъжът да се въздържи...

Робърта бавно извърна глава към него.

— Искаш ли да се любим?

— Много!

— Аз също — промълви тя.

Греъм я привлече в обятията си.

— Отпусни се! Ще бъда много, много внимателен. Дори няма да разбереш, когато стане...

— Със сигурност ще разбере — тихо се засмя тя. Греъм стана и ѝ подаде ръка, за да се изправи. Тя обаче залитна и побърза да се оправдае: — Проблемът е в коленете...

Той се усмихна и я прегърна, след това я повдигна на ръце. Стори му се лека като перце. Чувстваше се силен като Атлас, сякаш би могъл да държи целия свят! Тя се сгуши на гърдите му като безпомощно дете. Той я пренесе в стаята си и внимателно я положи на леглото. Бързо свали джинсите си и извади малкото пакетче от джоба. Отпусна се на леглото до нея, събу бикините ѝ и се загледа като захласнат в меките очертания на прекрасното ѝ тяло. Треперещи от нетърпение, ръцете му я милваха безспир. Очите му, изпълнени с възторг, я изучаваха, а устните целуваха кадифената кожа.

Въпреки че беше замаян от разтърсващите го чувства, Греъм продължаваше да я наблюдава внимателно.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита я той, а когато тя кимна, заяви: — Ние сме създадени един за друг.

— Струва ми се, че наистина е така — отвърна Бърти едва чуто.

— Може да не вярваш, но си готова за мен...

— Искам те, Греъм! — Гласът ѝ трепереше.

Греъм беше безкрайно щастлив. Развълнувано мислеше, че на света едва ли има по-щастлив мъж от него. Ръката му помилва корема

й.

— Какво чувстваш при допира ми, скъпа?

— Сякаш... Сякаш ме пронизва ток.

— А така? — Прокара длан надолу по венериния й хълм. Задъхана, тя не отвърна. Пръстите му се плъзнаха още по-надолу, към влажната й топлина. — А какво ще кажеш за това?

Тя цялата се напрегна и простена.

С ръка между бедрата й той започна влудяващо да целува зърната на гърдите й. Всмукваше ги с устни, възбуждаше ги с език и зъби. Ръката му не спираше да се движи, докато не достигна жаравата на нейното желание.

Тя се притисна към ръката му и несъзнателно започна да се търка в нея, като стенеше и се извиваше под него. Той вдигна глава и й се усмихна. След това проникна дълбоко в нея. Здравата й ръка го обгърна през врата, притискайки го с всичка сила.

Греъм потръпваше от страст, искаше му се това преживяване да продължи вечно. Тялото й се движеше в ритъм с неговото, докато накрая и двамата потънаха в удоволствието на екстаза...

Когато дишането им се успокои, останаха да лежат неподвижно. Чувстваха се щастливи.

Робърта протегна здравата си ръка и започна да гали гърдите му, като шепнеше:

— Беше прекрасно!

— Далила... — Името прозвуча приглушено, защото бе заровил глава в косите й.

Тя го поправи внимателно:

— Аз не съм Далила, а Робърта.

— Напротив, Далила си. Тя е съсипала Самсон, така както ти съсипа мен.

— Само му е отрязала косата — възрази тя.

— Такава е цензурираната версия... — промърмори Греъм.

— Беше вълшебно — плахо повтори Бърти.

— Не аз, ти беше чудесна и ми спаси живота.

Тя вдигна нагоре превързаната си ръка, после я отпусна на леглото.

— Ти май не се радваш... — смотолеви смутено тя.

— Та ти ме изтощи! Сега ми трябва почивка, за да възвърна силите си.

— А... Означава ли това, че след като си ги възвърнеш, отново ще ми позволиш да те изтощя? — усмихна се тя закачливо.

— Никой не е казал, че на мъжете им е лесно... — Въздъхна тежко. Робърта се разсмя и го прегърна. Той се отдръпна и внимателно се отдели от нея, след това каза: — Не ставай, идвам веднага. — И изчезна в банята.

Тя придърпа завивката до брадичката си и зачака. Греъм действително не се забави. Легна до нея и я прегърна през раменете.

— Знаеш ли, че цял живот съм мечтал за теб?

— Ти на тридесет ли си?

— На тридесет и една. — Целуна я и попита: — А колко дълго си мечтала за мен ти?

— Изобщо не съм мечтала за теб...

— Сигурен съм, че моят образ е смуцавал съня ти много преди да се запознаем — засмя се той. — Нямах представа колко приятен е допирът на тялото ти до моето! Адам трябва да е бил много щастлив, че е позволил на Ева да го съблазни...

И двамата избухнаха в смях. Греъм я притисна в обятията си и страстно я целуна. Задъхана, Бърти усети как той се възбужда отново.

— Възможно ли е да възстановяваш силите си толкова бързо?

— Изглежда, че е така... Виждаш ли, че ме спаси?

— Нима е възможно? Та нали аз бях тази, която те изтощи?

— Така е, но това е едно от противоречията на живота.

— Ти имаш готов отговор за всичко!

— Не. Ти си отговорът на всичко! — Изведнъж стана сериозен и впи устни в нейните.

Любиха се отново. Този път тя го предизвикваше и съблазняваше, опиянена от силата на въздействието си върху него. Изживяването бе ново и непознато и на двама им и макар да й се струваше дръзко.

Бърти проявяваше изобретателност. Двамата прекараха дълги часове, наслаждавайки се един на друг, преди да заспят прегърнати...

Когато на сутринта Робърта отвори очи, видя как Греъм й се любува усмихнат. Той се наведе и я целуна, а тя се сгуши в обятията му:

— Искам да се любим, Бърти! Винаги съм мечтал да се събудя до жена, която ме желае.

Робърта обви врата му със здравата си ръка и прокара пръсти през косата му. Той разтвори бедрата ѝ и проникна в нея. Задъха се от удоволствие и двамата отново пропаднаха в света на забравата...

Когато най-сетне Греъм се отдели от нея, изрече дрезгаво:

— Благодаря ти, скъпа...

Изморена от преживяванията, тя му се усмихна сънено.

— И аз също, мили...

Греъм изпитваше безкрайна нежност към нея. Внимателно я зави и я остави да заспи. После отиде в кухнята и приготви закуска — яйца с бекон, овесени ядки, препечени филийки с масло и портокалов сок. Когато се появи на прага с табла със закуската, Робърта се събуди и сънено се протегна. Той донесе топла мокра кърпа, изтри ръцете и лицето ѝ и подреди възглавниците зад гърба ѝ, за да ѝ е удобно. Подаде ѝ да облече някакъв пуловер.

— Откъде знаеш да правиш такива вкусни неща? Мислех, че нямаш опит като готвач. Мъжете обикновено не умеят тези неща.

— Наблюдавал съм как се грижеха за мен. На два пъти едва оживях — първия път паднах зле, а втория ме помете един бик във фермата. И двата пъти се спасих по чудо. Очевидно е трябвало да живея, за да мога да намеря точно теб.

— Как си паднал? — Робърта смръщи вежди.

— Баща ми и аз се бяхме покачили на покрива на плевнята. Подхлъзнах се и паднах. Когато се озовах на земята, всички помислили, че съм мъртъв. А аз съм бил в безсъзнание. Направили ми изкуствено дишане уста в уста и съм поел дъх. Лекарите от бърза помощ ми разказаха по-късно, че са смятали, че с мен си губят времето, но аз оживях, макар никой да не може да каже как.

— Ами случая с бика?

— Един ден бикът побесня и ме подгони. Забелязах го късно. Подметна ме във въздуха с рогата си и отново лекарите сметнали, че си губят времето с мен. По това време баща ми вече беше мъртъв, а аз бях най-младият, но единствен мъж вкъщи.

— Горката ти майка!

— Тя е добра и силна жена, но все още тъгува за баща ми. Те се обичаха много. — Усмихна ѝ се тъжно: — Това също е чудо. Знам

колко е приятно да те поглежат, когато си изморен. Ти сигурно си доста изморена, а аз се държах като истински егоист.

Тя му хвърли закачлив поглед и каза:

— Последния път умората ми беше по моя вина...

— Аз пък те накарах да ме изтърпиш.

— Не съм се оплаквала от теб.

— Не мога да повярвам, че всичко това ни се случи през последните четирнадесет часа. Мисля, че сега вече мога да умра щастлив. Все едно, че си била моето последно желание.

— Ама, че мрачни мисли! Не ставай глупчо. Помогни ми да изядем всички тези вкусни неща.

Струваше му се, че е на седмото небе!

През целия ден, както и на следващия той се въртеше край нея и ѝ се усмихваше щастливо. В неделя Робърта забеляза, че я гледа втренчено.

— Не ме гледай така — разсмя се тя. — Чувствам се неудобно.

— Толкова си красива! Обичам да наблюдавам грациозните движения на тялото ти. Направо полудявам, като гледам как свободните ти гърди танцуват под робата...

Робърта го изгледа удивена:

— Как така танцуват?

— Мислех, че нарочно не си сложила сутиен, за да ме съблазниш...

— Откъде ти хрумна това? Напоследък често ходя без сутиен, защото е дяволски неудобно да си го сложа с гипсираната ръка.

— Значи изобщо си нямала намерение да ме съблазняваш? — Греъм се направи на обиден.

— Поне досега не ми е минавало през ума. — Робърта го целуна и се притисна нежно към него.

— Обещай, че никога няма да носиш сутиен!

— Може и да взема предвид препоръката ти — засмя се тя.

— Какво повече би могъл да желае един мъж? — Прегърна я и примижа от удоволствие при мисълта, че държи в обятията си истинско съкровище.

По късно наблюдаваше с нескрито любопитство и възхищение как тя се занимава с домакинските си задължения. Наруши настъпилото мълчание и попита:

— Вярваш ли, че сме имали предишен живот?

— Някои хора вярват в прераждането. — Сви рамене и го погледна.

— Мислиш ли, че в предишния ни живот сме се познавали?

— Този ми е достатъчен.

— Какво мислиш за нас двамата?

— Това е първата ми любовна връзка. Никога не съм предполагала, че мога да се влюбя. Случва ми се за първи път и е приказно, уверявам те!

Греъм беше стъписан от думите ѝ. Какво искаше да каже тя с „Това е първата ми любовна връзка“? Значеше ли, че ще има и други? Намери смелост да попита:

— Планираш ли да преживееш още любовни връзки?

— Откъде да знам? Всичко се случи толкова неочаквано...

— Ами... Утре може да срещнеш някой друг мъж, който да ти хареса. Тогава какво? Ще скочиш ли в леглото му?

Робърта го изгледа почти сърдито. Премълча и не каза нищо, но си помисли, че не би го направила. След малко, в настъпилото многозначително мълчание, тя се обади:

— Аз наистина съм ужасно ангажирана с работата си.

— Все пак няма ли да се оженим? — попита неуверено Греъм.

— Хубава работа! Та ние едва се познаваме. Ти се появи като изневиделица. Самата аз бях далеч от мисълта да започна любовно приключение, камо ли да се омъжа! — Беше съвсем сериозна. После продължи: — Засега да оставим тези подробности за по-добри дни...

— Искаш да кажеш, че аз съм подробност?

Робърта го изгледа с любопитство.

— Ти си привлекателен мъж. Бих желала аз да съм по-различна.

— Но аз те искам точно такава, каквато си!

Тя стана неспокойна.

— Ти усложняваш живота ми. Не можех да си представя, че съквартиранството ни ще създаде проблеми. — Каза го без каквото и да е лошо чувство.

Греъм стоеше като закован с поглед, вперен в обувките си. За нея той беше безопасен рус глупак, някаква подробност от живота ѝ! Безмълвен, продължи да наблюдава как Робърта свещенодейства край печката. Любуваше ѝ се. Тя беше прекрасна!

Но Греъм живееше с мисълта за бъдещето. „Това не може да е пречка да помислям и за нашето общо настояще“ — помисли той. Тъкмо се направи да го изрече на глас, когато на входната врата се позвъни.

СЕДМА ГЛАВА

Бяха изминали шест седмици, откакто Греъм се бе пренесъл в апартамента на Робърта, но за първи път някой звънесе на външната врата. Той знаеше, че тя има доста приятели, но те ѝ бяха колеги и се виждаше с тях едва ли не всеки ден.

Докато се чудеше кой ли може да е, забеляза, че и Робърта е изненадана.

— Сигурно е за тебе — каза тя озадачено.

Греъм изпита досада, че бяха прекъснали разговора им. Тъкмо щеше да я убеждава в красотата на тяхната връзка. Щеше да я накара да разбере, че вече си принадлежат взаимно и това съвсем не усложнява живота им.

Когато отвори вратата, той остана смаян. На прага стоеше Джим Макфарланд, който се усмихваше и чакаше да го поканят! Беше гладко избръснат, носеше елегантен костюм. Никога преди Греъм не го беше виждал толкова издокаран.

— Защо си тук, Джим? — запита той, без да прикрива досадата си.

— Дори не ме поздравяваш! Само питаш защо съм дошъл — каза с насмешка Джим.

— Разбираме се без много думи. За какво съм ти притрябвал?

— Нося ти документите по случая Мълинс.

— Бих могъл да ги прегледам утре.

— Налага се да отида незабавно до Юта. Станала е самолетна катастрофа. Работата налага да ти кажа бързо някои подробности. Няма ли да ме поканиш?

— Не е ли по-добре да поговорим в колата ти?

Джим се усмихна предизвикателно. Разбираше, че Греъм го смята за натрапник, който се навърта около Робърта. Без да го изпуска от очи, Греъм се обърна и повика Робърта. Тя се появи незабавно. Бе усмихната... И без сутиен! Тя поздрави Джим и го покани. Той ѝ се

усмихна любезно, скришом хвърли поглед към колегата си, а после се обърна към Робърта:

— Да не би да преча?

— Разбира се, че не! Приятно ми е, аз съм Робърта Ламбърт.

— Срещали сме се няколко пъти. Аз съм Джим Макфарланд.

— Вие сте колега и приятел на Греъм, нали? Той ми е говорил много хубави неща за вас.

Джим се усмихна на приятеля си. Ако Греъм не беше заслепен от ревност, би могъл да долови комичната ситуация, но не го направи и се усмихна кисело. Като чуждо куче, навлязло в територията на друго, Джим се огледа и влезе предпазливо. Робърта затвори външната врата и го покани в дневната. Греъм остана прав. Любопитна да разбере какво става, Робърта погледна единия, после другия, преди да каже:

— Сигурно идвате по работа. Но ако ще арестувате Греъм, имайте предвид, че съм адвокат, и първо ще си имате работа с мен!

Греъм не беше поласкан от защитата ѝ — Робърта просто го бе поставила под закрилата си, а значи бе сметнала, че той е неспособен да се справи сам!

Освен това знаеше какви са чувствата на Джим към нея, но нали сам му беше предложил един последен шанс, за да се опита да завоюва сърцето ѝ? Но Джим бе отказал. Какво тогава правеше този натрапник тук?

— За какво си дошъл, Джим? — настоя Греъм.

Робърта удивено премести поглед от единия на другия, но Джим разбра въпроса чудесно, погледна Греъм и любезно отговори:

— Просто се чудех какво... Как си.

Бърти поклати глава. Чувстваше неизказаната враждебност между двамата мъже, ала не можеше да си я обясни.

— Отивам да довърша готвенето. Ще останете ли за вечеря? — обърна се тя към Джим.

Вместо него отговори Греъм:

— Не и този път.

Бърти изгледа Греъм. В очите ѝ се четеше укор.

— Да... Може би някой друг път — усмихна се тя на Джим и тръгна към кухнята.

— Благодаря, може би... — изрече той с нескрито разочарование.

Двамата мъже не проговориха, докато Робърта не се оттегли в кухнята и не пусна радиото доста силно. Греъм беше останал прав. Джим седеше на дивана. Разтърка слепоочията си и въздъхна тежко. Умората и отегчението, които изразяваше този, може би несъзнателен негов жест, намалиха раздразнението на Греъм. Той седна на стола и зачака.

С въздишка на облекчение Джим каза:

— Във връзка с делото Мълинс... Открих няколко случая в съдебната практика, които могат да са ти от полза. Направих ксерокопия. — Извади от куфарчето си папка и му я подаде. — Мисля, че ще те заинтересуват. Мъжът е измамник. От този ъгъл би могъл да подходиш успешно.

Те продължиха разговора си спокойно, а когато завършиха, Греъм се поинтересува:

— Все пак защо донесе тези документи точно днес, в свободния ден?

— Имах нужда да се поразсея — отвърна колегата му откровено и се изправи. — Ще отсъствам за около седмица. Кажи на Робърта, че ѝ благодаря за поканата.

Греъм кимна, но не каза нищо и се изправи на свой ред. Джим му подаде ръка. Почти неохотно Греъм я пое, но като видя загрижения поглед на приятеля си, постави ръка на рамото му. Така, без да продумат повече, отидоха до входната врата. Греъм я отвори, Джим кимна за довиждане и си отиде.

Греъм беше останал замислен зад плътно затворената врата, когато се появи Робърта.

— Той отиде ли си?

— Дойде за малко, само да ми остави някакви документи.

— Изглежда симпатичен и прави добро впечатление — погледна Греъм и сякаш забравила странното му поведение, попита: — Да си направим ли салатата?

— Аз ще я приготвя — предложи той.

— Добре ли се чувстваш? — попита тя загрижено.

— Да. — Отиде до вратата на стаята си, отвори я и каза: — Имам нужда да посвирия.

— Може ли да послушам?

Пиесата, която избра, беше вълнуваща. Музиката изразяваше разочарованието му от небрежното отношение на Робърта към магията на чувството, породено помежду им. Той я обичаше нежно и всеотдайно. А пък Джим му беше приятел... И въпреки това за нищо на света не би му отстъпил Робърта! Свиреше и музиката се лееше от дълбините на разкъсаната му от противоречиви чувства душа...

В кухнята Робърта не само долавяше вълшебните звуци, но и мъчителните терзания на душата му. Какво можеше да се е случило между Джим и Греъм? Тя реши да отиде при него. Греъм седеше пред клавиатурата и свиреше вдъхновено. Тя се сгуши на леглото му, покри се със завивката и се заслуша.

Когато отзвуча и последният финален акорд, Греъм отпусна ръце и остана съвършено неподвижен, отдаден на мислите си. После се обърна и я видя. Едва сега разбра, че тя го е слушала през цялото време. Гледаха се като запленени, той — от красотата и женствеността ѝ, тя — от мъжествеността му и обаятелната музика. Това беше емоционална среща на две същества, които водени от дълбоките си чувства, се привличаха взаимно. Греъм се изправи, без да я изпуска от очи, и разтреперан от непреодолимо желание, свали дрехите си. Отиде до леглото и повдигна завивката. Робърта се извърна към него и легна на една страна. Женствената извивка на тялото ѝ го покори с меката си предизвикателна линия и го накара да потръпне сладостно.

Продължителна целувка съедини жадните им устни. Любиха се всеотдайно и без да бързат... Той я облада и движенията му бяха така плавни и отмерени, сякаш изпълняваше виртуозно някоя от любимите си пиеси. Зашеметена от върховно щастие, тя отвърна на любовната игра. Косите на Греъм бяха разрошени, пламъци проблясваха в тъмнокафявите му очи. Изразът на лицето беше сериозен и одухотворен. Мускулите му бяха стоманени, а ръцете — нежни и опитни, изтръгваха вълшебни любовни акорди...

Греъм заспа, но Робърта остана будна. Смутена наблюдаваше този чудесен, но неразбираем мъж, който сега лежеше до нея и не пускаше ръката ѝ. Беше покорил сърцето ѝ с божествената си музика и щедрата любов, която споделяше с нея. Светът ѝ изглеждаше изумително красив. Тя дълго лежа неподвижно, след това се унесе и заспа.

Докато се храниха с приготвената от нея храна, Греъм ѝ разказа за делото Мълинс, по което работеше. Прочетоха ксерокопията, които Джим беше донесъл. Обсъдиха случая от разни страни и Робърта отсече:

— Мълинс е мошеник.

— Да.

— Надявам се да спечелиш. Ненавиждам измамниците.

— Джим е свършил чудесна работа като е открил тези документи. Ще ми помогнат много. Той е страхотен опонент.

— Опонент? Ти представяш Джим, сякаш е от другата страна.

Естествено, че беше! Та нали желаше Робърта? А и явно търсеше начин да се доближи до нея. Греъм беше разтревожен и от това, че самата Робърта намираще Джим за привлекателен. Как можеше да не се тревожи, след като тя гледаше на Греъм като на някаква си „първа любовна авантюра“. Нима Джим щеше да бъде втората? Господи, каква ужасна ревност разкъсваше душата му! Никой цивилизован мъж не би могъл да изпита подобно примитивно чувство към друг. Джим би трябвало да стои настрана, но той бе намерил основателна причина да дойде и да я види.

Греъм погледна Робърта, която седеше до него, наведе се и я целуна по устните. По принцип беше внимателен и деликатен с нея, не правеше нищо, което би могло да я отблъсне. Любовните ласки, на които се отдаваха, бяха спонтанни; в тях той търсеше не само физическо удоволствие, но и духовно сливане. Отношенията им бяха съвсем естествени, в тях нямаше и следа от преструвка или егоизъм.

Тази нощ спаха в неговото легло. На сутринта Греъм стана, а тя продължи да лежи и да го наблюдава как се приготвя за работа. Той направи кафе и ѝ го занесе в леглото. После и двамата трябваше да бързат, за да успеят навреме за работа. В бъркотията, докато се приготвяха да излязат, Робърта се развесели и се смя от сърце.

Когато най-после махнаха гипса на Робърта, Греъм пое ръката ѝ и я целуна, защото „трябвало да се запознае с нея“, както се изрази. Не пропусна да се пошегува, че някой ден и той можел да пострада от нея. Тя се разсмя.

През последната седмица на февруари непрекъснато един от двама им бе извън града. Когато се случваше обаче да са заедно, те се любеха ненаситно и не им оставаше време да разговарят. Тя уреди да прекарат една седмица във Флорида във вилата на нейна леля. Двойката, която се грижеше за къщата, ги посрещна още на входа. Времето беше прекрасно, съвсем различно от това в Кълъмбия. Скитаха по брега, шегуваха се, заливаха се от смях, събираха раковини, хранеха чайките... С колата на леля ѝ пътуваха по крайбрежието, за да видят възвишенията, от които древните жители са наблюдавали океана и са сигнализирали. Покатериха се на едно от възвишенията, за да се полюбуват на красивото крайбрежие и на необятната океанска шир. Слънцето клонеше към залез и бризът — освежителен и ласкав, рошеше косите им...

Малко по-късно се отбиха в представителния хотелски комплекс и поплуваха в басейна. Очаровани от природата, те намериха за твърде жалък лукса на цивилизацията. Предпочетоха да завършат приятния излет с вечеря в непретенциозно ресторантче, разположено в някакъв изоставен фар, кацнал на скалите.

Прибраха се доволни и решиха да играят като малките палави деца на криеница из обширната къща. Робърта се запревива от смях, когато разбра какво ще трябва да направи загубилият. В разгара на играта, Греъм успя да хване Робърта, преди да изтича и се „заплюе“. Двамата паднаха и се изтърколиха до отворената врата на верандата. Завесата леко се издуваше от полъха на нощния ветрец. Шумът на океанския прибой ги омайваше и отдадени един на друг, се любиха до забрава.

Почивните дни минаха неусетно и те си тръгнаха със съжаление. Чувстваха се така, сякаш бяха живели извън времето. На връщане Робърта каза, че цял живот ще помни тези дни. Думите ѝ смразиха сърцето на Греъм. Означаваше ли това, че тя не вижда бъдеще за двамата?

На първи март Робърта покани приятели да се повеселят. Предложи и той да включи някои от своите. Няколко мъже щяха да бъдат добре дошли, защото компанията ѝ беше изключително женска.

Греъм не знаеше дали това ще е в негов интерес и затова реши да покани ветеринарната лекарка.

Отби се в кабинета ѝ. Гюс имаше прекрасна нова клетка на няколко нива. Мишлето посрещна ентусиазирано Греъм още от прага с весело цвъртене, сякаш искаше да каже на стария си приятел, че всичко е наред. Греъм поздрави своя любимец.

Когато най-после влезе в кабинета на доктор Милдред Филипс, тя го приветства като стар познайник и зачака да чуе проблема му. Греъм се смути и не знаеше откъде да започне, после захвана да обяснява:

— Организираме събиране и се чудя дали би се присъединила, към компанията. Ще има интересни хора.

Кой знае защо тя погледна ръцете си, после вдигна очи към него и се усмихна.

— Ще дойда с най-голямо удоволствие.

Греъм ѝ подаде визитната си картичка. Тя я разгледа и я остави на бюрото си. Той реши, че не е учтиво да си тръгне веднага и каза:

— Виждам, че не си дала Гюс на никого.

— Познавам един човек, който има слабост към него. Как бих могла да го дам на друг? — усмихна се лекарката.

— Положението на мишка като Гюс е завидно.

— Не бях чувала мишка да цвърти, като че пее. И когато някой го чуе, не може да повярва на ушите си. Той наистина е едно много симпатично мишле. Поздравява с весело дружелюбно цвъртене всяко куче и котка, а и собствениците им.

Греъм се засмя и я погледна съзаклятнически.

— Какво ще кажеш да претърся улиците и да събера повече „пеещи“ мишлета?

— Не, за бога!

— Ела на събирането — смени темата Греъм. — Ще дойдат няколко приятели и ще се запознаеш с тях. Само не споменавай нищо за Гюс. — Тя кимна, ала той продължи да я убеждава, макар че съвсем не беше необходимо. Накрая уточни: — Заповядай в събота около шест. Как те наричат приятелите? Мили ли? — Тя кимна. — Е, тогава до скоро виждане. Мили. Грижи се за Гюс.

Мишлето цвъртя подире му, докато затваряше външната врата.

Робърта и Греъм нямаха много време за подготовка. Някои от храните приготвиха сами, други купиха. Той пожела да плати цялата сметка, но в края на краищата я разделиха, защото Бърти настоя. За него беше истинско удоволствие да помага, защото можеше да се навърта през цялото време около любимата си. Тя също оцени помощта му и това го въодушеви още повече. За съжаление беше обезпокоен от отношението ѝ към него. Тя може би го обичаше, но близостта помежду им не се отразяваше особено върху техния начин на живот сега. Не че искаше да има край себе си жена, която по двадесет и четири часа в денонощието да му виси на врата... Мечтаеше обаче за жена, която да държи на него толкова, че да изостави всичко, за да бъдат заедно...

Често си бе задавал въпроса дали бракът между родителите му е бил наистина толкова идеален, колкото изглеждаше... Дали онова, което е било помежду им навремето, е възможно и днес? Не помнеше някой от тях да бе обидил другия. Дори когато бяха ядосани за нещо, те бяха единни. Ето за такава любов мечтаеше Греъм. Можеха ли двамата с Бърти да бъдат точно такава двойка? Той го желаше от цялата си душа, но тя? Какво щеше да стане, ако Джим решише, че Греъм и Робърта не са родени един за друг? А какво, ако тя самата сметнеше, че Джим е онзи, който ѝ подхожда идеално?

Греъм бе смутен. Мъчеше се да отхвърли тази мисъл, защото обичаше Робърта. Искеше да бъдат заедно и страдеше...

Мили закъсна. Греъм я представи на Робърта, която поздрави новодошлата и отбеляза весело:

— Къде ли Греъм се е запознал с ветеринарна лекарка? — Разсмя се заговорнически и допълни: — Нищо чудно, той е специалист по красивите жени.

Греъм погледна с нескрита обич Робърта. Беше доволен за начина, по който бе успяла да направи комплимент на Мили. Скоро след това пристигнаха и останалите приятели на Греъм. Всички те бяха симпатични млади веселяци и веднага повдигнаха духа на компанията. Взеха йониката и засвириха темпераментно. Не бяха талантиливи като

него, но свиреха достатъчно добре, за да може компанията дори да запее.

Мимоходом Робърта каза на Греъм:

— Приятелите ти са чудесни, не съм наела музиканти, а имаме музикална програма, само дето не могат да се мерят с теб.

Комплиментът ѝ стопли сърцето му. По-късно Греъм се опитваше да си спомни по кое време пристигна Джим. Беше толкова поразен от внезапната му поява, че не успя да се овладее и да реагира както трябва. Дори не посмя да погледне Робърта в очите. Знаеше, че съдбата е тази, която го противопоставя на Джим. Днес той беше дошъл само заради Робърта. Огорчен, Греъм помисли, че е най-добре да напусне веднага. Би могъл да отиде в някой мотел и след това, в понеделник късно следобед да си прибере багажа окончателно. Просто всичко се обръщаше против него, нямаше смисъл да се бори...

Джим не се обърна нито веднъж към Робърта, разговаряше оживено с гостите и си даваше вид, че изобщо не я забелязва, но Греъм чувстваше, че цялото му същество се стреми към нея. Дали това влечение помежду им беше толкова силно, че не можеха да му устоят? „С какво съм заслужил всичко това?“ — измъчваше се Греъм.

Страдаше толкова силно, че не забелязваше какво става наоколо. Очевидно болката беше изписана на лицето му, защото Мили загрижено го попита дали се чувства добре. Тя единствена бе забелязала състоянието му... По-късно Робърта се приближи до него сияеща, все едно, че нищо не се бе случило и го попита:

— Видя ли се с Джим?

Нещастен, той я изгледа, без да промълви и дума. Какво биха могли да си кажат с Джим? Просто Греъм щеше да се отстрани от пътя му, за да влезе Джим в живота ѝ... Забелязала настроението му, Робърта попита:

— Греъм, всичко наред ли е? Нали не си ядосан, че той е тук?

Ядосан ли?! Не! Беше бесен и с радост би изгонил Джим!

— Не съм — отговори мрачно той. — Вече съм наясно с всичко.

— Вие двамата не можете ли да не се карате? Не разбирам какво става помежду ви, но когато вчера случайно се натъкнах на него, помислих, че ако двамата се срещнете тук, бихте могли да изгладите отношенията си. Знаеш, че той напуска и заминава за Англия.

— А какво ще правиш ти? — В очите му се четеше огромна мъка.

— Какво ще правя ли? Ти какво мислиш? Ще си гледам работата — намръщи се, защото помисли, че е прекалил с пиенето. Остави го и се присъедини към гостите.

Англия ли? Греъм си проправи път до Джим и се взря в очите му. Но ако приятелят му беше победител, то в сивите дълбини нямаше и следа от триумф. Попита го:

— Ти в Англия ли отиваш, Джим? — Джим кимна. — Тя ще дойде ли с теб?

— Коя?

— Робърта.

— Боже господи, какво е направило въображението ти?! Тя изобщо не подозира за чувствата, които ме вълнуват. Мислила е, че ние с теб имаме някакви разногласия. Покани ме да дойда тази вечер преди заминаването ми, за да изгладим неразбирателствата ни. Мъчно ѝ е за теб, знае, че сме приятели и иска да останем близки. И представа няма, че самата тя е причина да са така обтегнати отношенията помежду ни. Нямах никакво основание за ревност...

— Тогава... — Не можеше да повярва на ушите си!

— Заминавам утре сутринта. Ето това е, което мисля, че исках. Виж, Греъм, аз ще получа онова, към което се стремях — добра кариера, а ти ще останеш с Робърта. Не съм сигурен, че си я спечелил напълно, но тя е загрижена за теб и това вече е нещо. Само трябва да се отърсиш от ревността, която опустошава чувствата...

— А какво ще стане с теб? Тя не ти е безразлична.

— Може би с нея ще се съберем в някой друг живот. Не съм направил опит да я ухажвам, както ти се опасяваш. Не ти ли направи впечатление, че не си спомняше да ме е виждала?

Много, много по-късно, след като бяха приключили разговора с Джим Макфарланд, някой засвири шотландската песен „Старо и дълго приятелство“ и всички запяха. Хората бяха трогнати и всички жени се подредиха да целунат Джим на прощаване. Робърта беше последна. Греъм ги следеше напрегнато. Струваше му се, че когато устните им се срещнат, ще удари гръм и небесата ще се продънят. Не се случи нищо подобно. Робърта стоеше настрана и се смееше. Потърси с поглед Греъм. Когато съзря лицето му, се успокои. Отиде незабавно при него.

— Сдобрихте ли се? — попита тя.

— Обичам те, Бърти! — засмя се той.

— Миличкият ми глупчо! — Притисна се към него и го целуна предано.

Греъм с мъка се откъсна от сладката ѝ целувка. Погледна наоколо и видя Джим да му смигва и да се прави на разсеян, сякаш искаше да му каже: „Виждаш ли?“. Робърта не беше забелязала нищо и каза:

— Иди да го изпратиш до колата. Гледай само да не попречиш, ако е хвърлил око на някое от момичетата. Сбогувайте се като приятели.

Но Джим си тръгна сам. Той беше на улицата, когато Греъм разбра, че е излязъл и вече бе на ъгъла на сградата, когато му подсвирна. Джим го изчака. Не си казаха нищо, но си подадоха ръце и се прегърнаха. Всеки от тях тъгуваше за изгубеното приятелство. Животът им се бе променил заради една жена, която дори не разбра, че е виновницата за това.

Греъм изчака на паркинга, докато Джим потегли. После пое дълбоко дъх и се замисли за сложните чувства, които хората понякога трябва да преодолеят. Обърна се и тръгна към апартамента. Робърта го чакаше на прага.

— Откога си тук?

— Той тръгна ли си? — Погледна към паркинга.

— Да.

— Видях да се прегръщате. Защо бяхте така отчуждени?

— Някой ден ще ти разкажа — отвърна той уклончиво.

— Всъщност се радвам, че приятелят ти заминава.

— Аз също.

— Ето палтото ти. Хайде да се поразходим по нашата пътека. Предполагам, че няма да липсваме на гостите.

Греъм се усмихна щастливо и двамата изчезнаха в прегръдките на мрака...

ОСМА ГЛАВА

Разхождаха се, хванати за ръце. Сърцето му преливаше от щастие. Тя говореше, а гласът ѝ милваше слуха му. Постепенно той осъзна, че Робърта се старая да разсее тъгата му по неговия приятел. Тя смяташе, че лошото настроение на Греъм има нещо общо с раздялата с Джим. Би ли могъл да ѝ обясни как стоят нещата, без да ѝ довери, че Джим я обича? Че той е негов съперник и всъщност напуска страната, за да се освободи от веригите на влечението си към нея? Как ли би приела всичко това?

Когато една жена узнае, че някой мъж се измъчва от любов по нея, това ѝ действа възбуждащо. Следващата стъпка до съчувствието ѝ е кратка, а оттам пътят към спечелване на любовта е открит...

Греъм се раздираше от съмнения. Чудеше се кое в нейното сърце би натежало повече — постъпката на влюбен мъж, който жертва кариерата си заради нея, или на друг, който жертва нея, за да преуспее в кариерата си? Не, нямаше да спечели нищо, ако разкажеше на Робърта защо Джим заминава. Всеки би се поласкал от постъпката му...

„Всъщност ще ѝ разкажа всичко. Но не сега. Чак на петнадесетата годишнина от сватбата ни!“ — реши той. А какво щеше да стане, ако не доживее дотогава, както баща му? Жалко щеше да е една жена да не узнае никога историята с Джим. За всеки случай смяташе да я напише и да я включи в завещанието си. Не всички жени могат да оценят истинските мъжки чувства. Робърта трябваше да разбере, но след години!

След като взе решение за себе си, Греъм се заслуша в това, което му казваше Робърта:

— ... И така той оплете сестра ми Джорджи. Семейството беше настръхнало, всички смятаха, че не е подходящ. Когато Тейт, това е по-голямата ми сестра, се обади да ми разкаже как стоят нещата, каза: „Познай какво е направил Квинтърс Финиг!“. Аз, понеже знаех що за птица е той, отговорих: „Федералните агенти са го спипали за нещо и

сега ще трябва да отговаря пред съда. Може и Греъм да води делото“. Не знам защо го казах, но Тейт не пропуска нищо покрай ушите си. Веднага всички у дома научиха, че познавам някакъв важен мъж, който се казва Греъм Ролинс...

— Кой е Квинтъс Финиг и защо би трябвало да се опълчвам против него?

— Един господ знае — започна да обяснява Робърта. — Той е една от тъмните личности на Чикаго, от онези, които е по-добре човек изобщо да не среща. Сякаш е омагьосал и трите ми сестри. Някак е успял да им влезе под кожата. А Джорджи взе, че се влюби в него! Тя е родена след мен. Вероятно имат намерение да се оженят, ако татко разреши. Тогава единствената неомъжена дъщеря ще съм аз. Само за една година три от сестрите Ламбърт се омотаха в брачни връзки!

А Робърта трябваше да е четвъртата... Но в момента той се чудеше само как да я накара да прояви малко повече благосклонност към него. Повървяха малко мълчаливо, след това Бърти промени темата:

— Разкажи ми за Мили. Нали е ветеринарен лекар? Откога се познавате?

— Малко след като се запознах с теб.

— И как се срещнахте?

— Баща ти наистина ли смята, че Финиг е мошеник? — попита Греъм, за да отклони темата за Мили.

— Нямам представа. И двамата ми братовчеди гарантират за него. Казват, че не е лошо момче, а Джорджи е луда по него. Това е единствената му препоръка. Сестра ми е много мила, но по принцип всички сестри Ламбърт са мили и симпатични...

— Най-вече една от тях — засмя се Греъм и я прегърна.

— Коя ли е тя? Не е Тейт, защото тя е мъжко момиче. Мисля, че единствената, която може да се квалифицира като вълшебница е Фред. Тя е романтична и винаги се противопостави на всичко зло и порочно.

— Ти имаш романтична сестра?!

— Да, и е неразбираема за всички нас. Джорджи мисли, че е такава, защото Тейт се е отнасяла лошо с нея, когато сме били деца. Фред е две години по-малка от Тейт. По времето, когато играехме на Тарзан, Фред винаги играеше Джейн. Джорджи беше маймуната Чита, а аз — туземец. Хилъри пък беше намереният син на Тарзан. Тейт

заставяше Фред да скимти за помощ, а Тарзан да я спасява. Мисля, че това е дало отражение върху характера на Фред. Това ни беше любима игра. Може би тъкмо ролята ѝ в нея е причина Фред да се смята за беззащитна, защото винаги трябваше да чака някой да я спаси. Ти играл ли си на Тарзан?

— Откакто се помня, започнах да помагам във фермата. След това учих, работих и играех футбол, докато майка ми не ме принуди да уча пиано. Не ми оставаше време за нищо друго.

— Не изглеждаш неопитен. Справяш се добре в живота.

— Ами! Аз съм невинно момче от село, което е беззащитно в големия град с жена, извличаща непрекъснатата полза от неговата неопитност! — пошегува се той.

— Май става дума за мен, така ли? Как можеш да си въобразиш, че аз съм опитната?

— Е, както и да е, все ще се намери някой, който да обогати опита ми. — Греъм сложи длан на тила ѝ, притегли я нежно към себе си и я целуна пламенно.

Когато откъсна устни от нейните, Робърта не пропусна да се върна отново на въпроса, който изглежда я интересуваше:

— Как се запозна с Мили?

— При един приятел — излъга Греъм убедително. После бързо смени темата. — Най-добре е да се прибираме и да видим дали някой от гостите не го е прихванало да направи нещо, което не би трябвало. Ние май не сме от най-добрите домакини...

Прибраха се при приятната компания, която беше станала малко по-шумна. Вратата на спалнята на Греъм бе отворена. Бяха ползвали банята му, върху леглото седяха някои от гостите. Други си бяха намерили място върху бюрото, а някои просто се подпираха на стените. Беше се оказало, че веселата компания има нужда от повече пространство. Никой обаче не беше отварял вратата на стаята на Робърта, която сякаш беше запечатана, за да е недостъпна за чужди очи. Греъм помисли, че и той самият не бе надниквал там, но искрено се надяваше, че ще го направи някой ден...

Мили се смееше и разговаряше с един от приятелите на Греъм. Щом като се бе заседала до това време, значи беше харесала компанията. Той огледа лекарката — беше симпатична, общителна и будеше уважение. Защо той самият не успя да се свърже с една по-

отворена жена без комплекси? Защо, след като непрекъснато си седи вкъщи, за да бъде около Робърта, тя най-после не разбере, че му принадлежи и не приеме този факт с радост? Забеляза, че го гледа изпитателно.

По-късно той често я забелязваше да го наблюдава по същия начин. Когато срещнеше погледа ѝ, се усмихваше и ѝ намигаше, а когато се оказваха един до друг, не пропускаше да я целуне по бузата. Независимо от всичко, през цялото време той чувстваше този неин изпитателен поглед.

Случи се така, че дочу без да иска, разговор между Робърта и Мили. Греъм се приближи незабелязано към Бърти, която стоеше с гръб към него и разпитваше Мили къде живее и работи. Той изтръпна, когато чу Робърта да пита:

— Разбрах, че сте се запознали при негов приятел. Кой е той?

— Наричаме го Гюс — веднага отвърна Мили.

— Струва ми се, че не го познавам.

Мили хвърли бърз поглед към Греъм и с мек като коприна глас отговори:

— Поне веднъж сте се срещали с него...

Греъм тъкмо беше вдигнал чаша, за да отпие, когато чу думите ѝ. Изглежда лекарката с упрек. Тя обаче изобщо не показва, че се разкайва. Дори има дързостта да се засмее.

Някои от гостите си отидоха едва към два през нощта, а останалите Мартин и Мили помогнаха да се поразтребят, след това седнаха да поговорят спокойно с домакините. Беше се получила приятна компания. Приятелите на Греъм бяха успели да направят впечатление на някои от жените. Една от тях беше Мили. Мартин очевидно проявяваше интерес към нея, а тя прие ухажването му. Беше почти три, когато двамата си тръгнаха.

— Всичко беше чудесно, госпожице Ламбърт — отбеляза Мартин.

— Заслугата е и ваша, господин Ролинс. Защо не поканихте и Гюс? — обади се на свой ред Мили.

— Той... Нямахте възможност да дойде — запъна се Греъм.

Робърта и Греъм заключиха вратата и той я отведе в стаята си, за да се любят сладко и нежно. Застанал до леглото той се разсъблече, а тя го наблюдаваше с нескрито възхищение и любопитство. Гол, Греъм

се протегна към нея и я притегли, докато почувства коприната на дрехата ѝ да се плъзга по тялото му. Потърси устните ѝ и я целуна дълго и с необузdana жар. Зарови пръсти в дългите ѝ меки коси, които падаха по раменете. Бавно свали дрехите ѝ и в това откри ново омайващо удоволствие, което постепенно засили възбудата му.

Чувстваше как нежните ѝ пръсти със сила се вкопчват в гъстите му руси коси и притеглят главата му към гърдите ѝ, докато тялото се извива, изгарящо от желание, но той не бързаше.

Прокара пръсти по гладката ѝ копринена кожа и това я накараше да се разтрепери. Целуна я жадно като пътник в пустинята, който е намерил извор.

Езикът му срещна нейния и това я подлуди. Цялата тръпнеща, се изви с лице към Греъм.

Тържествуващ, той се взря в очите ѝ — тя го гледаше с нескрито обожание и доверие!

Внимателно я повали по гръб и Бърти сама протегна ръце да го приласкае. Той се почувства горд и спокоен, защото знаеше, че го желае. Бавно и уверено проникна дълбоко в нея. Понесени от вихъра на страстта, двамата стигнаха до върха на удоволствието...

На сутринта той я събуди с целувка. Бърти се усмихна и поздрави:

— Добро утро, любов моя. Що за плаха усмивка съзирам върху лицето ти? Защо ми се струва, че искаш нещо от мен, а не си признаваш? Я се усмихни по-бодро! Закуска ли искаш?

— Това е само част от истината...

— Хм...

— Не бих се отказал, но става дума за друг вид закуска...

Тя си придаде отчаян вид.

— Само не отново! — разсмя се.

— Какво искаш да кажеш с това „отново“? Виж, целият ми гръб е издраскан от ноктите ти!

Робърта поклати глава:

— Наранила ли съм те? Чакай да видя. Не бих могла да го направя! — Отново се разсмя. — Знаеш ли, всъщност ми беше толкова приятно, че нищо не помня. Дай да видя! — Без да се бави, Греъм я

прегърна, сборичкаха се, той я притисна към матрака и започна да целува шията ѝ. — Нека видя гърба ти — настоя Робърта.

— Няма нужда да гледаш него. Има по-важни части от тялото ми, на които да обърнеш внимание.

— Как е възможно да искаш да се любим отново, след онова, което преживяхме през нощта? Да не мислиш, че ще се съглася да правя сега нещо толкова изморително?

— Изморително ли? Та нали аз се изморявам, а не ти!

— Нищо подобно! Ти само лежиш върху мен! Аз съм тази, която се изморява!

Той се разсмя, като си спомни как през нощта тя се бе извивала в обятията му, стенеща от удоволствие. Погледна я и каза с престолено съжаление:

— Горкото момиче!

— Жена — натърти Робърта.

— До мозъка на костите си! — съгласи се той. — А по една случайност аз съм мъж. Дай си ръката.

Заливаха се от смях, боричкаха се като малки деца, докато накрая Греъм хвана ръцете ѝ и заяви, че е негова пленница. Задъхани, останаха да лежат така известно време. След като отново събра сили, тя опита да се отскубне и отново настоя:

— Нека видя гърба ти!

Той обаче бе непреклонен. Този път Робърта донесе на изтощената си жертва закуската в леглото. След това започна да чисти апартамента. Греъм стана, взе душ, облече се и отиде да ѝ помогне. Малко по-късно апартаментът блестеше от чистота.

— Никога не съм имала квартирант, който да помага толкова в домакинската работа. Ти си страхотен!

— Държиш ме наоколо само за да чистя ли? — престори се на възмутен Греъм.

— Че каква друга причина може да има, за да те изтърпи човек? — пошегува се и тя.

Той умишлено стоеше настрана от нея, но Робърта успя да издърпа ризата му и да погледне гърба му. По него нямаше и драскотина.

— Ти излъга! — извика тя.

— Ами... Значи само ми се е сторило, че гърбът ми е издран. Но това се дължеше на държанието ти — беше като дива котка!

Робърта поклати глава.

— Аз съм еколог и не бих могла да нараня, който и да е животински вид.

— Ти мислиш, че мъжете са застрашен вид?

— Жените са повече от мъжете и трябва да се погрижат за онези, които все още са останали. Без мъжете нямаше да ни има и нас, жените. Какво щеше да стане със света тогава? Това е най-основателната причина, за да се противопоставяме на войните. В тях загиват здрави и интелигентни мъже. А човечеството се нуждае от всички здрави и интелигентни мъже, за да имаме здрави и интелигентни бебета момичета, които да пораснат и от своя страна да предпазят света от глупостите на мъжете.

— Хъм...

— Няма значение... Не е нужно да се занимаваш с този въпрос... Добре поне, че има банки със сперма.

— За съжаление, нещата наистина вървят от зле по-зле и се изплъзват от контрола на хората.

— Още не съвсем, но и това може да стане, ако продължаваме по този начин.

— Бедата ми е, че винаги се съгласявам с теб — отбеляза мимоходом Греъм. — И какво, значи вие, жените, ще ни заместите с някакви си банки за сперма?

— Така поне ще сме по-независими — подразни го Робърта.

Свъси вежди, за да си придаде съсредоточен вид и изрече:

— Всъщност на нас жените ни трябва колкото да готвят, чистят и за това-онова...

— Ти изброи само три причини и забрави най-важната — прането на реката! — Тя се направи на сериозна, ала едва сдържаше смеха си.

— Виждаш ли? — засмя се той. — Знаеш всичко!

Робърта го бутна и той се остави да го събори на земята. Затъркаляха се по килима, докато тя успя да се отскубне от ръцете му, да се изправи, да стъпи с бос крак върху разголения му корем и да нададе бойния вик на Тарзан. Очите ѝ сияеха тържествуващо. Наведе се към проснатия на килима мъж и каза:

— Да можеше отнякъде да ме чуе Тейт, щеше да ми завиди! Навремето не можа да се научи да вика както трябва. Аз обаче можех, защото тайно се упражнявах. Нали извиках добре?

— Чудесно, чак прозорците зазвъняха!

Тя седна на пода до него, а той протегна ръце и я сграбчи.

— Не, не! Не отново! Помощ! Помощ, помощ! — разпищя се с престорен ужас младата жена, като се заливаше от смях. Рязко се отскубна от обятията му и побягна към стаята си. Отвори вълшебната врата, мушна се вътре и я заключи. Подпрял главата си с ръка, Греъм остана да лежи на пода. Беше уверен, че съвсем скоро ще проникне в нейния тайнствен свят. Това беше убежището ѝ, което тя смяташе за непревземаемо, но крепостта щеше да падне!

Следобедът отидоха на покупки в супермаркета. Вместо да пробягат четири километра за здраве, изминаха само два по пътеката. През цялото време се шегуваха и разговаряха. Заедно отидоха да приберат прането. Чувстваха се добре, но тя все още го третираше повече като приятел, отколкото като любовник, за какъвто сякаш не искаше да го признае. По едно време ни в клин, ни в ръкав Робърта отбеляза:

— Харесва ми комбинацията от русите ти коси и тъмните вежди...

Думите ѝ му вдъхнаха кураж и също ни в клин, ни в ръкав той предложи:

— Хайде да се оженим! — Тя се отдръпна и го погледна удивено. Греъм беше отчаян от реакцията ѝ. — Толкова ли е изненадващо предложението ми? Нали вече споменах за това?

— Не че съм изненадана, но ти се чудя колко леко гледаш на толкова сериозна стъпка като брака.

— А ти нали не мислиш, че любенето е нещо несериозно? — Взря се в очите ѝ.

Робърта прецени настроението му. Очевидно той говореше съвсем сериозно. Усмихна му се приветливо, преди да каже:

— Сигурно се шегувааш. По принцип се радвам, задето дойде да живееш тук. Имах пет квартирантки преди теб, но беше истинско мъчение да се живее с тях. Ти си страхотен!

— Ако вместо мен при теб беше дошъл да живее друг мъж, щеше ли да се любиш и с него?

— Откъде бих могла да знам?

— Мисля, че извадих късмет, задето дойдох пръв. Ти си неукротима и страстна — като въглен, който само чака да бъде разпален, за да лумне буен огън. Аз съм щастливецът, но нямам намерение да те оставя да опитваш, с който и да е друг мъж. Трябва да се оженим и ти да се почувстваш ангажирана.

— Трябва да знаеш, че аз съм увлечена в работата си на еколог. — За да смекчи думите си, тя притегли главата му и го целуна по устните, преди да продължи: — Тревожа се за бъдещето на света и не ми остава време за нищо друго.

— Можеш да си се тревожиш за света колкото искаш, дори ако си омъжена за мен. Това няма да промени нещата.

— Не съм много сигурна... че бих желала да родя дете в днешния свят...

— Не бъди такава страхливка. Има време и за страх, и за борба за опазване на природата. Хората са достатъчно мъдри, за да живеят, да се любят и да помагат на природата едновременно. Дали ще имаме деца, или не няма значение, стига да сме заедно. Но да си призная, би ми харесвало да имаме няколко малчугана.

— Не ме упреквай. Харесвам те, но имам мой собствен живот.

— Нима в него няма поне едно кътче, което да споделиш с мен? — попита с плаха надежда Греъм.

— Всичките тези приказки са за наивните и доверчиви жени. Пълна глупост е, че бихме могли да живеем заедно и аз да продължа работата си. Всичко това звучи много добре, но, Греъм, ти си най-властният мъж, когото познавам! И понеже съм раснала между подобни на теб мъже в Тексас, познавам много добре този тип хора. Още отсега зная как ще се развият нещата: ти ще ме убеждаваш и сам ще вярваш на приказките си, че ще си либерален. В действителност ще очакваш от мен да ти бъда покорна в пълния смисъл на думата.

Той слушаше търпеливо разсъжденията на Робърта. Когато тя най-после свърши, Греъм кимна замислено и каза примирено:

— Може би наистина си права...

Тя бе очаквала друга реакция от него, затова остана изненадана. Може би, за да излезе от неловкото положение и да обърне нещата на

смях, Робърта тръсна глава и отново изрева като Тарзан.

Очевидно изпаднал в лошо настроение, Греъм я предупреди:

— Съседите все още не са дошли да попитат какво става, но сигурно изгарят от любопитство да разберат. Може да се наложи да обяснявам странното ти поведение и това няма да е лесна работа...

— Ще кажа, че съм го научила от теб!

— Всички ме обичат! — Усмихна се великодушно.

— А обичаш ли всички? С колко жени си живял досега?

— Ти си ми първата!

Робърта не бе очаквала подобен отговор и това я накара да се замисли... След този разговор започна една тежка седмица, през която Греъм трябваше да се справи с доста дела. Налагаше се да работи от сутрин до късно през нощта. Не се виждаха с Робърта, защото се разминаваха, а и тя отново се бе барикадирала в стаята си. Случайно на един обед с негови колеги, той дочу една от жените да говори за съпруга си:

— ... беше толкова мил, не съм могла да го оценя досега. Разболях се и ми се струваше, че ще умра. Тогава забелязах колко е разтревожен за мен. Трогна ме. Той наистина беше много мил с мен...

„Ето, от това се нуждае Робърта!“ — веднага се сети той. Тя трябваше най-после да разбере колко ѝ е скъп Греъм! Необходимо беше само да легне болен! Всичко останало щеше да се нареди от само себе си!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Греъм прави отчаяни опити да се разболе. Но беше здрав и през целия си живот не бе боледувал. Освен това никога не бе вземал предпазни мерки да избегне някоя болест. Разбира се, винаги си миеше ръцете по навик, хранеше се добре и спортуваше умерено.

Струваше му се, че ако пренебрегне всичко това, непременно ще се разболе. Въображението му рисуваше приятната картина как лежи, страдащ в леглото, а Робърта се навърта загрижена наоколо и се чуди какво да направи, за да оздравее той... Греъм трепери от студ, а тя съблича дрехите си и ляга гола при него, за да го стопли...

Тази представа бе завладяла съзнанието му дори зад волана на път за дома. Физически усещаше как тялото му мръзне. Беше убеден, че ако се разболе, ще стане точно така...

Когато се прибра, вечеря студена храна, без да измие ръцете си, после не тича за здраве, както обикновено. През деня непрекъснато се беше навъртал край настинали кашлящи хора. Привечер дори излезе без палто и шапка. И въпреки всичко не се разболя. Чувстваше се зле, но така и си остана здрав — никаква простуда, никакви оплаквания, никакво съчувствие!

Веднъж довери на един приятел:

— Ако можех да се разболея, хазайката ми сигурно щеше да ме съжали, да се грижи и лудо да се влюби в мен, но къде този късмет!

Приятелят му го изслуша търпеливо и го посъветва:

— Щом не ти обръща внимание като си здрав, остави я.

Вечерта на същия ден, когато Робърта се прибра. Греъм лежеше на дивана, завит до брадичката с одеяло и влажна кърпа на челото. Бърти се връщаше от някакъв коктейл. Затръшна външната врата, влезе в дневната и каза:

— Току-що срещнах една от твоите приятелки.

— Кого? — промърмори Греъм.

— Шарън. Тя при теб ли беше? — Без да дочака отговора, тя се обърна рязко и като вихрушка се понесе към кухнята. Малко след това

той чу вратата да се отваря и затваря.

Оскърбен и ядосан, Греъм се надигна от дивана, махна кърпата от челото си и завивката. Много му се бе събрало за днес. Отчаян, без много да му мисли, въпреки че беше късно, излезе да се разходи и да охлади раздражението и обидата.

Не видя Бърти цели два дни...

Следващия път, когато се срещнаха, тя влезе в дневната и го видя, че лежи на дивана и гледа телевизия. Може би не беше съвсем прав, но му се стори враждебно настроена към него. Той ѝ се усмихна вяло, надигна се и каза:

— По-добре не ме целувай. Май се разболявам. — Разбира се, Робърта нямаше никакво намерение да го целува, но му се стори много подходящо хем да ѝ подсказе колко отчуждено се държи, хем да подхване въпроса за уж крехкото си здраве.

Тя го погледна и постави ръка на челото му.

— Нямах температура. — Накара го да седне срещу светлината, наклони главата му назад и нареди: — Отвори уста и кажи „Ааа“. Нищо ти няма. — Обърна му гръб, без да каже нищо повече, и се оттегли в убежището си.

Не си беше представял така грижата ѝ за него. Едно бе съвсем ясно — тя го отбягваше! Няколко нощи по-късно я изчака да се върне вкъщи, издебна я, докато си сваляше палтото, хвана я за ръка и попита:

— Искаш ли да се изнеса?

— Защо? — изгледа го Бърти озадачено.

— Дни наред не ми говориш. Изглежда присъствието ми не ти е приятно. Мисля, че ще е по-добре да напусна.

Робърта го изгледа раздражено.

— Ще напускаш, защото е засегнато чувството ти за собственост върху жената, която въпреки всичко е луда по теб, така ли? — Очите ѝ искряха от гняв. — А отгоре на всичко е нарушена и представата ти за домашен уют... Това ли успя да измислиш? Прави каквото знаеш! — Тръсна глава и като фурия изскочи от стаята.

Греъм остана като попарен. Примигваше недоумяващо, сякаш го бяха ударили. Бе объркан от случилото се. Бе наясно само с едно — Бърти не искаше той да се изнесе. А от това съвсем логично следваше, че е склонна да се сдобрят. Мисълта го поуспокои. Той се усмихна и уверено се упъти към вратата ѝ. Натисна дръжката, но беше

заклучено. Не можеше да повярва! Натисна вратата, макар да беше сигурен, че няма да подаде, и каза тихо:

— Робърта! Отвори вратата!

— Махай се, женкар такъв! — чу се от стаята.

— Виж, Бърти, аз наистина нямам нищо общо с нея! Всичко е случайност.

— Това не ме засяга!

— Скъпа, нека ти обясня...

— Махай се от вратата ми!

Той нарочно се отдалечи с тежки стъпки, за да може тя да разбере, че си е отишъл. Малко по-късно вратата ѝ се отвори, Бърти отиде в кухнята и започна да трака със съдовете. Греъм се надигна, отиде до вратата на кухнята и започна да я наблюдава. Тя изобщо не му обърна внимание. Той постоя малко, после с два скока се озова до нея, сграбчи я в обятията си и я целуна. Отначало Робърта се възпротиви и започна да се дърпа, но не устоя и се отпусна уморено в прегръдките му. Устните му жадно намериха нейните и тя отвърна на целувката. Едва тогава Робърта усети, че я е вдигнал и краката ѝ висят във въздуха. Прегърна Греъм и зарови лице в рамото му.

Той я пренесе в стаята си, постави я на леглото, обсипа я с ласки и я облада. Смаяна, тя не бе в състояние да се съпротивлява, а и не искаше. Отдаде му се без остатък и достигна върха. Когато всичко свърши, се усмихна виновно. Той също се усмихна и промълви:

— Способна си да запратиш човека от ада направо в рая!

— Прав си. Но ти ме мамиш! Признавам, че Шарън е красива жена, но ти си негодник! Поне да съжаляваше за долните си нечестни постъпки!

— Недей така, Бърти. Наистина съжалявам, но аз срещнах Шарън, преди да подозирам за съществуването ти. Тогава наистина намирах, че е привлекателна, но не те познавах.

— Кривиш си душата. Докато си тичал подир нея, аз съм чакала да се появиш ти, моят принц!

— Но... Обичам те и искам непременно да се оженим!

Сега разговаряха спокойно, отпуснати един до друг в леглото. Тя се обърна към него, погледна го и каза:

— Ето, че отново се връщаме на същия въпрос. Нали вече ти обясних какво мисля?

— Но ти ревнуваш, значи ме обичаш!

— Не, просто става дума за честност и лоялност.

— Скъпа, бъди разумна! Разсъди, как бих могъл да ти бъда верен, след като тогава дори не съм те познавал?

— Нямам предвид това. Веднага мога да ти изредя няколко разумни причини, за да не ти вярвам. Изглежда и сега много не съм ти потрябвала.

— Бях тук всяка вечер и те чаках да се прибереш...

— Ти наистина ли не се чувстваше добре онази вечер, когато те намерих легнал на дивана?

— За коя вечер става дума?

Робърта се отскубна от прегръдките му и с искрящи от гняв очи натъртено:

— За онази, когато срещнах Шарън. Каза ми... — Започна да имитира Шарън с писклив глас: — „Чух, че живееш с Греъм Ролинс. Ти си щастливо момиче...“.

— А ти какво й отговори? — полюбопитства той.

— Казах й много любезно, че не съм никакво момиче, а жена и освен това, че личният ми живот не й влиза в работата! — вече с нормален глас поясни тя. Греъм кимна одобрително. С нотка на заплаха Робърта добави: — Ако онази нощ беше с някоя друга, сега наистина нямаше да си тук!

Беше запомнила и бе мислила за този разговор през цялото време, следователно държеше на него. Греъм наклони глава към лицето й, погледна я изпитателно в очите и каза убедено:

— Ти ме обичаш!

— Не, уважавам те като човек и не бих разрешила на една мръсница да петни името ти по този начин!

— Ти се грижиш за името ми, значи не съм ти безразличен!

— Не, само съм лоялна към моя събитател...

— Ти ревнуваш!

— Да!

Признанието й го потресе и развъълнува. Той я притисна към себе си и помисли, че изтръгнатото почти насила нейно признание му допада.

След тази нощ и двамата се оказаха много заети в службите си. Греъм бе особено претоварен със служебни задължения. Той се върна към обичайния си начин на живот и бе доволен, че е жив и здрав. Беше особено грижлив към Робърта. Тя наистина беше толкова крехка, че един грип би я изтощил напълно. Работеше много и когато можеха да бъдат заедно, за Греъм беше истинско удоволствие да я глези. Когато се срещнеха, приличаха на двама корабкрушенци и ако имаха възможност да се любят, сякаш утоляваха жаждата си, намерили оазис в нажежена безжизнена пустиня. Любовта им бе много по-зряла.

Тази вечер Робърта се бе прибрала у дома преди Греъм. Още от прага го посрещна с думите:

— Джорджи ще се жени за онзи, специалния мъж. Ще си отида за сватбата в края на другата седмица. Искаш ли да дойдеш и ти?

Виж ти! Това вече беше нещо. Приличаше му на запознанство със семейството ѝ, затова прие с готовност:

— Разбира се, ще те придружа с най-голямо удоволствие.

— Много се радвам, че ще дойдеш. Бих желала да чуя мнението ти за Квинтърс Финиг. Очевидно той е комарджия и бог знае още какво. Татко засега си мълчи, нищо не казва за него, а майка по свой начин ми писа, че е много различен от хората, които познава, и е доста интересен като мъж. За мен е изключително важно да знам какво мислиш ти за него. Струва ми се, че си много точен в преценките си за хората. Сестрите ми ще ти харесат. Всички ще се съберат, ще можеш да се запознаеш с тях. Родителите ми са чудесни хора.

Греъм се засмя и я прегърна.

— Разкажи ми за тях.

— Направо са страхотни!

— Щом е така, предвиждам, че и аз ще ги харесам много.

Очите ѝ проблеснаха дяволито.

— О, Греъм, ти си непоправим! Като стана дума за това, да знаеш, че там няма да спя с теб.

— Разбирам. Майка ти няма да ти разреши — разсмя се той, но думите ѝ бяха стоплили сърцето му. Тя го обичаше! Само да можеше да го допусне по-близо до себе си!

— Трябва да бъда в Юта в понеделник — съобщи тя и продължи с нотка на сарказъм. — Ще забележиш ли, че не съм тук?

— Ще ми липсваш, и то много...

— О, Греъм, ти си много мил!

— Обичам те! Нека се оженим!

— И така ни е добре, моля те, не започвай отново.

Той я целуна и тя му отвърна пламенно. Греъм не се съмняваше, че в края на краищата, тя ще осъзнае любовта си към него... Точно когато се бе унесъл в приятни мисли за бъдещето на тяхната любов, Робърта рече:

— Много е добре, че Джорджи е избрала края на седмицата, защото ще отсъствам две седмици и за нищо на света не бих прекъснала командировката си само заради някаква сватба.

Думите ѝ веднага развалиха настроението на Греъм. Тя не смяташе сватбената церемония на сестра си за достатъчно сериозно основание да наруши служебните си задължения! Щеше да присъства само защото времето беше удобно!

В четвъртък вечерта излетяха за Тексас. Бърти чувстваше, че в Греъм нещо сякаш се е пречупило и от време на време го поглеждаше загрижено. Накрая не издържа:

— Добре ли си?

— Моля? — Въпросът ѝ го стресна и откъсна от мислите му.

— Попитах дали си добре.

— Да, разбира се.

Тя поклати глава. Нямаше представа какво не е наред.

Кацнаха в Сан Антонио и взеха малък самолет до Кървил, където ги посрещнаха Джорджи и Квинт. Джорджи беше в добро настроение, радваше се на сестра си и Греъм и се смееше щастливо. Квинт не я изпускаше от очи. Греъм го разбираше много добре.

Както беше предположила Бърти, той хареса сестрите ѝ, а и чудесните ѝ родители очевидно му допаднаха. Значи това беше нейният дом! Той огледа голямата красива къща, опасана от всички страни с широка веранда. Кучето го подуши добродушно.

Семейството ги посрещна на верандата, след това всички вкупом — шумни и засмени — влязоха вътре. Греъм хареса стилната мебелировка. Атмосферата в дома излъчваше спокойствие и уют. Той отбеляза, че домашната котка беше свикнала с чужди хора и затова го

посрещна дружелюбно. Когато съзря големия кафез и птичките в него, той още по-добре разбра духът, който цареше в този прекрасен дом.

Онова, за което най-много съжаляваше сега, беше, че вероятно никога нямаше да бъде свой човек сред тези приветливи и мили хора. Джорджи боготвореше Квинт, в това нямаше никакво съмнение. Хилъри обичаше Ангъс, а Тейт пък — Бил. Сестрите на Робърта бяха различни, но държаха на съпрузите си и ги обичаха, така както се обичаха и родителите им. Изглежда само Бърти не бе способна на това чувство.

Тя се наслаждаваше на секса. Беше добро приятелче, но бе много далеч от мисълта да се ангажира с него. И сега го беше домъкнала със себе си само за компания и това беше всичко, което можеше да се очаква от нея. Дълбоко в себе си той чувстваше обида и оценяваше бягството на Джим като правилна постъпка. Приятелят му бе осъзнал навреме, че тя е неспособна да обича. Дори не го бе запомнила, преди да дойде да го потърси в дома ѝ!

Греъм знаеше, че Робърта ще запомни поне него самия, защото беше първият ѝ любовник, а жените никога не забравят това. Сигурно е записала преживяването в дневника си...

— Наистина ли си добре? — прекъсна мрачните му мисли тя. — Изглежда полетът не ти понесе.

— Добре съм, нищо ми няма.

— Да не си спомни отново за Джим? Чувал ли си нещо за него? Смятах, че недоразуменията помежду ви са уредени.

— Всъщност двамата с него изобщо не сме се карали. А и доколкото разбрах, се е устроил добре. Някой ден ще ти разкажа всичко. Аз самият мисля някога да се преместя от Кълъмбия. — Погледна към дома на Ламбъртови. — Искане ми се да се установя на някое по-тихо и спокойно място, където да започна самостоятелна адвокатска практика. — Усмихна се тъжно и добави: — Мисля, че ще предложи на родителите ти да купя тази приказна къща и с хеликоптер да я пренеса там, където ще съм аз.

— Смяташ да напускаш Кълъмбия? — възкликна Робърта.

— Бих желал да се оженим и да живеем щастливо, но ти не ме желаеш, затова сигурно ще се преместя.

— А с кого ще живея аз?

Думите ѝ го нараниха, ала тя изглежда изобщо не се трогваше, че може да го загуби завинаги. Просто предвиждаше неудобството да си търси нов наемател...

Денят преди сватбата премина в трескави приготовления. Оживлението беше голямо. Сред весели закачки и смях всеки изпълняваше задачите си делово и съвестно. Само Греъм се чувстваше като гост — никой не го търсеше за нищо. Скучаеше, защото Робърта нямаше почти никакво време за него.

В петък вечер се състоя последната ергенска вечеря на бъдещия младоженец. Когато по-късно се завърнаха в дома на Ламбъртови, Робърта придума Греъм да посвири на пиано. Обзет от странно вълнение, той засвири вдъхновено.

Цялото семейство беше възхитено от таланта му и жадно попиваше всеки акорд. Когато свърши, той получи искрени поздравления, а Джорджи го помоли:

— Свири за мен утре, когато слизам по стълбата при Квинт. Изсвири „О, ти, която си ми отредена“, моля те!

Греъм се усмихна сърдечно на бъдещата булка.

— Разбира се, за мен това ще е чест.

Всички изръкопляскаха, а Робърта го хвана под ръка, сгуши се в него и го погледна щастлива и доволна.

Постепенно шумът в къщата стихна и четиримата мъже — само Фредерика не беше представена от мъж — се отделиха да поприказват в зимната градина. Всички се шегуваха с Квинт добродушно. Греъм усети, че Бил и Ангъс са харесали бъдещия си баджанак. Може би не го разбираха съвсем, но им беше симпатичен и го уважаваха като човек с по-голям житейски опит.

Квинт изобщо не се интересуваше дали го харесват, или не. Беше искрен, държеше се естествено и сърдечно. Бе повече от ясно, че обича Джорджи. Бяха пресушили бутилка уиски, когато Квинт каза на Греъм:

— Не избързвай много. — Думите му бяха непонятни за Греъм и той го изгледа озадачено. Останалите двама мъже мълчаха. Квинт продължи: — Опитях да не се влюбвам в Джорджи. — Единствено той изговаряше цялото ѝ име. — Проклет да съм, ако не положих

неимоверни усилия да стоя настрана от нея, но не успях. Затова реших да се предам и сега няма по-щастлив от мен.

Греъм го погледна и разбра, че е наясно с проблемите между него и Бърти, затова се оплака:

— Тя изобщо не се интересува от мен...

— Грещиш, драги, тя държи на теб, и то много — възрази Квинт.

— Отказа да се омъжи за мен... — продължи Греъм.

Тримата мъже се засмяха и се поразмърдаха в столовете си.

— Четирите сестри Ламбъртови са съвсем различни от останалите жени — поясни Бил. — Имай малко търпение, не прибързвай.

А Квинт допълни:

— Все пак не ѝ давай възможност да избяга. Помъчи се да я убедиш да се ожените.

Греъм се трогна от подкрепата им и подчерта:

— Робърта е еколожка и смята, че бракът ще попречи на кариерата ѝ...

— Да си я виждал случайно как си играе с Бенджамин, нашия син, или колко е загрижена за Тейт, която е бременна? — попита Бил.

Ангъс, съпругът на Хилъри, допълни:

— Робърта ти пуска димна завеса, просто трябва да си малко по-убедителен.

Греъм се усмихна. Те разбираха много добре проблемите му.

— Ти не се помайвай, а ако успеем да оженим и Фредерика, ще направим чудесен покер клуб — пошегува се Квинт.

На това Бил отговори:

— Да играем покер с теб? Обзалагам се, че ти си измислил тази игра!

Квинт се засмя и се обърна към Греъм:

— Виждаш ли ги, нарочно говорят така, за да приспят вниманието ми и да ме бият, когато седнем да играем.

Повеселиха си добре, преди да се разделят и да си легнат.

Греъм дълго лежа буден. Спомняше си думите на новите си познати. Надяваше се Робърта да дойде при него, но това не стана.

Тя надникна в стаята му сутринта. Греъм лежеше по корем и от скърцането на вратата се събуди и отвори уморените си очи. Настроението му беше отвратително.

— Хей, мързеливецо, как мислиш, че ще получиш даром хляб и подслон? — засмя се Робърта. — Ние с теб имаме мисия... — Пресегна се, издърпа завивката му и под нея се показа голото му тяло.

Дори и той се засмя на изненадата ѝ. Той се обърна бавно по гръб и тя въздъхна тежко. Греъм потупа празното място до себе си в няма подкана, но Бърти закри лицето си с ръце.

— Ти си много порочен, щом ме съблазняваш по този подъл начин! — Стана сериозна, направи няколко крачки към вратата и преди да излезе, каза: — С теб имаме доста задачи. Чакам те долу за закуска.

— Добре — съгласи се той и Робърта излезе от стаята.

През деня Греъм изпълни всичко, което му възложиха. Робърта му бе благодарна. Като добър пианист той знаеше как да осигури музикалния фон на тържеството, а да свири на прекрасния инструмент на Ламбъртови беше истинско удоволствие. Къщата бавно се изпълни с народ. Греъм седеше на пианото и свиреше. Робърта често го прекъсваше да го представи на някой от гостите. Когато Джорджи слезе тържествено по вътрешната стълба, придружена от сестрите си, прозвучаха тържествените звуци на „О, ти, която си ми отредена“. В края на тържеството, Джорджи отиде при него, целуна го по бузата и му благодари:

— Беше невероятен!

Греъм свири дълго и прочувствено. Тържеството беше приятно. Всички, които по-късно разговаряха с него, изразяваха възхищението си от безспорния му талант. Робърта непрекъснато се навърташе около него, а в очите ѝ се четеше одобрение и гордост.

След официалната церемония Квинт и Джорджи се сбогуваха с гостите, понеже им предстоеше да отпътуват на сватбено пътешествие. Веселието продължи и след като младоженците заминаха. Завладян от нерадостните си мисли, Греъм се оттегли в един ъгъл. Като наблюдаваше приятното семейно тържество, той почувства тъга по дома и особено по майка си. Потънал в размисли за съдбата и нещастната си несподелена любов, за родния дом и близките, той не усети как Робърта изникна до него и нежно докосна рамото му. Някой от гостите се провикна:

— Тази година още две сватби! Робърта, Фредерика, ваш ред е...

Всички роднини и приятели на Ламбъртови, събрани в този незабравим за семейството ден, бяха много приятни. Греъм съжаляваше, че баща му не е жив. Точно сега имаше нужда от съветите му. Наистина тъгуваше по дома. Реши на следващия ден пътъом за Кълъмбия да се отбие да види близките си. После щеше да реши как да подреди живота си...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Късно през нощта къщата притихна. Отдаден на мрачните си мисли, Греъм стоеше облечен пред прозореца и гледаше разсеяно обляния в лунна светлина двор. Врата на стаята проскърца и се появи Робърта. Вдигна предупредително пръст пред устните си, влезе и затвори вратата. Усмиваше се съзаклятнически, като дете, хванато да отваря предварително коледните подаръци. Не смяташе ли него самия за подарък? От онези, които отваряш, радваш им се малко и след това ги захвърляш и забравяш завинаги? Тази мила изкусителка беше само една лекомислена егоистка!

Тя пристъпи към него, божествено красива на лунната светлина и възбуждаща — точно такава, каквато всеки мъж би пожелал. Освен Греъм. Той искаше нещо повече, но тя не можеше и не искаше да му го даде. Робърта не желаше да се обвързва. Той можеше да продължи да играе играта ѝ толкова дълго, колкото тя би пожелала. Мнозина биха се възползвали от това, не и той, защото за него беше мъчителна мисълта, че някой ден, след като му се насити, ще го изостави. Чувството за собствено достойнство му повеляваше да скъса връзката им навреме. Протегна ръце, прегърна я и я целуна, но това беше целувка за сбогом.

— Не мога да се любя с теб тайно в бащиния ти дом, а и трябва да си лягам, защото утре рано ще хвана самолета за Индиана — прошепна той. — Смятам пътъом да се отбия във Форт Уейн, за да видя роднините си. Ти пък заминаваш за Юта. Ако има нещо, за което си заслужава да те безпокоя, мога да ти позвъня. Ако искаш, остави телефонен номер.

— Отиваш да видиш семейството си? Кога го реши?

— Отдавна не съм си бил у дома. Може би ми повлия това, че видях твоето семейство, събрано заедно. Вие наистина държите един на друг и се обичате. Като ви гледах така задружни и щастливи, ми домъчня за дома. Благодаря ти, че ме покани да дойда с теб. Беше ми безкрайно приятно.

Робърта го гледаше внимателно, сякаш се опитваше да прочете неизказаните му мисли, да разбере какво го измъчва.

— Кога тръгваш?

— В шест. Били ще ме изпрати.

— Утре сутринта ще се видим. Лека нощ. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Сбогом — каза той, без да отвърне на целувката ѝ.

Робърта се обърна, прекоси стаята и на прага му махна с ръка. „Отиде си завинаги“ — помисли Греъм. Но не беше така.

На сутринта, облечена и с приготвен багаж, Робърта пиеше кафе и го чакаше. Щом го видя, го подкани весело:

— Греъм Ролинс, ако не се размърдаш, ще закъснеем!

Греъм бе смаян — тя бе решила да замине с него и да се срещне със семейството му! В суматохата на сбогуването Бил успя да изкоментира пред него, без да го чуят останалите:

— Опитваш се да избягаш, а? Сестрите Ламбърт няма да позволят да се случи такова нещо! — И понеже беше рибар, се усмихна и добави: — Отпусни кордата, после дърпай изведнъж! — Думите му подсказваха, че добре познава ситуацията.

Летяха до Чикаго и успяха да направят удобна връзка за Форт Уейн, където ги посрещна по-големият брат. Смееха се и се прегръщаха радостни от срещата. Брат му не скри възхищението си от Робърта. Греъм се почувства малко неудобно, но не и тя. Моментално влезе в тон с настроението и се държа очарователно. Той мислеше, че тя не би трябвало да се държи толкова непринудено. Все пак беше чужд човек, който скоро щеше да изчезне от живота им... За да няма недоразумения, Греъм успя да обясни на майка си, че е довел Робърта не за да я представи и че тя не се интересува от него, предложил ѝ е да се оженят, но тя не се е съгласила. Разказа на майка си, че планира да се пресели някъде на запад. Обясни, че твърдо е решил да го направи през следващите две седмици.

Госпожа Ролинс виждаше мъката в очите на сина си и майчиният инстинкт я караше да се отнася хладно с младата жена, която измъчваше сина ѝ. Беше внимателна с нея, но можеше да се каже, че това е само формално гостоприемство. Останалите членове на семейството забелязаха, че нещо не е наред. Всички бяха много внимателни с Греъм.

Когато си заминаваха, ги изпратиха с няколко коли на летището, за да се сбогуват. Греъм и Робърта скоро отлетяха със самолета за Дейтън, откъдето трябваше да вземат друг за Кълъмбия.

— Имам чувството, че майка ти не ме одобри.

— Разказах ѝ, че съм ти предложил да се оженим, но ти си отказала. Беше много радостна, когато те заведох вкъщи, защото първата ѝ мисъл е била, че ще се сгодяваме. Просто надеждите ѝ са останали излъгани.

— Значи такава била работата. Разбрах, че нещо не е в ред. Тя е властна жена и много те обича.

— Така е, нали ми е майка.

— Виждала съм майки, които не обичат чак толкова децата си.

— Чудя се как ли някой ден ще се отнасяш ти към своите?

— Аз обичам децата и ще се боря да спася децата от цял свят! — Греъм забеляза как тя стисна зъби, а в очите ѝ проблесна непоколебима решимост.

Нямаше начин Греъм да избегне тази нощ. Те се любиха. За него това беше мъчително, защото знаеше, че е за последен път. Притискаше я към жадното си за любов тяло и страдеше от предстоящата раздяла.

Робърта беше отзивчива, отдаде му се без остатък. Позволи му да вкуси плодовете на рая. Тя го милваше, целуваше, извиваше се с дива страст в обятията му... Светът сякаш бе престанал да съществува за тях. „Без нея — мислеше Греъм — вече няма да съм същият“. Щеше да избяга, но това означаваше, че сърцето му ще остане тук. Наистина ли душата му се стремеше към нея? Щеше ли да се чувства самотен до края на живота си? Би ли могъл да живее без нея?

— Обичам те, Бърти! — въздъхна тежко той.

— Знаеш, че трябва да замина утре сутринта. Ще отсъствам две седмици. Ще ти липсвам ли?

— Ще ми липсваш през всичките дни до края на живота ми!

— Няма да сме заедно само две седмици. — Целуна го и леко разроши косите му. — А пък аз мислех, че не харесвам русите мъже! — Засмя се и го притисна до себе си.

Той я целуна с влудяваща страст. Когато проникна в нея, го направи внимателно — така, че тя да почувства същата сладостна тръпка, както и той. Всяко тяхно движение им носеше наслада. Греъм чувстваше, че държи в обятията си съкровище, което скоро щяха да му отнемат. Обичаше я повече от собствения си живот! Мъчеше се да запечата в паметта си нежните извивки на божественото ѝ тяло, дъха, аромата на косите...

Нощта скоро преваля. Първите проблясъци на деня осветиха стаята. Будилникът извънтя и Робърта скочи от леглото. Малко покъсно, когато се бе приготвила, се върна при него, целуна го и поръча:

— Грижи се за себе си.

Замина и Греъм остана сам в жилището.

Греъм се облече машинално. Беше изненадан, че след всичко, което се бе случило, все още може да се оправя в дребните житейски подробности. Имаше чувството, че прави всичко по инерция. Изпадна в пълна апатия, беше му абсолютно безразлично какво става около него и как по-нататък би могъл да протече животът му. Към действителността го върна ужасното главоболие. Докато отхвърляше огромния куп служебни задачи, кроеше планове за бъдещето. Денят му се стори безкрайно дълъг.

Завърна се в празния апартамент, към своя празен живот. Нямахте сили и желание за нищо. Изпи чаша вода с три аспирина и легна. Що за късмет да легне болен? Робърта беше заминала за две седмици. По дяволите! Унесе се и потъна в нездрав сън.

Събуди се късно на следващия ден с чувството, че е бил прегазен от валяк. Обади се в службата, с нежелание хапна супа и легна отново. Наистина беше болен. По някое време, измъчван от жажда, отиде до банята и пи вода, която му се стори отвратителна. После му притъмня пред очите, с мъка се добра до леглото и загуби представа за света наоколо.

Стресна го някакъв мъж, който седеше на стол до леглото му. Пляскаше го по лицето и питаше:

— Как се казваш?

Греъм с мъка фокусира погледа си върху непознатия, облиза пресъхналите си напукани устни и почти безгласно попита:

— Кой, за бога... сте вие?

— Аз съм лекар, тази сутрин бях тук, не помниш ли? Сложих ти инжекция с конска доза антибиотик.

— Оставете ме на мира — едва промълви Греъм.

— Може би спасих безценния ти живот. Би трябвало да ти дам стрихнин. Как си успял да преобразиш Робърта само за няколко седмици? Не бях я чувал известно време, а тя се е лепнала за теб. Как си успял да я вържеш?

— Да я вържа? — Греъм беше удивен. — Кого да вържа?

— Робърта. Обади ми се днес сутринта, изпаднала в истерия от притеснение. Трябваше да извикам болногледач. Тогава двамата едвам се преборихме с теб. Дръж се прилично!

— Щом сте си свършили работата, вървете си, оставете ме.

— С най-голямо удоволствие. След някой и друг час тя ще е тук и тогава ще си отида.

На Греъм му се струваше, че всичко е някакъв кошмар. По едно време почувства ужасна тежест на гърдите си. Стори му се, че вижда сянката на някакво странно същество. Опита да извика и то изчезна...

След това се появи Робърта. Постава хладна длан на челото му. Пред очите му се стелеше мъгла. Само чу гласа ѝ:

— Пий. — Почувства нещо твърдо в ъгъла на устните си, беше сламка и студена вода потече в устата му. След това насила пое малко супа.

Някаква огромна лапа го сграбчи и обърна по лице. Това го раздразни. Дрезгав мъжки глас извика:

— Робърта, ела на помощ!

Чий ли беше този глас? Започна да се дърпа и да опитва да се отскубне, но ласкавият тон на Бърти го успокои и той се отпусна. Като връх на кошмара усети омразният непознат да се навежда над него и да го пробощда с игла. Чу да си говорят нещо, без думите да стигат до съзнанието му. После Греъм потъна в сън...

Когато се събуди отново, помисли, че сънят му продължава, защото почувства докосването на ръката ѝ. Отвори очи. Робърта наистина беше до него, а ръката ѝ милваше челото му. Погледна я и тя му се усмихна. Беше угрижена и неспокойна.

— Робърта? — прошепна дрезгаво той.

— Дойде ли на себе си? Още имаш температура.

— Ти сън ли си?

— Не. Аз съм една малтретирана болногледачка от плът и кръв.

— Да не съм те ударил, без да искам?

— Не, но сигурно си създал много главоболия на Ралф.

Проблесна му спомена за непознатия глас:

— Онзи, който ми сложи инжекцията ли?

— Не, това беше Робин. Той е лекар и живее в комплекса. Обадох му се да дойде да те види. Онзи ден позвъних вкъщи да те чуя, а ти не можа да кажеш нито една свързана дума. Бълнуваше като в просъница. Знаех, че не си пиян. Затова се обадох на Робин и той е дошъл.

— Значи аз съм по-важен, отколкото една сватба!

— Каква сватба?

— Каза, че не би се върнала от командировка дори за сватбата на Джорджи!

Робърта се изчерви, погледна Греъм и каза тихо:

— Да. — Пое дълбоко дъх и се изповяда: — В Юта разбрах, че съм като всички останали жени, няма да живея вечно и трябва да имам свои собствени деца. Промених отношението си към живота. Ако ти не си намерил друга, за която да се ожениш, имай ме отново предвид, моля.

— Ти ме искаш за баща на своите деца? — Бе напълно объркан.

— И за това, освен за всичко останало.

— И кога по-точно взе това решение?

Сега Робърта беше смутена. Стана сериозна и без да го поглежда, обясни:

— Когато разбрах, че си болен, се изплаших. Бях толкова далеч от теб, а ти имаше нужда от помощ. Нуждаеше се от мен. Толкова си силен и решителен, но този път наистина се нуждаеше от помощта ми. Обадох се на Робин и побързах да дойда. Когато пристигнах, водихме борба, за да те спасим. Знаеш ли, наложи се да ползвам колата ти...

Фактът, че бе карала неговата кола, убягна от вниманието му, защото мислеше за нещо съвсем различно. Попита направо:

— Този Робин обича ли те?

— Глупавичкият ми! — Засмя се мило и смехът ѝ му прозвуча като музика. — Поспи, скъпи. Ще говорим после.

Докато се унасяше в сън, единствената му мисъл бе, че Бърти няма нищо против да се омъжи за него и да имат деца... Когато се събуди отново, нея я нямаше и той помисли, че всичко е било сън. Докосна лицето си и почувства порасналата брада. Погледна часовника си. Беше десет часът, но кой ден? Дали не беше събота? Чувстваше се изтощен. Чу вратата да се отваря и Робърта влезе в стаята. Видя я да се усмихва.

— Имаш ли сили да станеш? — Приблужи до него, погледна го предано и му помогна да седне в леглото. Настани го да се облегне удобно на възглавницата и каза: — Не си ли гладен?

— Не. Ти май спомена, че си карала колата ми.

— Да. Ходих до аптеката да ти купя лекарства. — Реши да му каже останалото, когато оздравее. Затова смени темата: — Знаеш ли, ти си ужасен пациент. Беше груб с Ралф и Робин.

— А с теб? — Почувства се неудобно при мисълта, че е могъл да се държи грубо и с нея.

— С мен не, но сега знам тайните ти. Сам ми ги каза. Ти бълнуваше, а аз през цялото време бях до теб... Аз те обичам, имам нужда от теб и искам да се оженим и да имаме наши деца.

— Робърта, скъпа, може би това е само един моментен порив. Сигурна ли си, че искаш да се оженим?

— Говори каквото искаш, но това е самата истина. Ако все още държиш на мен, не изпускай случая! — пошегува се тя.

— Да го направим ли днес? — Събра всички сили, за да смръщи вежди. Какво ли оставаше за бръсненето?

— Днес не, но като се съвземеш...

Греъм кимна замислено. Ако това беше един с неговите сънища, той беше в съзвучие с най-съкровенията му мечта. Затвори очи и както беше опрян на възглавницата, задряма. Когато Ралф — болногледачът — отиде с него в банята, за да му помогне да се измие и избръсне, Греъм го попита:

— Ти ли ми помагаше преди това?

— Не на теб, а на някакъв бесен маниак, който съвсем не беше приятен като теб.

— Съжалявам.

— Робърта беше тук. Единствено тя можеше да те успокои. Разбирам те, защото и аз мразя да съм болен.

Робърта беше сменила спалното бельо, а Ралф помогна на Греъм да си легне. Скоро тя донесе табла с много лакомства и каничка със сок. Седна на леглото и се заслуша в разказа му за последните дни.

— Имах кошмари. Сънувах и някакво чудовище, което се опитваше да ме задуши...

— Ами! Да не би да е била мишка? Може би — Гюс?

Греъм пое дълбоко дъх, реши да каже нещо и се закашля. Робърта изчака търпеливо да спре кашлицата, а в очите ѝ проблясваше дяволито пламъче. Най-после той се съвзе.

— Ще се зарадваш, като разбереш, че Мили го върна вкъщи, но каза да го държим извън стаята ти, докато оздравееш. Знам за мишлето още от онази нощ в кухнята.

— Не!

— Да. Видях пръснатите зърна. Зърнах клетката, докато ти отиде да вземеш лопатата от колата си. Веднага отгатнах тайните ти помисли.

— Ти беше много смела!

— Наистина, но ти трябваше да ми кажеш истината. Когато погребяхме Гюс, разбрах, че го правиш само привидно. Бях видяла мишлето да мърда още в кухнята, а ти хитро излезе от положението, като каза, че е следсмъртно вкочаняване. Държеше се много странно. След това разкопах и видях, че кутийката е празна. Когато се запознах с Мили, реших да я разпитам. Отначало отричаше, че знае нещо, но после разказа всичко и се смяхме до припадък. Когато отидох в кабинета ѝ да видя Гюс, веднага ми стана симпатичен. Мили ми каза, че ако не се вразумя и не отговоря на чувствата ти, щяла да те отмъкне тя. Смята, че си бил специален. И аз мисля така. Ще се омъжа за теб, защото те обичам!

— Боже господи, да знаеш колко дълго се мъчих да се разболея, само и само да ме забележиш!

— Ти и това ми разказа, докато бълнуваше — усмихна се Бърти. Той я погледна. В очите ѝ действително се четеше безпределна любов... — Виж, когато дойде да живееш тук, единственото ми оправдание беше, че не харесвам русокосите мъже, но близостта ти ме вълнуваше. Още оттогава те желаех. Нима не забеляза как се стремя да ти се харесам? Дори гледах футбол! От самото начало въздишах по

теб, но когато се спусна да ме спасяваш от мишката, се влюбих окончателно!

— Господи, Бърти, ако знаеш само колко те обичам! — Впи пламенния си поглед в нея.

И тя разбра. Той я желаше. Имаше нужда от нея. Изпита безкрайна нежност към него, но той все още не беше достатъчно силен. Тя бавно свали дрехите си, докато той я наблюдаваше с любов и благодарност. Направи всичко, за да му достави удоволствие...

Отпуснат, доволен и сънен, Греъм лежеше до нея на леглото. Тя прокара нежно ръка по гърдите му, сякаш да се увери, че той наистина е тук. Сърцето ѝ преливаше от щастие, защото го обичаше...

Греъм се възстанови напълно. Тогава научи и за колата си. Ахна, когато я видя със сменена врата и изчукан калник. Беше допуснат и в светилището на Робърта. Стаята ухаеше на нейния парфюм и бе уютна. Всичко, за което си бе мечтал, се превърна в действителност.

Месец след петнадесети април, когато се бяха оженили, Робърта и Греъм заминаха за Тексас. Всички съседи на Ламбъртови си шегуваха, че им е дотегнало да ходят на сватбени тържества у тях. Когато младоженците се бяха приготвили да отпътуват за медения си месец, всички бяха разочаровани, че заминават.

Най-после младоженците успяха да заминат за Крайбрежието. Тук на просторната тераса, която гледаше към залива. Греъм и Робърта соляха до късно, излегнати на шезлонгите и гледаха звездите. До тях долиташе плисъкът на вълните.

Тази нощ те останаха доста дълго будни в леглото. През широко отворената врата на терасата нахлуваше прохладен ветреца, който милваше голите им тела.

— Ти си истинско съкровище! — каза Робърта на съпруга си. — Всички вкъщи са като омагьосани от теб, приятелите ни също.

— Ами, харесаха ме като пианист. Когато на сватбата на Джорджи откриха, че ме бива да свиря, успяха да те надумат да ме оплетеш и покориш.

— Не си прав, Греъм! — възпротиви се Робърта. — Причината е друга. Просто ти си вълшебник. И аз като Фред изобщо нямах намерение да се омъжвам. Мечтаех да посветя живота си на екологията.

— Ще имаш достатъчно време за екологията, само запази малко от него и за мен. Но щом става дума за вълшебства, вълшебницата си ти, мила!

— Обичам те, Греъм! — Тя се притисна към него.

Любиха се сладостно и без да бързат. Бяха безмерно щастливи, че съществуват, че са заедно, че се обичат...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.